Agatha Christie

Agatha Christie

Misterul crimelor înlănţuite

Volumul 1

MISTERUL CRIMELOR ÎNLĂNŢUITE

Capitolul I

Cea care preluă apelul telefonic fu eficienta secretară a lui Poirot, domnişoara Lemon.

Lăsându-şi la o parte carnetul de stenografiat, ridică receptorul şi spuse ferm:

— Trafalgar 8137.

Hercule Poirot se rezemă de speteaza dreaptă a scaunului său şi închise ochii. Degetele lui tamburinau încet meditativ marginea mesei. Mintea lui continua să compună frazele stilate ale scrisorii pe care o dicta.

Astupând receptorul cu mâna domnişoara Lemon întrebă cu glasul coborât:

— Acceptaţi o convorbire personală de la Nassecombe, Devon?

Poirot se încruntă. Locul nu îi spunea nimic.

— Cine sună? întrebă el precaut.

Domnişoara Lemon vorbi în receptor.

— Air-raid1? întrebă ea cu îndoială. Oh, da… vreţi să repetaţi al doilea nume?

Se întoarse din nou spre Hercule Poirot.

— Domna Ariadne Oliver.

Sprâncenele lui Poirot zvâcniră în sus. În mintea lui încolţi o amintire: păr cărunt, răvăşit… un profil vulturesc…

Se ridică şi luă receptorul de la domnişoara Lemon.

— Hercule Poirot la telefon, anunţă el cu grandilocvenţă.

— Domnul Hercule Poirot în persoană? întrebă bănuitor glasul centralistei.

Poirot o asigură că era el însuşi.

— Aveţi legătura cu domnul Poirot, spuse glasul.

Notele subţirele şi ascuţite fură înlocuite de un contraalto magnific şi bubuitor care îl făcu pe Poirot să depărteze iute receptorul de la ureche cu câţiva centimetri.

— Monsieur Poirot, chiar dumneata eşti? întrebă doamna Oliver.

— În persoană, madame.

— La telefon e doamna Oliver. Nu ştiu dacă îţi mai aminteşti de mine…

— Dar fireşte că vă ţin minte, madame. Cine v-ar putea uita?

— Oamenii o mai fac uneori, spuse doamna Oliver. Chiar foarte des, de fapt. Nu cred că am o personalitate foarte distinctivă. Sau o fi din cauză că mereu îmi fac altceva la păr. Dar niciodată nu stă cum trebuie. Sper că nu te-am întrerupt din vreo activitate urgentă?

— Nu, nu m-aţi deranjat câtuşi de puţin.

— Slavă Domnului, nu vreau să te scot din minţi. Realitatea este că am nevoie de dumneata.

— Aveţi nevoie de mine?

— Da, de îndată. Poţi lua un avion?

— Eu nu zbor cu avionul. Îmi face rău.

— Şi mie. Oricum, nu cred că ar fi mai rapid decât trenul, pentru ca, pare-mi-se, singurul aeroport aproape de aici este Exeter, care e la mile depărtare. Aşa că vino cu trenul. Pleacă la douăsprezece din gara Paddington spre Nassecombe. Ai destul timp. Trei sferturi de oră, dacă ceasul meu merge bine – deşi nu-i stă în obicei.

— Dar unde sunteţi, madame? Despre ce este vorba?

— Nasse House, Nassecombe. În gară la Nassecombe te va aştepta un taxi sau o maşină.

— Dar de ce aveţi nevoie de mine? Despre ce e vorba? repetă cu frenezie Poirot.

— Telefoanele se află în locuri atât de nepotrivite! spuse doamna Oliver. Acesta e în hol… lumea se perindă pe aici şi vorbeşte… Abia dacă aud. Dar te aştept. Toată lumea va fi foarte emoţionată. La revedere.

Se auzi un declic puternic, semn că receptorul fusese pus în furcă. Linia zumzăia blândă.

Cu un aer uluit şi nedumerit totodată, Poirot închise telefonul şi îngână ceva în surdină. Domnişoara Lemon stătea cu creionul pregătit, lipsită de curiozitate. Repetă cu glasul înăbuşit ultima frază de dinaintea întreruperii.

—… permiteţi-mi să vă asigur, stimate domn, că ipoteza pe care o avansaţi…

Poirot desfiinţă cu o fluturare a mâinii ipoteza avansată.

— Era doamna Oliver. Spuse el. Ariadne Oliver, scriitoarea de romane poliţiste. Poate ai auzit… Dar se opri, amintindu-i că domnişoara Lemon citea numai cărţi de dezvoltare a personalităţii şi privea cu dispreţ astfel de frivolităţi precum crimele fictive. Vrea să mă duc în Devonshire azi, imediat, în – se uita la ceas – treizeci şi cinci de minute.

Domnişoara Lemon înălţă din sprâncene a dezaprobare.

— Va fi ceva alergătură, spuse ea. Pentru ce motiv?

— Întreabă-mă ca să te întreb! Nu mi-a spus.

— Foarte ciudat. De ce nu?

— Pentru că se temea să nu fie auzită, răspunse gânditor Poirot. Da mi-a dat clar de înţeles asta.

— Zău aşa! spuse domnişoara Lemon, sărind în apărarea patronului sau: Ce pretenţii au unii! Şi-o fi închipuit că o să daţi fuga după cine ştie ce cai verzi pe pereţi! Un om important ca dumneavoastră! Am observat mereu că scriitorii şi artiştii ăştia sunt foarte dezechilibraţi – n-au deloc simţul proprietăţilor. Să trimit prin telefon o telegramă: Regret, nu pot părăsi Londra?

Mâna îi plecă spre telefon. Poirot opri gestul.

— Du tout! spuse el. Dimpotrivă. Fii amabilă şi cheamă imediat un taxi. Ridică glasul. Georges! Pune-mi câteva

articole de toaletă în geamantanul mic. Şi repede, foarte repede, trebuie să prind un tren.

Trenul, după ce parcursese o sută optzeci de mile din cele două sute doisprezece cu viteză maximă, pufăi blând şi a scuză pe parcursul ultimelor treizeci şi trase în gara Nassecombe. Un singur pasager coborî – Hercule Poirot. Ajuns pe peron, se uită în jur. În capătul îndepărtat al trenului, un hamal avea treabă în vagonul cu bagaje. Poirot îşi luă valiza şi, întorcându-se pe peron, porni către ieşire. Îşi predă tichetul şi ieşi pe lângă casa de bilete.

Un Humber mare era oprit în faţa gării, şi un şofer în uniformă îi ieşi înainte.

Luă valiza lui Poirot şi deschise portiera maşinii. Porniră şi traversară podul ridicat peste calea ferată, apoi cotiră într-un drum de ţară străjuit pe ambele părţi de garduri vii, înalte. La un moment dat, drumul făcu o curbă la dreapta, expunând priveliştea minunată a unui râu, cu nişte dealuri pierdute într-o ceaţă albăstruie în depărtare. Şoferul opri şi spuse:

— Râul Helm, domnule, iar în zare Dartmoor.

Era limpede că admirarea se impunea în mod necesar. Poirot scoase sunetele corespunzătoare, murmurând de câteva ori magnifique. În realitate, natura îl atrăgea prea puţin. O grădină de legume bine întreţinută şi ordonată era mult mai capabilă să aducă un murmur de admiraţie pe buzele lui Poirot. Pe lângă maşină trecură două fete, care începură să urce opintit dealul. În spate aveau rucsacuri grele şi purtau pantaloni scurţi, iar pe cap aveau eşarfe viu colorate.

— Chiar lângă noi există un cămin al tineretului, explică şoferul, care era limpede că îşi arogase rolul de ghid al lui Poirot. Hoodown Park. Pe vremuri era casa domnului Fletcher. Asociaţia Tinerilor a cumpărat-o, şi pe timpul verii este foarte aglomerată. Costă peste o sută pe noapte. Tinerii n-au voie să stea mai mult de două nopţi, după care

trebuie să plece mai departe. Vin tineri de ambele sexe, în cea mai mare parte străini.

Poirot dădu absent din cap. Se gândea, nu pentru prima dată, că văzuţi din spate, pantalonii scurţi deveneau tot mai puţin feminini. Închise îndurerat ochii. De ce, vai, de ce trebuiau tinerele să se îmbrace aşa? Coapsele acelea stacojii erau deosebit de neatrăgătoare!

— Se pare că trag din greu, murmură el.

— Da, domnule, e drum lung de la gară sau de la staţia de autobuz. Mai mult de două mile până la Hoodown Park. Ezită. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, domnule, le-am putea duce noi cu maşina.

— Absolut, absolut, spuse Poirot mărinimos. El se lăfăia în maşina aproape goală, iar puţin mai încolo două tinere se opinteau şi transpirau cu rucsacurile grele şi fără cea mai mică idee despre cum să se îmbrace ca să fie atrăgătoare pentru sexul opus. Şoferul porni maşina şi opri după câţiva metri lângă cele două fete. Feţele lor aprinse şi transpirate se ridicară cu speranţă.

Poirot deschise portiera şi fetele urcară.

— Este foarte mult amabil, mulţumim, spuse una din ele, o fată blondă cu un accent străin. Drumul e mai lung decât cred, da.

Cealaltă fată, care avea o faţă bronzată şi foarte încinsă şi bucle castanii ieşind de sub eşarfă, se mulţumi doar să dea de câteva ori din cap, să-şi arate dinţii şi să îngâne grazie. Fata blondă continuă să vorbească vioaie:

— Eu venit Anglia două săptămâni vacanţă. Eu vine din Olanda. Place foarte mult Anglia la mine. Eu fost Stratfort Avon, Shakespeare Theatre şi Warwick Castle. Apoi eu fost Clovelly, acum văzut Exeter Cathedral şi Torquay – foarte frumosc – şi venit la un loc frumuseţe renumit aici şi mâine trec râu, să merge la Plymouth unde descoperirea Lumii Noi a fost făcut de la Plymouth Hoe.

— Şi dumneata, signorina! Poirot se întoarse spre fata cealaltă. Aceasta însă zâmbi doar şi îşi scutură buclele.

— Ea nu ştie vorbeşte mult englezeşte, spuse cu amabilitate olandeza. Noi două vorbeşte puţin franceza, aşa che vorbit în tren. Ea vine de lângă Milano şi are în Anglia rudă măritată cu domn care ţine prăvălie multe alimente. Ea venit ieri cu prietenă la Exter, dar prietena mâncat plăcintă cu carne de viţel de la o prăvălie nu bun în Exter şi trebuit rămas acolo bolnavă. Nu bun mănânci plăcintă cu carne viţel pe căldura.

În acest punct şoferul încetini unde drumul se bifurca. Fetele coborâră, mulţumiră în două limbi, şi o apucară pe drumul din stânga. Şoferul renunţă momentan la izolarea lui olimpiană şi îi spuse cu simţire lui Poirot:

— Nu e numai plăcinta cu carne de viţel, trebuie să fiţi atent şi la aluaturile din Cornwall. Pe timpul vacanţei bagă orice în aluat.

Porni din nou maşina şi se angajă pe drumul din dreapta care, la scurt timp după aceea, intră într-o pădure deasă.

— Tinere destul de cumsecade, unele din ele, la căminul ăla, spuse şoferul, dând un verdict final privitor la ocupanţii căminului tineretului Hoodown Park. Dar e greu să le faci să înţeleagă cum e cu încălcarea proprietăţii private. E absolut şocant felul în care o încalcă. Nu înţeleg nicicum că aici domeniul unui domn e privat. Întotdeauna trec prin pădurile noastre şi se prefac că nu înţeleg ce le spui. Clătină sumbru din cap.

Coborâră o pantă abruptă prin pădure, apoi intrară pe nişte porţi mari de fier şi îşi continuară drumul pe o alee şerpuită, oprind în cele din urmă în faţa unei case mari, albe, în stil georgian, cu vederea spre râu.

În timp ce şoferul deschidea portiera, pe trepte apăru un valet înalt, cu părul negru.

— Domnul Hercule Poirot? murmură el.

— Da.

— Doamna Oliver vă aşteaptă, domnule. O veţi găsi jos, la Battery. Permiteţi-mi să vă arăt drumul.

Poirot fu îndrumat pe o potecă şerpuită care trecea prin pădure şi de pe care se zărea ici şi colo râul de dedesubt. Cărarea cobora treptat ca în cele din urmă să iasă într-un câmp deschis, rotund ca formă, cu un parapet din cărămidă, jos. Pe parapet şedea doamna Oliver.

Ea se ridică să îl întâmpine, şi din poală îi căzură câteva mere care se rostogoliră în toate direcţiile. Se părea că merele erau un accesoriu nelipsit din întâlnirea cu doamna Oliver.

— Nu îmi dau seama de ce întotdeauna scap câte ceva, spuse doamna Oliver oarecum nedesluşit, dat fiind că avea gura plină cu măr. Ce mai faci, monsieur Poirot?

— Trés bien, chére madame, răspunse politicos Poirot. Dumneavoastră?

Doamna Oliver arăta întrucâtva diferit de ultima dată când o văzuse Poirot, şi motivul consta în faptul că, aşa cum lăsase deja să se înţeleagă la telefon, experimentase o nouă coafură. Când o văzuse Poirot ultima dată, adoptase un efect răvăşit. Astăzi părul ei, puternic albastru, era ridicat spre creştetul capului într-o multitudine de buclişoare destul de artificiale într-un pseudostil de marchiză. Efectul marchiză se sfârşea la ceafă; restul făpturii ei ar fi putut fi etichetat drept „ţinută practică de ţară”, constând din taior şi fustă de tweed aspru de culoarea gălbenuşului de ou, dar mult mai stridentă, şi un jerseu de un verde muştar.

— Ştiam eu că o să vii, spuse veselă doamna Oliver.

— Nu aveaţi cum să ştiţi, spuse cu severitate Poirot.

— Oh, ba da, ştiam.

— Eu însumi încă mă întreb de ce mă aflu aici.

— Ei bine, eu cunosc răspunsul. Din curiozitate.

Poirot se uită la ea şi ochii lui licăriră puţin.

— Pentru prima dată, poate, renumita dumneavoastră intuiţie feminină nu v-a dus prea mult în eroare.

— Ei, nu râde de intuiţia mea feminină. Oare nu întotdeauna am ghicit din capul locului criminalul?

Poirot tăcu din gentileţe. Altfel ar fi putut replica: „Poate din a cincea încercare, şi nici atunci mereu!”

În loc de asta spuse, uitându-se înjur:

— Aveţi cu adevărat o proprietate frumoasă.

— Asta? Dar nu e a mea, monsieur Poirot. Credeai că e? Oh, nu, e a unora pe nume Stubbs.

— Cine sunt aceşti oameni?

— Oh, nimeni deosebit, spuse vag doamna Oliver. Doar că sunt bogaţi. Nu, eu mă aflu aici pe linie profesională, îndeplinesc o sarcină.

— Ah, prindeţi culoarea locală pentru una din chefsd'ouevre pe care le scrieţi?

— Nu, nu. Exact ce am spus. Îndeplinesc o sarcină. Am fost angajată să aranjez o crimă.

Poirot se holbă la ea.

— Oh, nu una adevărată, îl linişti doamna Oliver. Mâine are loc o mare petrecere şi, ca un fel de noutate, o să fie un joc „Găseşte criminalul”. Aranjat de mine. Un fel de „Găseşte comoara”, înţelegi. Numai că „Găseşte comoara” s-a jucat foarte des, şi s-au gândit că „Găseşte criminalul” ar fi o noutate. Aşa că mi-au oferit o sumă substanţială ca să vin şi să pun la punct totul. Foarte amuzant zău, o adevărată schimbare faţă de obişnuita rutină.

— Cum se joacă?

— Ei bine, va exista o Victimă, fireşte. Şi Indicii. Şi Suspecţi. Totul destul de convenţional, ştii dumneata – Vampa şi Şantajistul şi Tinerii îndrăgostiţi şi Sinistrul Valet şi aşa mai departe. Jumătate de coroană intrarea şi primeşti primul Indiciu şi trebuie să găseşti Victima şi Arma şi să spui cine e Făptaşul şi Motivul. Şi există Premii.

— Formidabil! exclamă Hercule Poirot.

— În realitate, spuse întristată doamna Oliver, e mult mai greu de aranjat totul decât ţi-ai închipui. Pentru că trebuie să ţii cont că oamenii adevăraţi sunt foarte inteligenţi, or în cărţile mele nu e nevoie să fie.

— Şi de asta aţi trimis după mine, să vă ajut să aranjaţi toată povestea asta?

Poirot nu căută să ascundă revolta din glasul său.

— Oh, nu! spuse doamna Oliver. Bineînţeles că nu! Am făcut toate astea. Totul e stabilit pentru mâine. Nu, te-am chemat din alt motiv.

— Care anume?

Mâinile doamnei Oliver urcară spre cap. Tocmai era pe cale să şi le înfigă cu frenezie în păr în gestul de acum familiar când îşi aduse aminte de coafura complicată. Pentru a le da totuşi de lucru degetelor, începu să se tragă de lobii urechilor.

— Poate că sunt proastă, spuse ea. Dar cred că ceva e în neregulă.

Capitolul II

Urmă un moment de tăcere, timp în care Poirot o privi lung. Apoi întrebă tăios:

— Ceva în neregulă? Cum?

— Nu ştiu… Asta vreau eu să descoperi dumneata. Dar am simţit din ce în ce mai mult că sunt dusă de nas… manipulată… Poţi să-mi spui că sunt proastă, dacă vrei, dar pot să zic doar că dacă mâine ar fi să existe o crimă adevărată şi nu una simulată nu m-ar mira!

Poirot se holbă la ea îi susţinu privirea, sfidătoare.

— Foarte interesant, spuse Poirot.

— Presupun că mă consideri total ţâcnită, spuse doamna Oliver.

— Niciodată nu v-am considerat ţâcnită.

— Şi ştiu ce spui mereu despre intuiţie.

— Fiecare numeşte altfel lucrurile, spuse Poirot. Eu sunt gata să cred că aţi observat ceva, sau aţi auzit ceva, care a stârnit nelinişte în dumneavoastră. Cred că e posibil ca nici măcar dumneavoastră să nu ştiţi ce anume aţi văzut, sau aţi observat, sau aţi auzit. Dumneavoastră sunteţi conştientă doar de rezultat. Dacă pot să mă exprim aşa, nu ştiţi ce anume ştiţi. Puteţi s-o numiţi intuiţie, dacă vreţi.

— Faptul că nu eşti în stare să defineşti pe ce se bazează convingerea ta te simţi ca un prost, spuse cu tristeţe doamna Oliver.

— O să ajungem noi şi acolo, o încurajă Poirot. Spuneţi că aţi avut sentimentul că sunteţi – cum v-aţi exprimat? – dusă de nas? Puteţi să explicaţi puţin mai clar ce înţelegeţi prin asta?

— Ei bine, e cam greu… Vezi dumneata, asta e crima mea, ca să spun aşa. Am conceput-o şi am plănuit-o şi totul se îmbină foarte bine. În fine, dacă ştii cât de cât ceva despre scriitori, ştii şi că ei nu suportă sugestiile. Oamenii spun: „Splendid, dar n-ar fi mai bine dacă aşa şi pe dincolo?” sau „N-ar fi o idee minunată dacă victima ar fi B şi nu A? Sau criminalul să se dovedească a fi D în loc de C?” Adică, îţi vine să spui: „Foarte bine, atunci, dacă vrei să fie aşa, scrie tu însuţi scenariul!”

Poirot dădu din cap.

— Şi despre asta e vorba?

— Nu întru totul… Sugestii prosteşti de genul ăsta s-au făcut, eu am luat foc, ei au cedat, dar o sugestie foarte banală, minoră, tot a scăpat şi, întrucât am obiectat şi am tot obiectat, am acceptat banalitatea fără să-i dau prea multă atenţie.

— Înţeleg, spuse Poirot. Da, e şi asta o metodă… Se propune ceva destul de stupid şi negândit bine, dar nu ăsta e scopul. Adevăratul obiectiv este mica, minora modificare. Asta vreţi să spuneţi?

— Exact. Şi, desigur, poate că e doar în imaginaţia mea, deşi nu cred, dar mă îngrizorează. Asta şi un fel de… ei bine, atmosferă.

Cine v-a făcut propunerile de modificare?

— Diverse persoane. Dacă ar fi fost una singură, aş fi mai sigură de pământul de sub picioarele mele. Dar nu e vorba de o singură persoană… cu toate că eu cred că în realitate este. Vreau să spun că există o persoană ce lucrează prin altele care nu bănuiesc absolut nimic.

— Aveţi vreo idee cine este acea unică persoană?

Doamna Oliver clătină din cap.

— Este cineva foarte deştept şi foarte grijuliu, spuse ea. Ar putea fi oricine.

— Cine ia parte la jocul ăsta? Distribuţia personajelor trebuie să fie binişor liniştită?

— Păi, e sir George Stubbs, proprietarul acestui domeniu. Bogat şi banal şi înspăimântător de prost în afara afacerilor, aş zice, dar probabil fantastic de isteţ în ele. Şi mai e lady Stubbs – Hattie – cu vreo douăzeci de ani mai tânără ca el, destul de frumoasă, dar tâmpită ca un peşte… de fapt, eu una cred că e clar imbecilă. S-a măritat cu el pentru bani, fireşte, şi nu se gândeşte decât la haine şi bijuterii. Apoi mai e Michael Weyman – el e arhitect, foarte tânăr şi arătos într-un fel colţuros, artistic. Proiectează pentru sir George un pavilion de tenis şi repară Folía.

— Folía? Ce e asta – o mascaradă?

— Nu, e pe linie arhitectonică. Una din chestiile alea ca nişte temple mici, albă, cu coloane. Apoi e domnişoara Brewis, ea e un fel de secretară-menajeră care are grijă de toate în casă şi scrie scrisori – foarte severă şi eficientă. Şi mai sunt şi alţi oameni de prinprejur care vin să dea o mână de ajutor. Un cuplu tânăr căsătorit care au luat o vilişoară jos lângă râu; Legge şi soţia lui, Sally. Şi căpitanul Warburton, care este agentul familiei Masterton. Şi familia Masterton, bineînţeles, şi bătrâna doamnă Folliat care locuieşte în ceea ce era cândva căsuţa portarului. Familia soţului ei a stăpânit iniţial Nasse. Dar au murit toţi, şi cum au fost o grămadă de cheltuieli de înmormântare şi alte obligaţii, ultimul moştenitor a vândut domeniul.

Poirot reflectă asupra acestei liste de personaje dar, deocamdată, pentru el erau numai nume. Se întoarse la subiectul principal.

— A cui idee a fost „Găseşte criminalul”?

— A doamnei Masterton, cred. E soţia parlamentarului local, o foarte bună organizatoare. Ea a fost cea care l-a

convins pe sir George să dea o petrecere aici. Vezi dumneata, domeniul ăsta a fost atâta timp pustiu încât ea crede că lumea se va înghionti să plătească pentru a-l vedea.

— Totul pare destul de cinstit, pe faţă, spuse Poirot.

— Pare pe faţă, spuse cu încăpăţânare doamna Oliver, dar nu este. Îţi spun, monsieur Poirot, ceva e în neregulă.

Poirot se uită la doamna Oliver şi doamna Oliver se uită la Poirot.

— Cum aţi explicat prezenţa mea aici? Pentru ce le-aţi spus că m-aţi chemat? întrebă Poirot.

— Asta a fost uşor. Dumneata vei înmâna premiile pentru „Găseşte criminalul”. Toată lumea este fantastic de emoţionată. Le-am spus că te cunosc şi că, probabil, am să pot să te conving să vii, şi că sunt sigură că numele dumitale va atrage foarte multă lume – ceea ce, fireşte, se va şi întâmpla, adăugă cu tact doamna Oliver.

— Iar sugestia a fost acceptată… fără obiecţii?

— Îţi spun, toată lumea a fost extaziată.

Doamna Oliver consideră că nu era necesar să menţioneze că unul sau doi din generaţia mai tânără întrebaseră: „Cine este Hercule Poirot?”

— Toată lumea? Nimeni nu s-a opus ideii?

Doamna Oliver clătină din cap.

— Păcat! spuse Hercule Poirot.

— Vrei să spui că asta ne-ar fi putut da un indiciu?

— N-ar prea fi de aşteptat ca un prezumtiv criminal să salute cu bucurie prezenţa mea.

— Îmi închipui că dumneata crezi că am născocit toată treaba, spuse întristată doamna Oliver. Trebuie să recunosc că până n-am început să discut cu dumneata nu mi-am dat seama că nu prea am pe ce să mă bazez când spun ce spun.

— Calmaţi-vă, spuse amabil Poirot. Mă intrigă şi mă interesează. Cu ce începem?

Doamna Oliver se uită la ceas.

— E vremea ceaiului. Ne vom întoarce în casă şi atunci o să poţi să-i cunoşti pe toţi.

O luă pe o potecă diferită de cea pe care venise Poirot, şi care părea să ducă în direcţia opusă.

— Pe aici o să trecem pe lângă hangarul cu bărci, explică ea.

În timp ce vorbea, hangarul apăru în zare. Era ieşit în afară spre râu, şi era o chestie pitorească, acoperită cu stuf.

— Acolo o să fie Cadavrul, spuse doamna Oliver. Cadavrul pentru „Găseşte criminalul”, vreau să spun.

— Şi cine o să fie omorât?

— Oh, o autostopistă, care este chiar prima soţie, iugoslavă, a unui tânăr Savant Atomist, spuse voioasă doamna Oliver.

Poirot clipi des.

— Bineînţeles că pare că Savantul Atomist a omorât-o, dar, fireşte, nu e chiar atât de simplu.

— Fireşte că nu… din moment ce are legătură cu dumneavoastră…

Doamna Oliver acceptă complimentul cu o fluturare a mâinii.

— De fapt, spuse ea, e omorâtă de Boiernaşul de la Ţară – iar motivul este într-adevăr ingenios şi nu cred că mulţi oameni îl vor ghici, deşi există un indiciu foarte limpede în acest sens.

Poirot abandonă subtilităţile complotului doamnei Oliver pentru a pune o întrebare practică:

— Dar cum faceţi sa aveţi un cadavru convenabil?

Am apelat la „Fetele ghizi”. Sally Legge urma să fie cadavrul, dar acum ei vor să-i pună turban şi să facă pe ghicitoarea. Aşa că am ales alta, Marlene Tucker. Cam prostănacă şi fonfăită. Treaba e foarte simplă – doar un batic ţărănesc şi un rucsac şi tot ce are ea de făcut este să se întindă pe jos când aude pe cineva venind şi să îşi pună de gât frânghia. Este destul de plictisitor pentru biata copilă, dar am aranjat să aibă un număr de comicsuri – pe

unul din ele este înscris un indiciu privitor la criminal – aşa că totul e rezolvat. O să se amuze.

— Ingeniozitatea dumneavoastră mă uimeşte! Ce vă trece prin cap!

— Niciodată nu e greu să imaginezi diverse lucruri, spuse doamna Oliver. Necazul este că îţi imaginezi prea multe, şi atunci treaba devine prea complicată, şi trebuie să renunţi la unele din ele şi abia aici intervine chinul. Acum o să o luăm pe aici.

Începură să urce o potecă abruptă în zigzag, care îi duse iar de-a lungul râului, la un nivel mai înalt. La o curbă printre copaci, ieşiră în spaţiu deschis, în faţa unui mic templu alb cu colonade. Lângă templu, retras puţin şi încruntându-se la el, se afla un tânăr îmbrăcat în pantaloni de flanelă jerpeliţi şi o cămaşă de un verde ţipător. Tânărul se răsuci către ei.

— Domnul Michael Weyman, monsieur Hercule Poirot, spuse doamna Oliver.

Tânărul dădu din cap neglijent.

— Extraordinar în ce locuri pun oamenii lucrurile! spuse el cu amărăciune. Chestia asta, de exemplu. E ridicată de numai un an – foarte drăguţă şi absolut în pas cu perioada casei. Dar de ce aici? Treburile astea erau menite să fie văzute – „situate pe o înălţime”, aşa era formulat – într-un frumos decor de iarbă şi narcise galbene, et caetera. Dar iată-l pe amărâtul ăsta, înfipt departe în mijlocul copacilor, fără să se vadă din vreun loc, şi ca să-l vezi măcar de la râu ar trebui să dobori vreo douăzeci de copaci.

— Poate nu a existat nici un alt loc, spuse doamna Oliver.

Michael Weyman pufni.

— Partea de sus a acelui taluz înverzit de lângă casă ar fi fost un cadru perfect natural. Dar nu, magnaţii ăştia sunt toţi la fel – n-au pic de simţ artistic. I s-a năzărit să aibă o „Folíe” aşa îi spune el, şi a comandat-o. S-a uitat în jur, pe unde să o pună. Apoi, am înţeles eu, o furtună a doborât un stejar mare, lăsând un gol urât. „Oh, vom dichisi locul

punând acolo o Folíe”, a spus prostovanul. Asta e tot ce îi interesează pe bogătanii ăştia orăşeni – să dichisească! Mă mir că nu a pus straturi de muşcate roşii şi calceolarii de jur împrejurul casei! Unui om ca ăsta n-ar trebui să i se permită să stăpânească un domeniu ca acesta!

„Tânărul ăsta, îşi spuse Poirot, în mod sigur nu-l place pe sir George Stubbs”.

— E aşezat pe o fundaţie de beton, spuse Weyman. Iar dedesubt terenul e alunecos – aşa că este înclinat. Aici e crăpat de sus până jos şi în curând va fi periculos… Ar fi mai bine să-l dărâme şi să-l reconstruiască pe taluzul de lângă casă. Ăsta e sfatul meu, dar prostul încăpăţânat nu vrea să ţină cont de el.

— Cum e cu pavilionul de tenis? întrebă doamna Oliver.

Chipul tânărului deveni şi mai întunecat.

— El vrea un fel de pagodă chinezească, spuse el mârâind. Dragoni, dacă vreţi! Doar pentru că lady Stubbs are damblaua să poarte pălării chinezeşti. La ce să mai fii arhitect? Cei care vor să construiască ceva decent nu au bani, iar cei care au bani vor ceva absolut îngrozitor!

— Aveţi toată înţelegerea mea, spuse Poirot cu gravitate.

— George Stubbs! rosti cu dispreţ arhitectul. Cine se crede? A stat frumuşel la adăpost într-o slujbă la Amiralitate în timpul războiului, şi şi-a lăsat barbă ca să sugereze că a fost în serviciul activ în marină, pe vas – sau aşa spune. Pute de bani – pur şi simplu pute!

— Ei bine, voi arhitecţii trebuie să aveţi pe cineva care are bani de cheltuit, altfel n-aţi avea de lucru, sublinie doamna Oliver destul de rezonabil. Porni înspre casă şi Poirot şi deprimatul arhitect o urmară.

— Magnaţii ăştia nu pot pricepe principiile elementare, spuse cu amărăciune tânărul. Dacă fundaţia e putredă – toată treaba e putredă.

— Aţi spus un lucru profund, spuse Poirot. Da, e profund.

Poteca pe care mergeau ieşi dintre copaci şi în faţa lor apăru casa albă şi frumoasă pe fundal întunecat al copacilor

din spatele ei.

Este de o frumuseţe veritabilă, da, murmură Poirot.

— Vrea să construiască o sală de biliard, spuse cu venin domnul Weyman.

Pe malul de sub ei, o doamnă mărunţică, în vârstă, îşi făcea de lucru cu o foarfecă pe un pâlc de tufe. Le ieşi în întâmpinare, gâfâind uşor.

Totul a fost neglijat ani de zile, spuse ea. Şi în ziua de azi e atât de greu să găseşti un om care se pricepe la tufişuri. Coama asta a dealului ar trebui să fie o strălucire de culoare în martie şi aprilie, dar anul ăsta este foarte dezamăgitoare… toţi pomii ăştia uscaţi trebuiau să fie tăiaţi astă toamnă…

— Monsieur Hercuie Poirot, doamna Folliat, spuse doamna Oliver.

Doamna în vârstă zâmbi larg.

— Aşadar acesta este marele monsieur Poirot! Este foarte amabil din partea dumneavoastră că aţi venit să ne daţi o mână de ajutor mâine. Această doamnă deşteaptă, aici de faţă, a născocit o afacere extrem de palpitantă – va fi o noutate absolută.

Poirot fu uşor uimit de manierele plăcute ale micuţei doamne.

Spuse politicos:

— Doamna Oliver este o veche prietenă a mea. Am fost încântat că am putut să răspund solicitării ei. Locul acesta este cu adevărat frumos, iar conacul este de-a dreptul superb şi nobil.

Doamna Folliat dădu din cap într-un gest nonşalant.

— Da. A fost construit de străbunicul soţului meu în 1790. Anterior a fost o casă elizabetana. Aceasta a căzut în ruină şi a ars pe la 1700. Familia noastră a trăit aici încă de la 1598.

Glasul ei era calm şi dezinvolt. Poirot se uită mai atent la ea. Văzu o persoană foarte mică şi compactă, îmbrăcată în haine de tweed ponosite. Cea mai remarcabilă trăsătură a

ei erau ochii de un albastru limpede de porţelan. Părul cărunt era prins într-un fileu. În ciuda aspectului ei nepăsător, avea acel aer de nedefinit al cuiva care era foarte greu de explicat.

În timp ce mergeau împreună spre casă, Poirot spuse cu timiditate:

— Trebuie să va fie greu să aveţi străini care locuiesc aici.

Doamna Folliat nu răspunse imediat. Când vorbi, glasul ei fu limpede şi sigur şi ciudat de lipsit de emoţie.

— Atâtea lucruri sunt grele, monsieur Poirot! spuse ea.

Capitolul III

Doamna Folliat intră în casă şi Poirot o urmă. Era o casă graţioasă, frumos proporţionată. Doamna Folliat intră pe o uşă din stânga într-o cameră de zi micuţă, elegant mobilată, şi din ea într-un salon mare, plin de oameni care, în acel moment, părea să vorbească toţi de-o dată.

— George, spuse doamna Folliat, acesta este monsieur Poirot care a avut amabilitatea să vină şi să ne ajute. Sir George Stubbs.

Sir George, care vorbea zgomotos, se răsuci către ei. Era un bărbat masiv cu o faţă cam roşie şi înfloritoare şi o barbă uşor neaşteptată. Aceasta îi dădea aerul deconcertant al unui actor care nu se hotărâse dacă juca rolul unui boienaş de ţară, sau pe cel al unui „diamant brut” din Dominioane. Barba nu sugera nicicum marina, în ciuda remarcilor lui Michael Weyman. Purtarea şi glasul lui erau joviale, dar ochii lui erau nişte isteţi, de un albastru deschis deosebit de pătrunzător.

Îl salută cu entuziasm pe Poirot.

— Suntem foarte bucuroşi că prietena dumneavoastră, doamna Oliver, a reuşit să vă convingă să veniţi, spuse el. O dovadă de deşteptăciune din partea ei. Veţi fi o uriaşă atracţie.

Se uită în jur puţin nehotărât.

— Hattie? Repetă numele pe un ton uşor tăios. Hattie!

Lady Stubbs stătea tolănită într-un fotoliu mare la o oarecare distanţă de ceilalţi. Părea să nu acorde nici o atenţie celor ce se petreceau în jurul ei. În schimb, zâmbea privindu-şi mâna întinsă pe braţul fotoliului. O răsucea de la stânga la dreapta, admirând reflecţia luminii în smaraldul mare de pe al treilea deget.

Acum ridică privirea, tresărind uşor, ca un copil, şi spuse:

— Îmi pare bine. Ce mai faceţi?

Poirot se aplecă asupra mâinii ei.

Sir George continuă prezentările.

— Doamna Masterton.

Doamna Masterton era o femeie oarecare monumentală care îi aminti vag lui Poirot de un copoi. Avea o bărbie plină, care atârna şi ochi mari, trişti, uşor injectaţi.

Se înclină şi îşi reluă discursul cu un glas profund care îl făcu pe Poirot să se gândească la lătratul unui copoi.

— Disputa asta prosteasc㠄 privitoare la cortul pentru ceai trebuie rezolvată, Jim, spuse ea cu forţă. Trebuie să i se înţeleagă rostul. Nu putem să admitem ca întregul spectacol să fie un fiasco din cauza dezbinării acestor localnice tâmpite.

— Corect, spuse bărbatul căruia i se adresase.

— Căpitanul Warburton, spuse sir George.

Căpitanul Warburton, care purta o haină sport, în carouri, şi avea o înfăţişare vag cabalină, îşi arătă dinţii albi într-un zâmbet cam ca de lup, apoi îşi continuă conversaţia.

— Nici o grijă, rezolv eu, spuse el. Am să mă duc să vorbesc cu ele. Cum e cu cortul pentru ghicit? Rămâne în spaţiul de lângă magnolie? Sau în celălalt capăt al peluzei, lângă rododendroni?

Sir George continuă prezentările.

— Domnul şi doamna Legge.

Un tânăr înalt, cu faţa care se cojea rău din pricina soarelui, rânji plăcut. Soţia lui, o roşcată pistruiată, atrăgătoare, dădu din cap într-un mod prietenos, apoi se lansă într-o conversaţie cu doamna Masterton, glasul ei

înalt de soprană făcând un fel de duet cu lătratul profund al doamnei Masterton.

— Nu lângă magnolie – încurcă circulaţia..

— E bine să dispersezi lucrurile, dar dacă se face coadă…

— Mult mai răcoare. Vreau să spun, cu soarele căzând din plin pe casă…

— Şi aruncarea cu nuci de cocos nu poate fi prea aproape de casă, băieţii sunt atât de sălbatici când aruncă…

— Iar aceasta este domnişoara Brewis, care ne conduce pe noi toţi, spuse sir George.

Domnişoara Brewis stătea lângă tava mare de argint pentru ceai.

Era o femeie cu aspect eficient, la patruzeci de ani, cu un fel de a fi vioi şi plăcut.

— Îmi pare bine de cunoştinţă monsieur Poirot. Sper că nu aţi călătorit în aglomeraţie. Uneori, în perioada asta a anului, trenurile sunt cumplite. Daţi-mi voie să vă servesc cu o ceaşcă de ceai. Lapte? Zahăr?

— Foarte puţin lapte, mademoiselle, şi patru cuburi de zahăr. Şi adăugă, în timp ce domnişoara Brewis îi turna ceaiul: Văd că sunteţi antrenaţi cu toţii într-o activitate febrila.

— Da, într-adevăr. Întotdeauna rămân atâtea lucruri de făcut în ultima clipă! Şi în ziua de azi lumea te lasă baltă când nu te aştepţi Cu corturile scaunele şi vesela. Trebuie să te ţii de capul lor. Jumătate din dimineaţă mi-am petrecut-o la telefon.

— Cum a rămas cu ţăruşii aceia, Amanda? întrebă sir George Şi cu hamalii suplimentari pentru golf?

— Totul e aranjat, sir George. Domnul Benson de la clubul de golf a fost extrem de amabil.

Îi înmână ceaşca lui Poirot.

— Un sandviş, monsieur Poirot? Sau, poate, aţi prefera o prăjitură cu frişcă?

Poirot preferă o prăjitură cu frişcă şi se servi cu una deosebit de dulce şi însiropata.

Apoi, ţinând cu grijă farfurioara, se duse şi se aşeză lângă gazda lui. Ea încă mai admira jocul luminii pe bijuteria de la mâna ei, şi ridică ochii spre el cu un zâmbit încântat, de copil.

— Priviţi, spuse ea. E drăguţ, nu-i aşa?

Poirot o studia cu atenţie. Purta o pălărie de pai mare, comică, în stil asiatic, de un roşu aprins. Sub ea, faţa ei îşi arăta reflexele rozalii pe albul mat al pielii. Era strident machiată într-un stil exotic, neenglezesc. Pielea de un alb palid şi mat, buzele ciclamen viu, genele abundent date cu rimei. Sub pălărie, părul negru şi lins i se lipea de cap ca o cască de catifea. Chipul ei avea o frumuseţe languroasă, neeglezească. Dar ceea ce îl uimea pe Poirot erau ochii. Ei aveau o privire de copil, aproape distratată, lipsită de expresie.

Puse întrebarea într-un fel copilăresc, iar Poirot îi răspunse ca un copil.

— Este un inel fermecător.

Ea păru încântată.

— Mi l-a dat George, ieri, spuse ea coborându-şi glasul de parcă i-ar fi împărtăşit un secret. Îmi dă o mulţime de lucruri. Este foarte bun.

Poirot se uită din nou la inel şi la mâna întinsă pe braţul fotoliului. Unghiile erau foarte lungi şi lăcuite într-un roşu-brun puternic.

În minte îi veni un citat: „Ele nu trudesc, nici nu torc…”

În mod sigur nu şi-o imagina pe lady Stubbs trudind sau torcând. Şi totuşi, cu greu ar fi descris-o ca un crin de câmp. Era un produs mult mai artificial.

— Camera asta este foarte frumoasă, madame, spuse cu admiraţie Poirot, uitându-se în jur.

— Presupun că este, spuse lady Strubbs.

Atenţia ei era concentrată tot pe inel; cu capul pe o parte, urmărea sclipirea verde a pietrei în timp ce îşi mişca mâna.

Spuse cu o şoaptă confidenţială:

— Vedeţi? îmi face cu ochiul.

Izbucni în râs, şi Poirot avu senzaţia unui şoc. Era un râs necontrolat.

Din cealaltă parte a camerei, sir George spuse:

— Hattie.

Glasul lui era foarte blând, dar conţinea o uşoară admonestare. Lady Stubbs se opri din râs.

Poirot spuse pe un ton convenţional.

— Devonshire este un comitat fermecător. Nu credeţi?

— E drăguţ, pe timpul zilei, spuse lady Stubbs. Când nu plouă, adăugă ea întristată. Dar nu există nici un club de noapte.

— Ah, înţeleg. Vă plac cluburile de noapte?

— Da! spuse cu aprindere lady Stubbs.

— Şi de ce vă plac atât de mult cluburile de noapte?

— Acolo e muzică şi poţi să dansezi. Şi pot să port hainele frumoase şi brăţările şi inelele. Toate celelalte femei au şi ele haine frumoase şi bijuterii, dar nu atât de frumoase ca ale mele.

Zâmbi cu o satisfacţie uriaşă. Poirot simţi un uşor sentiment de milă.

— Şi toate astea vă încântă foarte mult?

— Da. Îmi place şi cazinoul. De ce în Anglia nu sunt cazinouri?

— Şi eu m-am întrebat adesea, spuse Poirot cu un oftat. Cred că nu sunt în concordanţă cu caracterul englezesc.

Ea îl privi nedumerită. Apoi se aplecă uşor înspre el.

— Odată am câştigat la Monte Carlo şaizeci de mii de franci. Am mizat pe numărul douăzeci şi şapte şi a ieşit.

— Trebuie să fi fost foarte palpitant, madame.

— Oh, a fost. George îmi dă bani să joc, dar de obicei îi pierd.

Arăta amărâtă.

— Asta e trist.

— Oh, nu prea contează. George e foarte bogat. E drăguţ să fii bogat, nu credeţi?

— Foarte drăguţ, spuse Poirot cu blândeţe.

— Poate, dacă nu eram bogată, aş fi arătat ca Amanda. Privirea ei se îndreptă spre domnişoara Brewis şi o studie cu imparţialitate. E foarte urâtă, nu credeţi?

În acea clipă domnişoara Brewis ridică privirea şi se uită spre ei. Lady Stubbs nu vorbise tare, dar Poirot se întrebă dacă nu cumva domnişoara Brewis auzise.

În timp ce îşi abătu privirea, ochii lui îi întâlniră pe cei ai căpitanului Warburton. Privirea căpitanului era ironică şi amuzată.

Poirot schimbă subiectul.

— Aţi fost foarte ocupată cu pregătirea petrecerii?

— Oh, nu, părerea mea este că totul e foarte plictisitor, foarte stupid. Există servitori şi grădinari. De ce să nu facă ei pregătirile?

— Oh, vai de mine! Cea care vorbi era doamna Folliat. Venise să se aşeze pe canapeaua de alături. Astea sunt ideile cu care aţi fost crescuţi pe domeniile de pe insula voastră. Dar în vremurile astea viaţa în Anglia nu e aşa. Aş vrea eu să fie! Oftă. În ziua de azi trebuie să faci aproape totul singur.

— Lady Stubbs ridică din umeri.

— Mie mi se pare stupid. La ce bun să fii bogat dacă trebuie să faci totul singur?

— Unii găsesc că e amuzant, spuse doamna Folliat, zâmbindu-i. Chiar şi eu. Nu toate lucrurile, dar unele da. Îmi place să mă ocup personal cu grădinăritul şi îmi place să pregătesc o sărbătoare ca cea de mâine.

— Va fi ca o petrecere? întrebă cu speranţă lady Stubbs.

— Exact ca o petrecere – cu mulţi, foarte mulţi oameni.

— Va fi ca la Ascot? Cu pălării mari şi toată lumea foarte elegantă?

— Ei bine, nu chiar ca la Ascot, spuse doamna Folliat. Şi adăugă cu blândeţe: Dar trebuie să străduieşti să te bucuri de lucrurile de la ţară, Hattie. Azi dimineaţă ar fi trebuit să ne ajuţi în loc să stai în pat şi să nu te scoli până la vremea ceaiului.

— M-a durut capul, spuse îmbufnată lady Stubbs. Apoi starea de spirit i se schimbă şi îi zâmbi cu căldură doamnei Folliat. Dar mâine am să fiu cuminte. Am să fac tot ce îmi spui.

— Asta e foarte frumos din partea ta, dragă.

— Am să mă îmbrac cu o rochie nouă. A sosit azi dimineaţă. Vino sus cu mine să o vezi.

Doamna Folliat ezită. Lady Stubbs se ridică şi spuse cu insistenţă:

— Trebuie să vii. Te rog. E o rochie adorabilă. Vino!

— Prea bine. Doamna Folliat râse cu jumătate de gură şi se ridică.

În timp ce ieşea din cameră, silueta ei micuţă urmând-o pe cea înaltă a lui Hattie, Poirot îi văzu faţa şi fu uimit de expresia obosită care luase locul calmului zâmbitor. Era ca şi cum, relaxată şi descoperită preţ de o clipă, nu se mai străduia să îşi păstreze masca prietenoasă. Şi totuşi, părea mai mult de atât. Poate că suferea de vreo boală despre care, asemenea multor femei, nu vorbea niciodată. Nu era genul de persoană care să ţină să inspire milă şi compătimire.

Căpitanul Warburton se trânti în fotoliul pe care lady Stubbs tocmai îl eliberase. Şi el se uita la uşa pe care numai ce ieşiseră cele două femei, dar nu despre femeia mai în vârstă vorbi el. Rosti tărăgănat, cu un uşor rânjet:

— Frumoasă făptură, nu-i aşa? Observă cu coada ochiului ieşirea lui sir George printr-un glazvand, urmat de doamna Masterton şi doamna Oliver. Îl joacă pe degete pe bătrânul George Stubbs. Nimic nu e prea bine pentru ea! Bijuterii, nurci, tot tacâmul. Niciodată n-am descoperit dacă el îşi dă seama că e cam săracă cu duhul. La urma urmelor, tipii ăştia cu bani nu caută companie intelectuală.

— De ce naţionalitate este? întrebă curios Poirot.

— Mereu mi s-a părut că arată a sud-americană. Dar cred că vine din Indiile de Vest. Una din insulele alea cu zahăr şi rom şi toate astea. E dintr-o familie veche de acolo – creolă,

nu vreau să spun metisă. Cred că pe insulele astea se fac numai căsătorii mixte. Asta explică deficienţa mentală.

Tânăra doamna Legge li se alătură.

— Ascultă, Jim, trebuie să fii de partea mea. Cortul acela trebuie să fie acolo unde am hotărât cu toţii, în capătul îndepărtat al peluzei, cu spatele la rododendroni. Este singurul loc posibil.

Mămica Masterton nu e de aceeaşi părere.

— Ei bine, trebuie să o convingi să renunţe.

Căpitanul îi zâmbi ca un vulpoi.

— Doamna Masterton e şeful meu.

— Wilfred Masterton este şeful tău. El este membru în parlament.

— Aşa e, dar ar trebui să fie. Ea este cea care poartă pantaloni.

Sir George se întoarse în cameră.

— Aici erai, Sally, spuse el. Avem nevoie de tine. Nici nu-ţi vine să crezi din ce fleacuri se ia lumea la harţă. Unde este Amy Folliat? Ea se descurcă în astfel de situaţii, este cam singura care poate să se înţeleagă cu oamenii ăştia.

— S-a dus sus cu Hattie.

— Oh, serios…?

Sir George se uită în jur cu un aer descumpănit şi neajutorat, şi domnişoara Brewis sări de la locul ei, unde se ocupa cu scrisul biletelor, şi spuse:

— V-o aduc eu, sir George.

— Mulţumesc, Amanda.

Domnişoara Brewis ieşi din cameră.

— Trebuie să mai fac rost de nişte plasă de sârmă pentru gard, murmură sir George.

— Pentru sărbătoarea de mâine?

— Nu, nu. Ca să-l ridicăm în pădure, unde ne învecinăm cu Hoodown Park. Vechiul gard a putrezit, şi pe acolo intră ei.

— Cine?

— Infractorii! răbufni sir George. Cei care încalcă proprietatea privată.

Sally Legge spuse amuzată:

— Vorbeşti ca Betsy Trotwood când făcea campanie împotriva măgarilor.

— Betsy Trotwood? Cine mai e şi asta? întrebă sir George.

— Din Dickens.

— Oh, Dickens! Am citit cândva Pickwick Papers. Nu e rea. Nu e rea deloc – m-a surprins. Dar, serios vorbind, tinerii ăştia care trec pe oriunde sunt o ameninţare de când s-a înfiinţat prostia asta de Cămin al Tineretului. Îţi ies în cale de oriunde purtând cele mai incredibile cămăşi – un băiat avea azi dimineaţă una acoperită toată cu broaşte ţestoase şi alte chestii, de m-a făcut să cred că nu văd bine sau că am tras prea mult la măsea. Jumătate din ei nu ştiu engleza, doar îţi bolborosesc: „Oh, rog eu, spune la mine, este drum la feribot ăsta?”. Le spun nu, nu este, mârâi la ei şi îi trimit înapoi de unde au venit, dar în majoritatea dăţilor ei doar clipesc mărunt şi se holbează şi nu pricep. Iar fetele chicotesc. Sunt de toate naţionalităţile, italieni, iugoslavi, olandezi, finlandezi – nu m-ar mira să fie şi eschimoşi! Jumătate din ei sunt comunişti, aşa cred, şi nici asta nu-i de mirare, sfârşi el întunecat.

— Ei, hai, George, nu te porni împotriva comuniştilor, spuse doamna Legge. Am să vin eu să te ajut să te descurci cu femeile turbate. Îl conduse spre glasvand şi strigă peste umăr: Vino, Jim. Vino şi lasă-te făcut bucăţele pentru o cauză bună.

— În ordine, dar vreau să-l pun pe monsieur Poirot în temă cu „Găseşte criminalul”, întrucât el o să înmâneze premiile.

— Ai s-o faci la momentul potrivit.

— Am să vă aştept aici, spuse amabil Poirot.

În tăcerea care urmă, Alec Legge se întinse în scaunul său şi oftă.

— Femeile! spuse el. Ca un roi de albine. Numai forfotă. Şi pentru ce toate astea? Pentru sărbătoarea prostească în aer liber care nu contează pentru nimeni.

— Dar, evident, există şi oameni pentru care contează, spuse Poirot.

— De ce nu pot avea oamenii puţină minte? De ce nu pot gândi? Să se gândească la toată zăpăceala în care s-a vârât întreaga lume. Nu îşi dau seama că locuitorii globului se întrec în a se sinucide?

Poirot decise să nu răspundă la această întrebare. Se mulţumi doar să clatine din cap cu îndoială.

— Iar dacă nu facem ceva înainte să fie prea târziu… Alec Legge se întrerupse. Pe faţa lui se aşternu o expresie de mânie. Oh, da, ştiu ce gândeşti, spuse el. Că sunt nervos, nevropat şi tot tacâmul. Ca afurisiţii ăia de doctori. Îţi recomandă odihnă şi schimbare şi aer de mare. Foarte bine, Sally şi eu am venit aici şi am luat Mill Cottage pentru trei luni, şi le-am urmat sfaturile. Am pescuit şi m-am scăldat şi am făcut plimbări lungi şi plajă.

— Am observat că sunteţi bronzat, spuse politicos Poirot.

— Asta? Mâna lui Alec porni spre faţa lui jupuită. Ăsta e rezultatul unei frumoase veri englezeşti din an în Paşte. Dar la ce bun toate astea? Nu poţi scăpa de la a privi adevărul în faţă doar fugind de el.

— Nu, fuga nu ajută niciodată la nimic.

— Iar faptul că te afli într-un cadru rural ca acesta te face să percepi mai acut lucrurile şi să îţi dai seama de incredibila apariţie a poporului acestei ţări. Chiar şi Sally, care este destul de inteligentă, este exact la fel. De ce să-ţi baţi capul? Asta spune ea. Treaba asta mă scoate din minţi! De ce să-ţi baţi capul?

— Din pură curiozitate, de ce vi-l bateţi?

— Doamne Dumnezeule, şi dumneavoastră?

— Nu, ăsta nu e un sfat. Pur şi simplu mi-ar plăcea să cunosc răspunsul.

— Nu înţelegeţi, cineva trebuie să facă ceva!

— Iar acel cineva sunteţi dumneavoastră?

— Nu, nu eu personal. În vremuri ca acestea nu poţi fi „personal”.

— Nu văd de ce nu. Chiar şi în „vremurile astea”, cum le numiţi, omul e tot o persoană.

— Dar n-ar trebui să fie! În vremuri de stres, când e o problemă de viaţă şi de moarte, nu te poţi gândi la propriile-ţi boli şi preocupări lipsite de importanţă.

— Vă asigur că greşiţi total. În ultimul război, în timpul unui raid aerian înfricoşător, eram mult mai puţin preocupată de gândul morţii decât de durerea pricinuită de o bătătură de la degetul mic de la picior. La vremea respectivă eu însumi am fost surprins de treaba asta. Dar însuşi faptul că s-ar fi putut să mor, făcea ca fiecare problemă măruntă din viaţa mea să capete o importanţă sporită. Am văzut o femeie căzută pe stradă ca urmare a unui accident, cu un picior rupt, iar ea plângea în hohote pentru că a văzut că avea o gaură în ciorap.

— Ceea ce dovedeşte cât de proaste sunt femeile!

— Asta arată cum sunt oamenii. Probabil tocmai faptul că omul este absorbit de viaţa lui personală a făcut rasa umană să supravieţuiască.

Alec Legge râse dispreţuitor.

— Uneori mă gândesc că e păcat că a făcut-o, spuse el.

— Asta este, să ştiţi, o formă de smerenie. Iar smerenia este valoroasă. Pe vremea războiului, în staţiile de metrou de aici, din Anglia, îmi amintesc că era scrisă o lozincă. „Totul depinde de tine”. A fost compusă, cred, de un teolog eminent, dar după părerea mea era o doctrină periculoasă şi de nedorit. Pentru că nu este adevărată. Totul nu depinde, să spunem, de doamna Blank din Little-Blank-in-the Marsh. Iar dacă ea este făcută să creadă asta, nu va fi bine pentru caracterul ei. În timp ce ea se gândeşte la rolul pe care îl poate juca în problemele lumii, copilul răstoarnă ceainicul peste el.

— Aveţi vederi cam demodate. Să auzim care ar fi sloganul dumneavoastră.

— Eu n-am nevoie să-mi formulez unul. Există în ţara asta unul mai vechi care mă mulţumeşte pe deplin.

— Care anume?

— Puneţi nădejdea în Dumnezeu, şi fii pregătit pentru orice eventualitate”.

— Măi, măi, măi… Alec Legge părea amuzat. Nu mă aşteptam deloc ca acest slogan să vină de la dumneavoastră. Ştiţi ce mi-ar plăcea să văd că s-a făcut în ţara asta?

— Fără doar şi poate ceva plin de forţă şi neplăcut, răspunse zâmbind Poirot.

Alec Legge rămase serios.

— Mi-ar plăcea să văd toate persoanele debile mintal eliminate – pur şi simplu eliminate! Să nu fie lăsate să se înmulţească. Dacă, timp de o generaţie, doar celor inteligenţi li se va permite să procreeze, imaginaţi-vă care ar fi rezultatul.

— O creştere foarte mare de pacienţi în secţiile de psihiatrie, poate, spuse sec Poirot. Omul are nevoie de rădăcini la fel cum au florile. Oricât de frumoase ar fi florile, dacă rădăcinile lor din pământ putrezesc, nu vor mai exista flori. Adăugă pe un ton degajat: Aţi considera-o pe lady Stubbs o candidată pentru camera de gazare?

— Da, într-adevăr. La ce e bună o femeie ca asta? Ce contribuţie şi-a adus ea vreodată la mersul societăţii? A avut ea vreo idee care să nu fie despre haine şi bijuterii? Cum spuneam, la ce e bună ea?

— Dumneavoastră şi eu suntem cu siguranţă mult mai inteligenţi decât lady Stubbs, spuse dintr-o bucată Poirot. Dar, mă tem, nu suntem nici pe departe la fel de ornamentali.

— Ornamentali… începu Alec cu un pufnet dispreţuitor, dar fu întrerupt de intrarea doamnei Oliver şi a căpitanului Warburton.

Capitolul IV

Trebuie să vezi indiciile şi aranjamentele pentru „Găseşte criminalul”, monsieur Poirot, spuse pe nerăsuflate doamna Oliver.

Poirot se ridică şi îi urmă ascultător.

Traversară toţi trei holul şi intrară într-o cămăruţă mobilată simplu, ca birou de lucru.

— Armele mortale sunt în stânga dumitale, spuse căpitanul Warburton arătând spre o măsuţă pentru jocul de cărţi, acoperită cu postav. Pe ea se aflau un pistol mic, o bucată de ţeavă de plumb cu o pată ruginie, sinistră pe ea, o sticlă albastră cu eticheta Otravă, o bucată de funie de rufe şi o seringă.

— Acelea sunt Armele, spuse doamna Oliver, iar aceştia sunt Suspecţii.

Îi dădu o bucată dreptunghiulară de carton, pe care Poirot o citi cu interes.

SUSPECŢI.

Estelle Glynne – o frumoasă şi misterioasă tânără, musafira lui Colonelul Blunt – boiernaş local.

Joan – fiica colonelului Blunt, măritată cu Peter Gaye – un tânăr Savant Atomist.

Domnişoara Willing – menajeră.

Quiett – valet.

Maya Stavisky – autostopistă.

Esteban Loyola – un oaspete neinvitat.

Poirot clipi de câteva ori şi se uită întrebător la doamna Oliver.

— O distribuţie magnifică, spuse el politicos. Dar daţi-mi voie să întreb, madame, ce face Concurentul?

— Întoarce cartonul, spuse căpitanul Warburton. Poirot îl întoarse.

Pe verso era tipărit:

Numele şi adresa…

Soluţia:.

Numele criminalului…

Arma…

Motivul…

Ora şi locul…

Motivele pentru care aţi ajuns la concluzia dumneavoastră…

— Toţi care intră în joc primesc un astfel de carton, explică rapid căpitanul Warburton. Mai primesc şi un carnet şi un creion ca să copieze indiciile. Vor exista şase indicii. Treci de la unul la celalalt ca în „Găseşte comoara”, iar armele sunt ascunse în locuri dubioase. Iată primul indiciu. O fotografie, un instantaneu. Toată lumea începe cu unul din acestea.

Poirot luă mica poză şi o studie încruntat. Apoi o întoarse cu susul în jos. Arăta tot nedumerit. Warburton râse.

— Ingenios truc fotografic, nu-i aşa? întrebă el mulţumit de sine. Foarte simplu, o dată ce ştii ce este.

Poirot, care nu ştia ce este, simţi o supărare crescândă.

— Un fel de fereastră zăbrelită? sugeră el.

— Seamănă puţin, recunosc. Nu, este o porţiune dintr-o plasă de tenis.

— Ah! Poirot se uită din nou la poză. Da, e cum spui dumneata – e absolut evident după ce ţi-a spus ce este!

— Foarte multe depind de felul în care te uiţi la un lucru, spuse râzând Warburton.

— Acesta este un adevăr profund.

— Al doilea indiciu va fi găsit într-o cutie aflată sub plasa de tenis, la mijloc. În cutie se găsesc sticla aceasta de otravă, goală, şi un dop lângă ea. Un dop de plută.

— Numai că, vezi dumneata, spuse repede doamna Oliver, sticla are gâtul filetat, aşa că dopul este adevăratul indiciu.

— Ştiu că dumneavoastră, madame, sunteţi mereu plină de ingeniozitate, dar eu nu prea înţeleg…

Doamna Oliver îl întrerupse.

— Dar, fireşte, există o poveste. Ca într-un serial dintr-o revistă – un rezumat. Se întoarse către căpitanul Warburton. Ai pliantele?

— N-au sosit încă de la tipărit.

— Dar au promis!

— Ştiu. Ştiu. Toată lumea promite. Vor fi gata în seara asta, la şase. Am să mă duc cu maşina să le aduc.

— Oh, bine.

Doamna Oliver scoase un oflat adânc şi se întoarse spre Poirot.

— Atunci, am să-ţi povestesc. Numai că nu sunt bună la povestit. Adică, dacă scriu nişte lucruri, le prind foarte clar, dar când e să le povestesc sună îngrozitor de încâlcit; de asta nu discut cu nimeni despre intrigile cărţilor inele. Ei bine, treaba stă în felul următor. Există un Peter Gaye care e un tânăr Savant Atomist (nu i-am spus fizician, ca să sune mai impresionant) şi el e bănuit de a fi în slujba comuniştilor şi e însurat cu fata asta, Jane Blunt, şi prima lui soţie a murit, dar ea n-a murit, şi ea apare pentru că e agent secret, sau poate nu, adică, s-ar putea de fapt să fie o autostopistă – iar soţia are o legătură amoroasă, iar omul ăsta, Loyola, apare fie să se întâlnească cu Maya, fie s-o spioneze, şi există o scrisoare de şantaj care ar putea fi de la menajeră, sau ar putea fi de la valet, şi revolverul care lipseşte, şi nu ştii către cine e scrisoarea de şantaj, iar seringa a căzut pe jos la cină, şi după aceea a dispărut…

Doamna Oliver ajunse la sfârşit, estimând corect reacţia lui Poirot.

— Ştiu, spuse ea cu compătimire. Sună ca o aiureală încâlcită, dar nu este – nu în capul meu – şi după ce ai să vezi pliantul cu rezumatul, totul o să-ţi fie foarte limpede. Şi, oricum, povestea nu contează, nu-i aşa? Adică, nu pentru dumneata. Tot ce ai de făcut dumneata este să înmânezi premiile – premii foarte drăguţe, premiul întâi este tabachera de argint în formă de revolver – şi să spui cât de formidabil de deştept a fost câştigătorul.

Poirot îşi zise că, într-adevăr, câştigătorul trebuia să fie deştept. De fapt, se îndoia foarte tare că avea să existe un câştigător. Intriga şi acţiunea jocului i se păreau învăluite într-o ceaţă de nepătruns.

— Ei bine, spuse vesel căpitanul Warburton, uitându-se la ceas, ar fi mai bine să mă duc după pliante.

Doamna Oliver mârâi.

— Dacă nu sunt făcute…

— Oh, sunt făcute. Am telefonat. Pe curând.

Ieşi din cameră.

Doamna Oliver se agăţă imediat de braţul lui Poirot şi întrebă în şoaptă:

— Ei bine?

— Ei bine – ce?

— Ai descoperit ceva? Sau ai identificat pe cineva?

Poirot răspunse cu un reproş blajin:

— Toţi şi toate mi se par absolut normale.

— Normale?

— Mă rog, poate că nu e chiar cuvântul potrivit. Lady Stubbs, cum spuneaţi, este clar sub limita normală, iar domnul Legge s-ar părea că e destul de anormal.

— Oh, el e în regulă, spuse nerăbdătoare doamna Oliver. A avut o cădere nervoasă.

Poirot nu puse sub semnul întrebării formularea oarecum dubioasă a propoziţiei, ci o luă drept bună.

— Toată lumea pare să fie în aşteptata stare de agitaţie, emoţie puternică, oboseală generală şi iritare, lucruri caracteristice pregătirilor pentru această formă de distracţie. Dacă măcar mi-aţi putea indica…

— Şşş! Doamna Oliver îi prinse din nou braţul. Vine cineva.

Poirot se simţea exact ca într-o melodramă proastă, şi propria-i iritare creştea.

De după uşă apăru faţa plăcută şi blajină a domnişoarei Brewis.

— Oh, aici eraţi, monsieur Poirot. Vă căutam să vă arăt camera dumneavoastră.

Îl conduse la etaj, într-o cameră mare şi aerisită cu vedere spre râu.

— Există o baie chiar peste drum. Sir George are de gând să mai adauge câteva băi, dar asta ar afecta în mod trist

proporţiile camerelor. Sper că veţi găsi totul pe gustul dumneavoastră. Confortabil, adică.

— Da, într-adevăr. Poirot îşi plimbă mulţumit privirea pe mica bibliotecă, pe veioza de citit şi pe cutia de biscuiţi de pe noptieră. Se pare că în casa asta totul este organizat până la perfecţiune. Şi pe cine trebuie să felicit, pe dumneata, sau pe fermecătoarea mea gazdă?

— Timpul lui lady Stubbs este pe deplin ocupat de grija de a fi fermecătoare, spuse domnişoara Brewis, cu o notă uşor acidă în glas.

— O tânără foarte decorativă, îngâna Poirot.

— Cum spuneţi dumneavoastră.

— Dar în alte privinţe, nu este, poate… Se întrerupse. Pardon. Sunt indiscret. Fac comentarii despre ceva pe care, probabil, n-ar trebui să-l menţionez.

Domnişoara Brewis îi adresă o privire serioasă. Rosti sec:

— Lady Stubbs ştie perfect de bine ce face. Pe lângă faptul că este, cum spuneaţi, foarte decorativă, este şi foarte isteaţă.

Se întoarse şi ieşi din cameră înainte ca Poirot să apuce să ridice foarte mirat din sprâncene. Aşadar asta gândea eficienta domnişoară Brewis? Sau o spusese din motive numai de ea ştiute? Şi de ce făcuse o astfel de afirmaţie în faţa lui, un nou venit? Pentru că era un nou venit, poate? Şi, în plus, pentru ca era străin? După cum descoperise din propria-i experienţă, existau mulţi englezi care considerau că ce le spuneai străinilor nu conta!

Se încruntă nedumerit, cu ochii aţintiţi pe uşa pe care ieşise domnişoara Brewis. Apoi se duse la fereastră şi rămase acolo, uitându-se afară. La un moment dat le văzu ieşind din casă pe lady Stubbs şi doamna Folliat, care rămaseră să discute câteva clipe lângă o magnolie mare. Apoi doamna Folliat îşi luă la revedere dând din cap. Îşi culese de jos coşul de grădină şi mănuşile şi porni grăbit în josul aleii. Lady Stubbs se uită după ea o clipă, apoi smulse distrată o magnolie, o mirosi şi începu să coboare agale

poteca ce ducea la râu printre copaci Se uita o singură dată peste umăr, apoi dispăru din vedere. Din spatele magnoliei apăru în linişte Michael Weyman, se opri nehotărât un moment, apoi porni după silueta înaltă şi suplă.

Un tânăr arătos şi dinamic, îşi zise Poirot. Fără îndoială, cu o persnalitate mai atrăgătoare decât cea a lui sir George Stubbs…

Dar dacă era aşa, ce era cu asta? În viaţă se formau veşnic astfel de modele. Un soţ bogat, între două vârste şi neatrăgător, o soţie tânără şi frumoasă cu sau fără suficientă dezvoltare mintală, un tânăr atrăgător şi influenţabil. Ce anume în povestea asta o făcuse pe doamna Oliver să lanseze o chemare poruncitoare prin telefon? Doamna Oliver avea, fară îndoială, o imaginaţie vie, dar… „În definitiv, îşi spuse în şoaptă Hercule Poirot, nu sunt detectiv de adulter… sau de adulter incipient”.

Putea fi cu adevărat ceva în această ciudată impresie a doamnei Oliver că ceva era în neregulă? Doamna Oliver era o femeie cu o minte deosebit de încâlcită, şi el unul pur şi simplu nu înţelegea cum reuşea ea să scoată poveşti poliţiste coerente, şi totuşi, cu toată zăpăceala ei, adesea îl surprindea cu felul ei subit de a intui adevărul.

„Timpul e scurt – scurt, îngână pentru el. Oare chiar e ceva în neregulă aici, aşa cum crede doamna Oliver? Înclin să cred că este. Dar ce anume? Cine m-ar putea lumina? Am nevoie să ştiu mai multe, mult mai multe despre cei din casa asta. Cine m-ar putea informa?”

După un moment de gândire îşi luă pălăria, ieşi în grabă din camera sa şi coborî scara. Auzi în depărtare lătratul dictatorial al glasului profund al doamnei Masterton. Mai aproape, vocea lui sir George se înălţă cu o intonaţie drăgăstoasă.

— Iaşmacul ăsta devine nesuferit. Aş dori să te fi avut în haremul meu, Sally. Mâine am să vin foarte des să-mi ghiceşti viitorul. Ce îmi vei spune, 'ai?

Se auzi o uşoară hârjoană şi glasul lui Sally Legge rosti gâfâit:

— Astâmpără-te, George!

Poirot ridică din sprâncene, şi se strecură pe o uşă alăturată. Porni cu toată viteza pe o alee din spate despre care simţul lui de orientare îi spunea că trebuie să se întâlnească într-un anumit punct cu aleea din faţă.

Manevra lui avu succes şi îi dădu posibilitatea să ajungă lângă doamna Folliat şi să o scape, într-o manieră cavalerească, de coşul de grădinărit.

— Îmi permiteţi, madame?

— Mulţumesc, monsieur Poirot, sunteţi foarte amabil. Dar nu este greu.

— Daţi-mi voie să îl duc până acasă la dumneavoastră. Locuiţi aproape?

— Locuiesc în căsuţa portarului de lângă poarta din faţă. Sir George a avut marea amabilitate să mi-o închirieze.

Căsuţa de lângă poarta fostei ei case… Oare ce simţea era atât de desăvârşit încât nu avea nici un indiciu privitor la sentimentele ei. Schimbă subiectul, spunând:

— Lady Stubbs este mult mai tânără decât soţul ei, nu-i aşa?

— Cu douăzeci şi trei de ani mai tânără.

— Este foarte atrăgătoare, fizic vorbind.

Doamna Folliat spuse liniştită:

— Hattie este un copil bun şi drag.

Nu era răspunsul la care se aşteptase el. Doamna Folliat continuă:

— Vedeţi dumneavoastră, o cunosc foarte bine. O perioadă scurtă a fost în grija mea.

— Nu ştiam.

— Cum era să ştiţi? Într-un fel, e o poveste tristă. Ai ei au avut plantaţii de trestie de zahăr în Indiile de Vest. În urma unui cutremur, casa de acolo a ars din temelii şi părinţii şi fraţii şi surorile ei şi-au pierdut cu toţii viaţa. Hattie era la o mănăstire în Paris, şi astfel s-a trezit brusc fără nici o rudă

apropiată. Executorii testamentari au considerat oportun ca Hattie să fie însoţită şi introdusă în societate, întrucât petrecuse un anumit timp în străinătate. Am acceptat să o iau sub oblăduirea mea. Doamna Folliat adăugă cu un zâmbet uscat: Pot să mă îmbrac elegant la ocazii şi, fireşte, aveam relaţiile necesare – de fapt, fostul guvernator ne era prieten apropiat.

— De bună seamă, madame, înţeleg toate astea.

— Mie îmi convenea de minune, treceam printr-o perioadă dificilă. Soţul meu murise chiar înainte de izbucnirea războiului. Fiul meu cel mare, care era în marină, s-a scufundat cu nava lui, fiul cel mic, care fusese în Kenya, s-a întors, a intrat în trupele de comando şi a murit în Italia. Asta a însemnat trei cheltuieli de înmormântare, şi casa asta a trebuit să fie scoasă la vânzare. Eu personal stăteam foarte prost cu banii, şi m-am bucurat să am pe cineva tânăr de care să am grijă şi cu care să călătoresc. Am devenit foarte ataşată de Hattie, cu atât mai mult cu cât mi-am dat seama curând că nu era, să zicem, pe deplin capabilă să se descurce singură. Înţelegeţi-mă, monsieur Poirot, Hattie nu are deficienţă mentală, dar este ceea ce lumea de la ţară numeşte „simplă”. Eu personal cred că a fost o binecuvântare că, practic, n-au existat bani. Dacă ar fi fost o moştenitoare bogată, situaţia ei ar fi fost mult mai dificilă. Era atrăgătoare în ochii bărbaţilor, şi fiind o fire afectuasă era uşor de atras şi influenţat… categoric, trebuie ca cineva să aibă grijă de ea. Când, după lichidarea plantaţiei părinţilor ei s-a descoperit că erau mai multe datorii decât bunuri, n-am putut decât să fiu recunoscătoare că un bărbat precum sir George Stubbs se îndrăgostise de ea şi voia să se însoare cu ea.

— Poate că, da, asta a fost o soluţie.

— Sir George, deşi s-a ridicat prin forţe proprii şi este, hai s-o spunem pe faţă, un parvenit, este amabil şi cumsecade din fire, pe lângă faptul ca este extrem de înstărit. Nu cred că ar căuta vreodată la soţie companie mentală, ceea ce

este foarte bine. Hattie e tot ce vrea el. Ea ştie să etaleze perfect haine şi bijuterii, este afectuoasă şi binevoitoare, şi este total fericită cu el. Vă mărturisesc că sunt foarte mulţumită că este aşa, căci recunosc că eu am influenţat-o în mod deliberat să îl accepte. Dacă ieşea rău – glasul îi tremură puţin – ar fi fost vina mea că am îndemnat-o să se mărite cu un bărbat cu atâţia ani mai bătrân decât ea. Vedeţi dumneavoastră, cum vă spuneam, Hattie este foarte influenţabilă. Orice este cu ea la momentul respectiv poate să o domine.

— Mi se pare că aţi făcut pentru ea cel mai prudent aranjament, o aprobă Poirot. Eu nu sunt ca englezii, romantic. Pentru a aranja o căsătorie bună trebuie să iei în considerare mai mult decât romantismul. Şi adăugă: Cât despre domeniul acesta de aici, Nasse House, este un loc extrem de frumos. Parcă e de pe alt tărâm.

— Cum Nasse House trebuia vândută, mă bucur că a cumpărat-o sir George, spuse cu glasul uşor tremurat doamna Folliat. A fost rechiziţionată în timpul războiului de armată, iar după aceea ar fi putut fi cumpărată şi transformată în casă de oaspeţi sau şcoală, cu camerele împărţite în mai multe spaţii, rupte de frumuseţea lor firească. Vecinii noştri, familia Fletcher de la Hoodown, au trebuit să îşi vândă casa, iar acum este un cămin pentru tineret. Îţi pare bine că tinerii se distrează şi, din fericire, Hoodwon este din perioada victoriană târzie şi nu are un mare merit arhitectonic, aşa că modificările nu contează. Mă tem că unii din tineri trec pe pământurile noastre. Asta îl înfurie foarte tare pe sir George. E drept că din când în când au făcut stricăciuni tufişurilor rare ciopârţindu-le – ei trec pe aici căutând să scurteze drumul până la feribot ca să traverseze râul.

Acum săteau lângă poarta din faţă. Căsuţa portarului, o clădire mică, albă, cu un singur nivel, era puţin retrasă de la alee şi era înconjurată de o mică grădină.

Doamna Folliat îşi luă coşul de la Poirot, mulţumindu-i.

— Întotdeauna am ţinut foarte mult la căsuţa asta, spuse ea uitându-se la ea cu afecţiune. Pe vremuri locuia aici Merdle, grădinarul nostru şef timp de treizeci de ani. O prefer vilişoarei de sus, deşi aceea a fost mărită şi modernizată de sir George; acum avem un om foarte tânăr ca grădinar şef, şi el are o soţie tânără, iar femeile astea tinere trebuie să aibă fier de călcat electric şi maşini de gătit moderne şi televizor, şi toate celelalte. Trebuie să fii în pas cu vremea… Oftă. Nu prea mai găseşti pe domeniu vreo persoană de pe timpuri – toate sunt feţe noi.

— Mă bucur că dumneavoastră, madame, măcar aţi găsit un liman.

— Cunoaşteţi versurile acelea ale lui Spencer? „Somnul după trudă, portul după mări furtunoase, pacea după război, moartea după viaţă fac marc plăcere…” Se opri şi apoi spuse fără să schimbe tonul: E o lume foarte ticăloasă, monsieur Poirot Şi pe lume există oameni foarte ticăloşi. Probabil ştiţi asta la fel de bine ca mine. Nu spun asta în faţa celor mai tineri, s-ar putea să-i descurajeze, dar este adevărat… Da, este o lume foarte ticăloasă.

Îl salută scurt din cap. Apoi se întoarse şi intră în casă. Poirot rămase pe loc, uitându-se lung la uşa închisă.

Capitolul V

Într-o stare de spirit predispusă la explorare, Poirot ieşi pe porţile din faţă şi o luă pe drumul care cobora într-o serpentină abruptă şi ajungea, la un moment dat, pe un mic chei. Un clopot mare atârnat de un lanţ avea un bilet pe el: „Sunaţi pentru feribot”. La chei erau ancorate diverse bărci. Un bărbat foarte bătrân, cu ochi de reumatic, care stătuse rezemat de un bolard, veni spre Poirot târându-şi picioarele.

— Doriţi bacul, domnule?

— Mulţumesc, nu. Am venit doar într-o plimbare de la Nasse House.

— Ah, staţi sus la Nasse? Am lucrat acolo când eram băiat, şi fiul meu a fost grădinar şef acolo. Dar eu aveam grijă de

bărci. Bătrânul conaş Folliat era nebun după bărci. Pe maior, fiul lui, nu-l interesa canotajul. Pe el îl interesau numai caii. Şi s-au dus bani frumoşi pe ei. Asta şi sticla – soţia lui a dus-o greu cu el. Poate aţi văzut-o, acum locuieşte în căsuţă.

— Da, tocmai m-am despărţit de ea.

— Şi ea e o Folliat, verişoară de-a doua de la Tiverton. E moartă după grădină, toate tufişurile înflorite sunt plantate de ea. Chiar şi când casa a fost luată în timpul războiului şi cei doi domni tineri au plecat pe front, ea a continuat să aibă grijă de tufele ei, le-a păzit să nu se prăpădească.

— I-a fost greu să îşi vadă ambii fii ucişi în război.

— Da, a avut o viaţă grea. Necazuri cu bărbatul, şi necazuri şi cu domnii cei tineri. Nu cu domnul Henry. El era un tânăr cumsecade cum nu ţi-ai putea dori altul mai bun, semăna cu bunicul lui, îi plăcea canotajul şi a şi intrat în marină, dar domnul James i-a făcut mamei lui o mulţime de probleme. Datorii şi femei, şi avea şi o fire nestăpânită. Era unul din aceia născuţi să calce strâmb. Dar războiul i se potrivea, cum s-ar spune, i-a oferit o şansă. Ah! Există mulţi care nu pot merge pe calea cea dreaptă pe timp de pace dar care mor vitejeşte în război.

— Aşa că acum nu mai există nici un bărbat Folliat la Nasse.

Vorbăria bătrânului se stinse brusc.

— Exact cum spuneţi, domnule.

Poirot se uită curios la bătrân.

— În schimb, îl aveţi pe sir George Stubbs. Ce gândesc localnici despre el?

— Am înţeles că e foarte bogat, răspunse moşneagul.

Tonul lui era sec şi aproape amuzat.

— Şi soţia lui?

— Ah, ea e o doamnă fină de la Londra. Nu e bună de grădinărit, nu ea. Se mai spune că e atinsă la mansardă.

Bătrânul îşi atinse semnificativ fruntea.

— Nu că n-ar fi mereu foarte blândă la vorbă şi prietenoasă. Sunt aici doar de un an şi ceva. Au cumpărat locul şi l-au făcut ca nou. Îmi aduc aminte când au sosit. Parcă a fost ieri. Au sosit seara, a doua zi după cea mai rea furtună din câte am văzut. Copaci dărâmaţi în stânga şi în dreapta – unul căzut de-a curmezişul aleii şi a trebuit să-l dăm repede la o parte ca să facem loc maşinii să treacă. A căzut şi stejarul acela mare şi a dărâmat o mulţime de alţi copaci o dată cu el, a făcut mare prăpăd, da.

— Ah, da, acolo unde este acum Folía?

Bătrânul se întoarse într-o parte şi scuipă cu desgust.

— Folíe îi zice acum, o prostie la modă acum! Pe vremea vechilor Folliat nu exista nici o Folíe. Folía asta a fost ideea tinerei stăpâne. Au construit-o la nici trei săptămâni după ce au sosit aici, şi nu mă îndoiesc că ea l-a convis pe sir George să o ridice. Arată anapoda înfiptă acolo printre copaci, ca un templu păgân. Să fi construit o casă drăguţă de vară, în stil rustic, cu geamuri colorate. N-aş fi avut nimic împotrivă.

Poirot zâmbi uşor.

— Doamnele londoneze trebuie să aibă capriciile lor, spuse el. E trist că vremea vechii familii Folliat s-a sfârşit.

— Să nu credeţi asta, domnule. Moşneagul scoase un chicot şuierat. Întotdeauna va fi un Folliat la Nasse.

— Dar casa îi aparţine lui sir George Stubbs.

— Se poate, dar încă mai există un Folíat acolo. Ah! Ciudaţi şi vicleni sunt cei din neamul Folliat!

— Ce vrei să spui?

Bătrânul îi aruncă o privire piezişă, şireată.

— Doamna Folliat locuieşte sus în căsuţă, nu-i aşa? întrebă el sentenţios.

— Da, răspunse încetişor Poirot. Doamna Folliat locuieşte în căsuţă şi lumea este foarte ticăloasă, şi toţi oamenii din ea sunt foarte ticăloşi.

Moşneagul îl privi lung.

— Ah, poate e ceva în cele ce spuneţi.

Se îndepărtă târându-şi picioarele.

„Dar ce anume?” se întrebă iritat Poirot în timp ce începu să urce dealul înapoi spre casă.

Poirot îşi făcu meticulos toaleta, ungându-şi mustaţa cu o pomadă parfumată şi răsucind-o la capete în două vârfuri ameninţătoare. Se uită în oglindă şi se declară mulţumit.

Sunetul gongului răsună în toată casa, şi el coborî scara.

Valetul, după ce terminase o interpretare cât se poate de artistică crescendo, foile, diminuendo, rallentando, tocmai agăţa la loc în cârlig băţul gongului. Faţa lui brunetă şi melancolică arăta încântare.

Poirot îşi zise: „O scrisoare de şantaj de la menajeră – sau poate de la valet…” Valetul ăsta arăta ca şi cum scrisorile de şantaj ar fi intrat foarte bine în domeniul lui. Poirot se întrebă dacă doamna Oliver îşi luase personajele din viaţă.

Domnişoara Brewis traversa holul într-o rochie indecentă din şifon înfiorat, şi el o prinse din urmă.

— Aveţi aici o menajeră? întrebă Poirot.

— Oh, nu, monsieur Poirot. Mă tem ca în ziua de azi casele nu mai sunt dotate cu personalul de altă dată, în afară de reşedinţele cu adevărat mari, bineînţeles. Nu, eu sunt menajera – mai mult menajeră decât secretară, în această casă.

Râse scurt şi acid.

— Aşadar dumneata eşti menajera? Poirot o cântări cu atenţie. Nu o vedea pe domnişoara Brewis scriind o scrisoare de şantaj. O scrisoare anonimă, poate…

— Cum îl cheamă pe valet?

— Henden. Domnişoara Brewis îl privi uşor uimită.

Poirot se adună şi explică repede:

— Întreb pentru că am impresia ca l-am mai văzut undeva.

— Foarte posibil. Niciunul din oamenii ăştia nu par să stea într-un loc mai mult de patru luni. Parcă ar vrea să facă turul tuturor posturilor libere din Anglia. La urma urmelor, în ziua de azi nu mulţi îşi permit să aibă valeţi şi bucătărese.

Intrară în salon unde sir George, arătând oarecum nefiresc într-o haină de seară, servea sherry. Doamna Oliver, în satin de un cenuşiu metalic, arăta ca un cuirasat demodat, iar lady Stubbs stătea cu capul plecat, studiind moda din Vogue.

Mai erau prezenţi Alec şi Sally Legge, precum şi Jim Warburton.

— Ne aşteaptă o seară grea, îi avertiză el. Fără bridge. Toţi matrozii la pompe. Mai sunt de scris nişte bilete şi firma pentru ghicitoare. Ce nume să-i punem? Madame Zuleika? Esmeralda? Sau Romany Leigh, regina ţiganilor?

— Tenta orientală, spuse Sally. Toată lumea din districtele agricole îi urăşte pe ţigani. Zuleika sună perfect. Mi-am adus un şarpe ca să împodobească firma.

— Atunci, mai degrabă Cleopatra decât Zuleika.

Henden apăru în uşă.

— Cina este servită, doamnă.

Intrară în sufragerie. Pe masa lungă erau lumânări. Camera era plină de umbre.

Warburton şi Alec Legge se aşezară de o parte şi de alta a gazdelor lor. Poirot stătea între doamna Oliver şi domnişoara Brewis. Aceasta din urmă era prinsă într-o conversaţie vioaie cu privire la detaliile pregătirilor pentru a doua zi.

Doamna Oliver era cufundată într-o tăcere abstractă şi abia dacă scoase un cuvânt.

Când în cele din urmă rupse tăcerea, o făcu printr-o explicaţie oarecum contradictorie.

— Nu-ţi bate capul în privinţa mea, îi spuse ea lui Poirot. Doar stau şi mă gândesc dacă nu cumva am uitat ceva.

Sir George râse cu poftă.

— Lacuna fatală, nu-i aşa? întrebă el.

— Exact asta, spuse doamna Oliver. Întotdeauna există una. Uneori nu îţi dai seama decât când cartea e sub tipar. Şi atunci începe chinul! Faţa ei reflecta perfect acel chin. Oftă. Treaba curioasă este că majoritatea oamenilor nici nu

observă. Îmi spun: „Dar bineînţeles că bucătăreasa ar fi trebuit să bage de seamă că nu s-au mâncat două cotlete”. Dar nimeni nu se gândeşte la asta.

— Mă fascinaţi. Michael Weyman se aplecă peste masă. „Misterul celui de al doilea cotlet”. Vă rog, vă rog să ne explicaţi. Am să-mi pun întrebări cu privire la asta în baie.

Doamna Oliver îi surâse abstract şi se întoarse la gândurile ei.

Şi lady Stubbs era tăcută. Când şi când căsca. Warburton, Alec Legge şi domnişoara Brewis vorbeau peste ea.

Când ieşiră din sufragerie, lady Stubbs se opri lângă scară.

— Mă duc la culcare, anunţă ea. Mi-e tare somn.

— Oh, lady Stubbs, mai sunt atâtea de făcut! Exclamă domnişoara Brewis. Contam pe ajutorul dumneavoastră.

— Da, ştiu. Dar am să mă duc la culcare.

Lady Stubbs vorbea cu satisfacţia unui copilaş, întoarse capul spre sir George care ieşea din sufragerie.

— Sunt obosită, George. Mă duc la culcare. Te superi?

El veni spre ea şi o bătu cu afecţiune pe umăr.

— Du-te şi fă-ţi somnul de frumuseţe, Hattie. Fii proaspătă pentru mâine.

O sărută uşor şi ea urcă scara, făcând cu mâna şi strigând:

— Noapte bună tuturor.

Sir George îi zâmbi. Domnişoara Brewis inspiră scurt şi se îndepărtă brusc.

— Toată lumea să vină după mine, spuse ea cu o veselie forţată. Avem treabă.

După un timp toţi aveau sarcinile stabilite. Cum domnişoara Brewis nu putea fi în acelaşi timp peste tot, curând apărură câţiva chiulangii. Michael Weyman împodobi o pancardă cu un şarpe magnific şi feroce şi cuvintele Madame Zuleika vă va ghici viitorul, apoi dispăru pe neobservate. Alec Legge îndeplinişi câteva sarcini mărunte, după care ieşi chipurile să măsoare ringul de hoop-la şi nu mai apăru. Femeile, ca întotdeauna, munceau

conştiincios şi energic. Poirot urmă exemplul gazdei sale şi se duse devreme la culcare.

Dimineaţa următoare, Poirot cobori la micul dejun la nouă treizeci. Micul dejun era servit după moda de dinainte de război. Sir George mânca un mic dejun tipic englezesc format din omletă, şuncă şi rinichi. Doamna Oliver şi domnişoara Brewis aveau o versiune modificată a aceluiaşi. Michael Weyman mânca o farfurie cu şuncă rece. Numai lady Stubbs făcea notă discordantă ronţăind o felie subţire de pâine prăjită şi sorbind cafea neagră. Purta o pălărie mare de un roz deschis care arăta ciudat la masa micului dejun.

Poşta tocmai sosise. Domnişoara Brewis avea în faţă un teanc enorm de scrisori, pe care le sorta în teancuri mai mici. Orice scrisoare adresată lui sir George cu înscrisul „Personal” îi era trecută lui. Pe celelalte le deschidea ea şi le sorta pe categorii.

Lady Stubbs avea trei scrisori. Două din ele erau note de plată, şi le azvârli la o parte. O deschise pe a treia şi rosti brusc şi limpede:

— Oh!

Exclamaţia era atât de uimită încât toate capetele se întoarseră către ea.

— Este de la Etienne, spuse ea. Vărul meu Etienne. Vine încoace cu iahtul.

— Dă-mi să văd, Hattie. Sir George întinse mâna după scrisoare. Netezi foaia şi citi. Cine este acest Etienne de Sousa? Un văr, spui?

— Aşa cred. Un văr de al doilea. Nu mi-l amintesc prea bine… aproape deloc. Era…

— Da, draga mea?

Ea ridică din umeri.

— Nu contează. A trecut mult timp de atunci. Eram fetiţă.

— Îmi închipui că nu-l ţii minte prea bine. Dar, desigur, trebuie să-l primim cum se cuvine, spuse din inimă sir Cleorge. Într-un fel e păcat că sărbătoarea e azi, dar îl vom

invita la cină. Poate o să-l oprim o noapte sau două, să-i arătăm împrejurimile, ce zici?

Sir George era boiernaşul de ţară sufletist.

Lady Stubbs nu spuse nimic. Se uita fix în ceaşca de cafea.

Conversaţia pe tema inevitabilului subiect al sărbătorii deveni generală. Numai Poirot rămase detaşat, urmărind silueta subţire şi exotică din capul mesei. Tocmai se întreba ce se petrecea în mintea ei, când ea ridică ochii şi aruncă o privire rapidă spre locul în care stătea el. Era o privire atât de ageră şi estimativă încât îl uimi. Când ochii li se întâlniră, expresia isteaţă dispăru, înlocuită de pustiire. Dar acea cealaltă privire fusese acolo – rece, calculată, atentă…

Sau aşa îşi închipuise el? În tot cazul, oare nu era adevărat că oamenii cu o uşoară deficienţă mentală aveau foarte adesea un gen de viclenie nativă care uneori îi uimea chiar şi pe cei care îi cunoşteau foarte bine?

Îşi zice că, în mod sigur, lady Stubbs era o enigmă. Oamenii păreau să aibă păreri diametral opuse despre ea. Domnişoara Brewis sugerase că lady Stubbs ştia foarte bine ce făcea. Doamna Oliver o considera hotărât cretină, iar doamna Folliat, care o cunoştea de mult timp, vorbise despre ea ca despre cineva nu tocmai normal care avea nevoie să fie îngrijit şi păzit.

Probabil că domnişoara Brewis avea prejudecăţi. O detestă pe lady Stubbs pentru indolenţa şi izolarea ei. Poirot se întrebă dacă domnişoara Brewis fusese secretara lui sir George şi înainte de căsătoria lui. Dacă era aşa, poate că ea avea resentimente faţă de instaurarea noului regim.

Poirot însuşi ar fi fost de acord cu doamna Folliat şi doamna Oliver… până în dimineaţa asta. Şi, în definitiv, se putea oare baza pe ceea ce fusese o impresie de moment?

Lady Stubbs se ridică brusc de la masă.

— Mă doare capul, spuse ea. Mă duc să mă întind în camera mea.

Sir George sări neliniştit.

— Fata mea dragă, te simţi bine, nu-i aşa?

— Mă doare capul, atât.
— Ai să fii în formă pentru după-amiază, nu?
— Da, aşa cred.
— Luaţi câteva aspirine, lady Stubbs, spuse vioaie domnişoara Brewis. Aveţi, sau să vă aduc eu?
— Am.
Lady Stubbs porni către uşă. În drum, scăpă batista pe care o frământase între degete. Mişcându-se discret, Poirot o ridică pe neobservate.
Sir George fu pe cale să îşi urmeze soţia, dar domnişoara Brewis îl opri.
— Privitor la parcarea maşinilor de după-amiază, sir George. Tocmai îi dau instrucţiuni lui Mitchell. Credeţi că cel mai bun plan ar fi, cum spuneaţi…
Poirot nu mai auzi restul căci ieşi din cameră.
Îşi prinse din urmă gazda pe scări.
— V-a căzut batista madame.
Îi întinse batista cu o plecăciune.
Ea o luă absentă.
— Serios? Mulţumesc.
— Îmi pare cât se poate de rău că nu vă simţiţi, bine, madame. Mai ales când soseşte vărul dumneavoastră.
Ea răspunse repede, aproape violent.
— Nu vreau să-l văd pe Etienne. Nu-mi place. E rău. Întotdeauna a fost rău. Mi-e frică de el. Face lucruri rele.
Uşa sufrageriei se deschise şi sir George traversă holul şi urcă scara.
— Hattie, iubita mea, dă-mi voie să vin cu tine să te înveselesc.
Urcară împreună; braţul lui o înconjură cu tandreţe, faţa lui era îngrijorată şi preocupată.
Poirot se uită după ei, apoi se întoarse şi dădu de domnişoara Brewis care se mişca repede, ţinând în mână nişte hârtii.
— Durerea de cap a lui lady Stubbs… începu el.

— Pe naiba durere de cap! spuse ţâfnoasă domnişoara Brewis şi dispăru în birourile ei, închizând uşa.

Poirot oftă şi ieşi pe uşa din faţă pe terasă. Doamna Masterton tocmai sosise cu o maşină micuţă şi coordona înălţarea cortului pentru ceai prin ordine lătrate.

Se întoarse să-l salute pe Poirot.

— Chestiile astea sunt aşa o pacoste! remarcă ea. Şi totdeauna pun totul unde nu trebuie. Nu, Rogers! Mai la stânga – stânga nu dreapta! Ce părere ai despre vreme. Rnonsieur Poirot? Mie mi se pare dubioasă. Ploaia ar strica totul fireşte. Şi anul ăsta am avut o vară atât de frumoasă! Unde e sir George? Vreau să discut cu el despre parcarea maşinilor.

— Pe soţia lui o doare capul şi s-a dus să se întindă.

— Până după-amiază o să-i treacă, spuse încrezătoare doamna Masterton. Îi plac petrecerile, să ştii. O să apară într-o toaletă fantastică şi va fi încântată ca un copil. Adu-mi un mănunchi din ţăruşii ăia, te rog. Vreau să marchez locurile pentru numerele ceasului de golf.

Poirot, astfel intrat în subordine, fu muncit fără încetare de doamna Masterton, ca un ucenic folositor. Din când în când, doamna Masterton catadixea să discute cu el.

— Văd că eşti nevoit să faci totul singur. Numai că… Apropo, eşti prieten cu familia Eliot, dacă nu mă înşel.

După lunga lui şedere în Anglia, Poirot înţelese că asta era un indiciu al recunoaşterii sociale. De fapt, doamna Masterton spunea: „Cu toate că eşti străin, am înţeles ca eşti de-al nostru”.

Doamna Masterton continuă să pălăvrăgească într-o manieră intimă.

— E plăcut că Nasse este iar locuită. Tuturor celor de aici ne era tare teamă să nu fie transformată într-un hotel Ştii cum e în ziua de azi, mergi cu maşina prin ţară şi peste lot dai de inscripţii „Casă de oaspeţi” sau „Hotel particular” sau „Hotel pe deplin autorizat”. Toate sunt case în care ai stat când erai fată sau în care te-ai dus la dans. Foarte trist.

Da, mă bucur pentru Nasse, şi la fel şi sărmana Amy Folliat. A avut o viaţă tare grea, dar nu se plânge, trebuie să spun. Sir George a făcut minuni cu Nasse şi nu a vulgarizat-o. Nu ştiu dacă este influenţa lui Amy Folliat, sau bunul gust înnăscut al lui. Are mult bun gust, să ştii. Foarte surprinzător la un om ca ăsta.

— Am înţeles că nu face parte din nobilimea latifundiară, spuse cu precauţie Poirot.

— Nici măcar nu e sir George, s-a botezat aşa, am înţeles. A luat ideea de la Circul lordului George Sânger, bănuiesc. Foarte amuzant. Fireşte, noi nu lăsăm niciodată să ne scape asta. Bogaţilor trebuie să li se permită micile lor snobisme, nu eşti de acord? Treaba nostimă este că George Stubbs ar face figură frumoasă oriunde. Este genul pur al boiernaşului de ţară din secolul al optsprezecelea. Are sânge bun în vine, aş spune. Mama chelneriţă şi tatăl amant de profesie, bănuiesc.

Doamna Masterton se întrerupse ca să ţipe la grădinar.

— Nu lângă rododendronul acela! Trebuie să laşi loc în dreapta pentru popice. Dreapta, nu stânga!

Continuă:

— Extraordinar cum nu ştiu ei care e stânga şi care dreapta! Brewis e o femeie eficientă. Totuşi, nu o place pe biata Hattie. Uneori se uită la ea de parcă ar vrea s-o omoare. Atâtea secretare bune sunt îndrăgostite de şefii lor! Şi ce părere ai de Jim Warburton? Se încăpăţânează prosteşte să-şi spună „căpitan”. N-a fost militar adevărat, şi nu s-a apropiat în viaţa lui de un neamţ. Fireşte, în ziua de azi trebuie să te împaci cu ce poţi obţine, şi el munceşte din greu, dar simt că e ceva dubios cu el. Ah! Iată-i pe soţii Legge.

Sally Legge, îmbrăcată în pantaloni largi şi pulover galben, spuse cu voioşie:

— Am venit să vă dăm o mână de ajutor.

— Sunt multe de făcut, bubui doamna Masterton. Stai să văd…

Poirot profită de neatenţia ei şi o tuli. În timp ce dădea colţul casei pe terasa din faţă deveni spectatorul unei noi drame.

Două tinere în pantaloni scurţi şi bluza viu colorate ieşiseră din pădure şi acum stăteau nesigure şi se uitau la casă. Poirot am impresia că una din ele era italianca pe care o luase ieri în maşină. De la fereastra dormitorului lui lady Stubbs sir George se aplecă în afară şi li se adresă furios.

— Aţi încălcat proprietatea! strigă el.

— Poftim? rosti tânăra cu batic verde.

— Nu puteţi trece pe aici. Proprietate privată.

Cealaltă tânără, care avea un batic de un albastru regal, spuse senină:

— Poftim? Nassecombe Quay… E pe aici, vă rog?

— Asta e infracţiune! tună sir George.

— Poftim?

— Infracţiune! Nu se trece pe aici. Trebuie să vă întoarceţi. Înapoi! Pe unde aţi venit.

Ele se holbară la el cum gesticula, apoi se consultară într-o limbă străină. În cele din urmă, baticul albastru întrebă cu îndoială:

— Înapoi? La Cămin?

— Da. Şi o luaţi pe şosea – pe şoseaua care coteşte acolo.

Fetele se retraseră fără chef. Sir George îşi şterse fruntea şi se uită la Poirot.

— Îmi petrec timpul întorcând lumea din drum, spuse el. Înainte obişnuiau să intre pe poarta de sus. I-am pus lacăt. Acum intră prin pădure, sărind gardul. Cred că aşa ajung mai uşor la ţărm şi la chei. Desigur, ajung mult mai repede. Dar n-au nici un drept de trecere, niciodată n-au avut. Şi, practic, sunt toţi străini, nu înţeleg ce le spui, şi îţi bolborosesc în olandeză sau mai ştiu eu ce.

— Din astea două, una e nemţoaică şi cealaltă italiancă, cred. Pe italiancă am văzut-o ieri.

— Vorbesc tot soiul de limbi… Da, Hattie? Ce-ai spus? Se retrase de la fereastră.

Poirot se întoarse şi dădu cu ochii de doamna Oliver şi o fată de paisprezece ani, bine dezvoltată, îmbrăcată în uniformă de ghid.

— Aceasta este Marlene, spuse doamna Oliver.

Marlene chicoti.

— Eu sunt oribilul Cadavru, spuse ea. Dar n-am să am deloc sânge pe mine. Tonul ei exprima dezamăgire.

— Nu?

— Nu. Doar strangulată cu o funie, atâta tot. Mi-ar fi plăcut să fiu înjunghiată şi să zac într-o baltă de vopsea roşie.

— Căpitanul Warburton s-a gândit că asta ar putea arăta prea real, spuse doamna Oliver.

— Eu cred că într-o crimă ar trebui să fie sânge, spuse bosumflată Marlene. Se uită la Poirot cu un interes flămând. Aţi văzut o mulţime de crime, nu-i aşa? Aşa spune ea.

— Una sau două, răspunse cu modestie Poirot.

Observă alarmat că doamna Oliver îi părăsea.

— Vreun maniac sexual? întrebă cu aviditate Marlene.

— Categoric nu.

— Îmi plac maniacii sexuali, spuse cu plăcere Marlene. Să citesc despre ei, adică.

— Probabil că nu ţi-ar plăcea să întâlneşti unul.

— Oh, nu. Ştiţi ceva? Cred că avem pe aici un maniac sexual. Bunicul meu a văzut odată un cadavru în pădure. S-a speriat şi a fugit, iar când s-a întors cadavrul dispăruse. Era cadavrul unei femei. Dar, fireşte, bunicul meu e dus cu sorcova, aşa că nimeni nu ascultă ce spune el. E ţăcănit.

Poirot reuşi să scape şi, intrând în casă pe o rută ocolită, se refugie în camera lui. Simţea nevoia să se odihnească.

Capitolul VI

Prânzul, servit devreme, constă din hrană rece şi fu înghiţit în repezeală. La două şi treizeci era aşteptată o vedetă minoră de film ca să deschidă sărbătoare. Vremea, după ce ameninţase cu ploaia, începu să se îmbunătăţească. Oamenii veneau în număr mare şi plăteau taxa de intrare,

iar maşinile erau înşirate pe o parte a aleii lungi. Studenţi de la Căminul Tineretului veneau în grupuri, discutând zgomotos în limbi străine. Conform previziunii doamnei Masterton, lady Stubbs ieşise din dormitorul ei chiar înainte de două şi jumătate, îmbrăcată într-o rochie ciclamen şi o enormă pălărie neagră de pai în stil chinezesc. Purta diamante în cantităţi mari.

Domnişoara Brewis murmură sardonic:

— Evident, se crede în loja regală de la Ascot.

Dar Poirot o complimentă cu gravitate.

— Purtaţi o creaţie minunată, madame.

— E drăguţă, spuse fericită Hattie. O port la Ascot.

Vedeta minoră sosi la timp şi Hattie îi ieşi în întâmpinare.

Poirot se retrase în fundal. Rătăci primprejur cu un aer desumflat – totul părea să se desfăşoare după moda normală a acestui gen de petreceri. Erau un concurs de aruncare cu nuci de cocos, prezidat de sir George în stilul lui sufletist, o pistă de popice şi un ring de hoop-la. Existau diverse „standuri” etalând produse locale constând din fructe, legume, dulceţuri şi prăjituri, iar altele cu obiecte lucrate de mână. Existau „tombole” cu câştiguri în prăjituri şi coşuri cu fructe, ba chiar şi un porc: şi exista şi un scrânciob pentru copii la două pence runda.

De acum se adunase o mulţime de oameni şi începu un scurt spectacol de dansuri ale copiilor. Poirot nu văzu nici urmă de doamnă Oliver, ci doar silueta roz ciclamen a lui lady Stubbs rătăcind fără scop prin mulţime. Totuşi, centrul atenţiei părea să fie doamna Folliat. Era foarte transparentă ca înfăţişare – purta o rochie albastru-hortensie din jerseu şi o pălărie gri, elegantă şi părea să prezideze manifestarea, întâmpinându-i pe noii sosiţi şi îndrumând lumea spre diverse reprezentaţii laterale.

Poirot se furişă în apropierea ei şi trase cu urechea la câteva discuţii.

— Amy, draga mea, ce mai faci?

— Oh, Pamela, ce drăguţ din partea ta şi a lui Edward că aţi venit! E atâta drum de la Tiverton!

— Vremea ţine cu voi. Mai ţii minte anul de dinainte de război? A început să toarne cu găleata pe la patru. A distrus întregul spectacol.

— Dar anul ăsta a fost o vară minunată. Dorothy! Nu te-am mai văzut de secole!

— Am considerat că trebuie să venim să vedem Nasse în toată splendoarea lui. Văd că ai tăiat tufele de pe mal.

— Da, aşa se văd mai bine hortensiile, nu crezi?

— Ce minunate sunt! Ce albastru! Dar, draga mea, ai făcut minuni în ultimul an. Nasse începe să arate cu adevărat cum era odată.

Soţul lui Dorothy bubui cu un glas profund:

— Am venit aici să-l văd pe comandant în timpul războiului. Mai că mi-a zdrobit inima.

Doamna Folliat se întoarse să salute o vizitatoare de condiţie mai umilă.

— Sunt încântată să te văd, doamnă Knaper. Aceasta e Lucy? Cât a crescut!

— Termină şcoala la anul. Mă bucur să vă văd arătând atât de bine, doamnă.

— Mă simt foarte bine, mulţumesc. Trebuie să te duci să-ţi încerci norocul la hoop-la, Lucy. Ne vedem mai târziu în cortul pentru ceai, doamnă Knaper.

Un bărbat mai în vârstă, probabil domnul Knaper, rosti cu timiditate:

— Suntem încântaţi că vă avem din nou la Nasse, doamnă. Parcă e ca pe vremuri.

Răspunsul doamnei Folliat se pierdu, căci două femei şi un bărbat masiv veniră grăbiţi spre ea şi o asaltară.

— Amy, draga mea, cât timp a trecut! Treaba asta arată ca cel mai mare succes! Spune-mi ce ai făcut cu grădina de trandafiri. Muriel mi-a spus că ai răsădit în ea toate soiurile de flori noi.

Bărbatul corpolent se băgă în vorbă.

— Unde este Marylin Gale?

— Reggie moare de nerăbdare s-o cunoască. A văzut ultimul ei film.

— E aceea cu pălărie mare? Pe cuvântul meu, te scoală şi din morţi!

— Nu fi prost, iubitule. Aceea e Hattie Stubbs. Să ştii, Amy, n-ar trebui să o laşi să umble pe aici aşa, ca un manechin.

— Amy? O altă prietenă îi acapară atenţia. Acesta este Roger băiatul lui Edward. Draga mea, e atât de bine că te-ai întors la Nasse!

Poirot se îndepărtă uşurel şi, absent, investi un şiling într-un bilet care putea să-i aducă drept premiu porcul.

Încă mai auzea slab, în spatele lui, refrenul „E atât de drăguţ din partea voastră că aţi venit!" Se întrebă dacă doamna Folliat îşi dădea seama că se strecurase complet în rolul de gazdă, sau o făcea în mod absolut inconştient. În după-amiaza asta era foarte hotărât doamna Folliat de la Nasse House.

Stăteau în picioare lângă cortul pe care era prins biletul pe care scria „Madame Zuleika vă va ghici viitorul contra 2s." Ceaiul tocmai începuse să fie servit şi nu mai era coadă la ghicit. Poirot intră în cort şi plăti de bună voie o jumătate de coroană pentru privilegiul de a se cufunda într-un scaun ca să-şi odihnească picioarele care îl înjunghiau.

Madame Zuleika purta o rochie neagră în falduri bogate, o eşarfa din paiete aurii în jurul capului şi un văl peste partea de jos a feţei, care îi înăbuşea uşor vorbele. O brăţară de aur de care atârnau amulete aducătoare de noroc zornăi când îi luă mâna lui Poirot şi îi ghici rapid în palmă, prevestindu-i o grămadă de bani, succes la o frumoasă brunetă şi o scăpare miraculoasă dintr-un accident.

— E foarte plăcut tot ce mi-aţi spus, madame Legges. Aş vrea să poată fi adevărat.

— Aşadar mă cunoaşteţi! spuse Sally.

— Am avut informaţii prealabile. Doamna Oliver mi-a spus că iniţial dumneavoastră urmaţi să fiţi „victima", dar că apoi

aţi optat pentru cele oculte.

— N-am optat eu. Aş fi vrut să fi fost eu „cadavrul”. E mult mai odihnitor. A fost numai vina lui Jim Warburton. S-a făcut deja patru? Vreau să-mi beau ceaiul. Sunt în pauză de la patru la patru şi jumătate.

— Mai sunt zece minute, spuse Poirot consultându-şi ceasul mare şi demodat. Să vă aduc eu o ceaşcă de ceai aici?

— Nu. Vreau să fac pauză. În cortul ăsta e zăpuşeală. E multă lume la coadă?

— Nu. Cred că s-au aliniat pentru ceai.

— Bine.

Ieşind din cort. Poirot fu imediat luat în primire de o doamnă corpolentă cu aspect maternal şi pus să îşi încerce norocul la un stand unde, spre jena lui, câştigă cât ai clipi o păpuşă mare.

Îndepărtându-se ruşinat cu păpuşa, se întâlni cu Michael Weyman care stătea întunecat deoparte, în capătul unei poteci care ducea în jos la chei.

— Se pare că vă distraţi, monsieur Poirot, spuse el cu un rânjet sardonic.

Poirot îşi contemplă premiul.

— Este cu adevărat oribilă, nu-i aşa? spuse el cu tristeţe.

O fetiţă de lângă el începu brusc să plângă. Poirot se aplecă repede şi îndesă păpuşa în braţele copilei.

— Voila, asta-i pentru tine.

Lacrimile se opriră tot atât de brusc.

— Balul mascat al copiilor! strigă căpitanul Warburton printr-un megafon. Adunaţi-vă, vă rog.

Poirot porni către casă şi se ciocni de un tânăr care se dădea în spate ca să ţintească mai bine într-o nucă de cocos. Tânărul se uită urât la el şi Poirot se scuză mecanic, cu ochii fascinaţi de multitudinea de modele de pe cămaşa tânărului. Recunoscu cămaşa cu broaşte ţestoase descrisă de sir George. Tot felul de broaşte ţestoase, crabi şi monştri masivi păreau să forfotească şi să se târască pe ea.

Poirot clipi mărunt şi fu acostat de olandeza pe care o dusese cu maşina în ziua precedentă.

— Aşadar ai venit la sărbătoare, spuse el. Şi prietena dumitale?

— Da, şi ea vine după-masa asta aici. Nu văzut încă la ea, dar o să plecăm împreună cu autobuzul care merge de la porţi la cinci-cincisprezece. Mergem la Torquai, iar eu schimb acolo alt autobuz pentru Plymouth.

Asta explica ceea ce îl nedumerise pe Poirot, şi anume de ce transpira olandeza sub greutatea unui rucsac. Spuse:

— Am văzut-o pe prietena dumitale azi dimineaţă.

— Oh, da, Elsa, nemţoaică, fost cu ea şi spus mie că au încercat să meargă prin pădurea la râu şi domn care e stăpân casa asta nu dat voie la ele şi pus să întoarcă. Dar acum văd acolo la el şi e foarte politicos.

Poirot se gândea dacă să-i explice că una era să încalci proprietatea privată şi alta să plăteşti o taxă de intrare de doi şilingi şi şase pence, când căpitanul Warburton şi megafonul lui picară pe capul lui. Căpitanul arăta încins şi sâcâit.

— Ai văzut-o pe lady Stubbs, Poirot? A văzut-o cineva pe lady Stubbs? Trebuia să jurizeze afacerea asta cu balul mascat şi nu am găsit-o nicăieri.

— Am văzut-o, stai să mă gândesc… Oh, cam acum o jumătate de oră. Dar pe urmă m-am dus să-mi aflu viitorul.

— Blestemata de femeie! spuse mânios Warburton. Unde putea să dispară? Copiii aşteaptă şi depăşim şi timpul.

Se uită în jur.

— Unde e Amanda Brewis?

Nici domnişoara Brewis nu se zărea.

— Asta-i prea de tot! exclamă Warburton. Cum să conduci un spectacol fără puţină cooperare? Unde poate fi Hattie? Poate o fi intrat în casă.

Se îndepărtă rapid.

Poirot îşi croi drum către spaţiul îngrădit cu sfoară unde se servea ceaiul într-un cort mare, dar era prea multă lume la

coadă, aşa că renunţă.

Inspectă standul cu obiecte lucrate de mână unde o doamnă în vârstă mai că reuşi să-i vândă o cutie cu gulere din plastic, şi în cele din urmă se duse mai la periferie, de unde putea contempla activitatea de la o distanţă sigură.

Se întrebă unde era doamna Oliver.

Auzi nişte paşi în spatele lui şi întoarse capul. Un tânăr urca pe poteca dinspre chei; un tânăr foarte brunet, îmbrăcat fără cusur într-un costum de iahting. Se opri parcă derutat de scena din faţa lui.

Apoi i se adresă ezitant lui Poirot.

— Scuzaţi-mă, vă rog. Aceasta e casa lui sir George Stubbs?'

— Exact. Poirot făcu o pauză, apoi se hazardă. Sunteţi, cumva, vărul lui lady Stubbs?

— Sunt Etienne de Sousa…

— Numele meu este Hercule Poirot.

Se înclinară unul în faţa celuilalt. Poirot explică ce era cu sărbătoarea. Pe când termina, sir George se îndrepta către ei peste peluză.

— De Sousa? Încântat să te văd. Hattie a primit azi dimineaţă scrisoarea ta. Unde ţi-e iahtul?

— Este ancorat la Helmmouth. Am venit până aici în susul râului cu barca.

— Trebuie să o găsim pe Hattie. E pe undeva pe aici… Sper că iei cina cu noi în seara asta?

— Eşti foarte amabil.

— Te-am putea reţine peste noapte?

— Mulţumesc, dar am să dorm pe iahtul meu. E mai simplu aşa.

— Cât stai aici?

— Două sau trei zile, probabil. Depinde.

De Sousa ridică din umeri cu eleganţă.

— Hattie va fi încântată, sunt convins, spuse politicos sir George. Unde o fi? Am văzut-o nu de mult.

Se uită nedumerit înjur.

— Trebuia să jurizeze balul mascat al copiilor. Nu pot să pricep. Scuză-mă o clipă. Am s-o întreb pe domnişoara Brewis.

Plecă în grabă. De Sousa se uită după el. Poirot se uită la De Sousa.

— A trecut ceva timp de când nu v-aţi mai văzut verişoara? întrebă el.

Celălalt ridică din umeri.

— N-am mai văzut-o de când avea cincisprezece ani. Curând după aceea a fost trimisă în străinătate – la şcoală într-o mănăstire din Franţa. Când era copil promitea să arate bine.

Se uită întrebător la Poirot.

— E o femeie frumoasă, spuse Poirot.

— Iar acesta e soţul ei? Pare a fi ceea ce se cheamă „un tip de treabă”, dar probabil, nu prea şlefuit, nu-i aşa? Deşi s-ar putea ca pentru Hattie sa fie un pic cam greu să găsească un soţ potrivit.

Poirot îşi păstră o expresie politicos întrebătoare. Celălalt râse.

— Oh, nu-i nici un secret. La cincisprezece ani Hattie era nedezvoltată mintal. Slabă de minte, nu se zice aşa? A rămas la fel?

— Aşa s-ar părea… da, spuse cu precauţie Poirot.

De Sousa ridică din umeri.

— În fine! De ce li s-ar cere femeilor să fie inteligente? Nu e nevoie de asta.

Sir George se întoarse spumegând. Domnişoara Brewis îl însoţea, vorbind cam gâfâind.

— Habar n-am unde este, sir George. Ultima dată am văzut-o lângă cortul ghicitoarei. Dar asta a fost acum cel puţin douăzeci de minute sau o jumătate de oră. În casă nu e.

— Nu e posibil să se fi dus să se uite cum se desfăşoară jocul doamnei Oliver? întrebă Poirot.

Fruntea lui sir George se însenină.

— Probabil că asta e. Ascultă, nu pot să las treburile de aici. Sunt în sarcina mea. Şi Amanda e ocupată până peste cap. N-ai putea dumneta, Poirot, să arunci o privire? Cunoşti terenul.

Dar Poirot nu cunoştea terenul. Domnişoara Brewis îl îndrumă în mare. Poirot porni la drum, murmurând pentru sine, ca o incantaţie: „Terenul de tenis, Grădina de camelii, Folía, Pepiniera de sus, Hangarul cu bărci…”

În timp ce trecea pe lângă locul de desfăşurare a concursului de aruncare în nuca de cocos, se amuză văzându-l pe sir George dându-i bile de lemn, cu un zâmbet ameţitor de bun venit, aceleaşi tinere italience pe care o gonise în acea dimineaţă şi care era clar nedumerită de schimbarea atitudinii lui.

Îşi croi drum spre terenul de tenis. Dar acolo nu era nimeni în afara unui domn bătrân cu aspect milităros care adormise pe o bancă de grădină cu pălăria trasă pe ochi. Poirot îşi retrase paşii spre casă şi de acolo porni mai departe în jos, către grădina cu camelii.

În grădina cu camelii o găsi pe doamna Oliver îmbrăcată în toată splendoarea în purpuriu, stând pe o bancă într-o atitudine meditativă. Îi făcu semn să ia loc lângă ea.

— Acesta este abia al doilea indiciu, şuşoti ea. Cred că le-am făcut prea dificile. Încă n-a venit nimeni.

În acest moment, un tânăr în pantaloni scurţi şi cu mărul lui Adam foarte proeminent intră în grădină. Cu un strigăt de satisfacţie se grăbi spre un copac dintr-un colţ şi cu un alt strigăt de mulţumire anunţa descoperirea următorului indiciu. Trecând pe lângă ei, simţi nevoia să îşi manifeste satisfacţia.

— O mulţime de oameni nu ştiu despre plute, spuse el încântat de sine. Isteaţă fotografie, primul indiciu, dar eu m-am prins că era o porţiune dintr-o plasă de tenis. Apoi erau o sticlă de otravă, goală, şi un dop de plută. Majoritatea se vor lua după indiciul sticlă – eu am ghicit ca era o capcană.

Foarte gingaşi, copacii de plută, numai că nu prea îi găseşti prin părţile astea. Mă interesează arbuştii şi copacii rari. Şi acum, încotro?

Se uită încruntat la însemnarea din carnetul lui.

— Am copiat următorul indiciu, dar pare să nu aibă nici o logică. Îi măsură bănuitor. Dumneavoastră concuraţi?

— Oh, nu, spuse repede doamna Oliver. Noi doar… ne uităm.

— Bun. Indiciul zice: „Fermecătoarea doamnă atrasă-i de Folíe…” Parcă au mai auzit asta undeva.

— Este un binecunoscut citat, spuse Poirot.

— O Folíe poate fi şi o clădire, spuse doamna Oliver, săritoare. Albă, cu piloni, adăugă ea.

— Asta-i o idee! Mulţumesc mult. Se spune că doamna Oliver e pe aici pe undeva. Mi-ar plăcea să obţin un autograf. N-aţi văzut-o prin preajmă, nu-i aşa?

— Nu, spuse cu fermitate doamna Oliver.

— Mi-ar plăcea s-o cunosc. Scrie cărţi bune. Îşi coborî glasul. Dar se spune că bea ca un peşte.

Plecă în grabă, iar doamna Oliver rosti indignată:

— I-auzi! Este cât se poate de nedrept când mie îmi place numai limonada!

— Şi, oare, n-aţi comis chiar acum cea mai mare nedreptate ajutându-l pe acest tânăr să se îndrepte spre următorul indiciu?

— Considerând că e singurul care a ajuns aici până acum, m-am gândit că ar fi trebuit să fie încurajat.

— Dar n-aţi vrut să-i daţi un autograf.

— Asta e altceva. Şşt. Uite că vin mai mulţi.

Dar aceştia nu erau vânători de indicii. Erau două femei care, după ce plătiseră taxa de intrare, erau hotărâte să profite din plin de pe urma banilor daţi şi să viziteze în amănunţime domeniul.

Erau înfierbântate şi nemulţumite.

— Ai fi crezut că au pe aici nişte straturi de flori drăguţe, îi spuse una celeilalte. Nu vezi decât copaci şi iar copaci. Nu

asta numesc eu o grădină.

Doamna Oliver îl înghionti pe Poirot, şi se îndepărtară pe furiş.

— Ce facem dacă nimeni nu găseşte cadavrul meu? întrebă gânditoare doamna Oliver?

— Răbdare, madame, şi curaj, spuse Poirot. După amiaza e încă la început.

— Asta e adevărat. Doamna Oliver se lumină. Iar după patru şi jumătate taxa de intrare e pe jumătate, aşa că, probabil, vor năvăli foarte mulţi. Hai să vedem ce face Marlene. Nu prea am încredere în fata asta, să ştii. Nu are simţul responsabilităţii. Nu m-ar mira dacă, în loc să fie cadavru, s-ar furişa în linişte ca să se ducă să bea ceai. Ştii cum sunt oamenii când e vorba de ceai.

Înaintară pe poteca ce trecea prin pădure, iar Poirot comentă geografia domeniului.

— O găsesc foarte derutantă, spuse el. Sunt atâtea poteci, şi de niciuna nu eşti sigur unde duce. Şi pretutindeni copaci şi iar copaci.

— Vorbeşti ca femeia nemulţumită de adineaori.

Trecură pe lângă Folíe şi o luară pe poteca în zigzag ce cobora spre râu. Sub ei apărură contururile hangarului cu bărci.

Poirot opină că ar fi fost stânjenitor dacă cei înscrişi în concurs ar fi nimerit la hangar şi ar fi descoperit cadavrul din întâmplare.

— Un fel de scurtătură? M-am gândit la asta. De data asta ultimul indiciu este o cheie. Nu poţi descuia uşa fără ea. Este o încuietoare tip yale. Se deschide numai din interior.

O pantă scurtă şi abruptă cobora spre uşa hangarului, care era construit deasupra râului, cu un mic debarcader şi un loc de depozitare a bărcilor dedesubt. Doamna Oliver scoase din buzunar o cheie şi descuie uşa.

— Am venit să te înveselim, Marlene, spuse ea voioasă în timp ce intra.

Avu uşoare remuşcări din cauza bănuielilor ei nedrepte privitoare la loialitatea lui Marlene, căci Marlene, aranjată artistic pe post de cadavru, îşi juca magnific rolul, întinsă pe podea, lângă fereastră.

Marlene nu răspunse. Zăcea absolut nemişcată. Vântul care sufla blând prin fereastra deschisă foşnea un teanc de „comicsuri” împrăştiate pe masă.

— E în ordine, spuse nerăbdătoare doamna Oliver. Suntem numai eu şi monsieur Poirot. Nimeni n-a ajuns până acum atât de departe cu indiciile.

Poirot se încrunta. O împinse foarte blând la o parte pe doamna Oliver, şi se duse şi se aplecă asupra fetei de pe podea. O exclamaţie înăbuşită îi scapă de pe buze. Ridică ochii spre doamna Oliver.

— Deci… La ceea ce v-aţi aşteptat s-a întâmplat.

— Doar nu vrei să spui că… Ochii doamnei Oliver se măriră de groază. Se agăţă de un scaun de răchită şi se aşează. Nu poţi să spui… Nu e moartă, nu-i aşa?

Poirot dădu din cap.

— Ba da. E moartă. Deşi nu de prea mult timp.

— Dar cum…?

Poirot ridică puţin colţul baticului în culori vesele cu care era legat capul fetei, astfel încât doamna Oliver putu să vadă capetele frânghiei de rufe.

— Exact ca în crima mea, spuse cu glas şovăitor doamna Oliver. Dar cine? Şi de ce?

— Asta-i întrebarea, spuse Poirot.

Se abţinu să adauge că acestea fuseseră, de asemenea, întrebările ei.

Şi că răspunsurile la ele nu puteau fi răspunsurile ei întrucât victima nu era prima soţie iugoslavă a unui Savant Atomist ci Marlen Tucker, o fată de paisprezece ani din sat care, din câte se ştia, nu avea nici un duşman pe lume.

Capitolul VII

Inspectorul detectiv Bland stătea la masa din birou. Sir George îl întâmpinase la sosire, îl dusese jos la hambar iar

acum se întorsese cu el în casă. Hangarul era acum ocupat de fotografiile poliţiei, şi cei cu amprentele şi medicul criminalist tocmai sosiseră.

— Vă ajunge biroul ăsta? întrebă sir George.

— E numai bun, mulţumesc, domnule.

— Ce trebuie să fac cu petrecerea care se desfăşoară? Să le spun oamenilor ce s-a întâmplat, s-o opresc, sau ce?

Inspectorul Bland se gândi câteva clipe.

— Ce aţi făcut până acum, sir George? întrebă el.

— N-am spus nimic. Pluteşte în jur o idee precum că a fost un accident. Nimic mai mult. Nu cred că cineva bănuieşte deocamdată că este o… ăă… crimă.

— Atunci să lăsăm pe moment lucrurile aşa cum sunt, hotărî Bland. Vestea se va răspândi destul de curând, aş spune, adăugă el, cinic. Se gândi iarăşi câteva clipe, apoi întrebă: Câţi oameni credeţi că participă la sărbătoarea asta?

— Vreo două sute, aş spune, şi cu fiece clipă numărul lor sporeşte. Se pare că au venit oameni de la mare distanţă. De fapt, toată treaba este un succes răsunător. Al naibii ghinion!

Bland presupuse în mod corect că sir George se referea la crimă şi nu la succesul sărbătorii.

— Două sute, îngână el, şi oricare din ei, presupun, ar fi putut să facă asta.

Oftă.

— E dificil, spuse compătimitor sir George. Dar nu văd ce motiv ar fi putut avea vreunul din ei. Totul mi se pare absolut fantastic, nu văd cine să vrea să omoare o fată ca asta.

— Ce îmi puteţi spune despre fată? Ani înţeles că era localnică.

— Da. Ai ei locuiesc într-o vilişoară din apropierea cheiului. Tatăl ei munceşte la o fermă din localitate – ferma lui Paterson, parcă. Mama ei este aici, la petrecere. Domnişoara Brewis – aceasta e secretara mea şi ea vă

poate spune totul mai bine decât mine – domnişoara Brewis i-a făcut semn şi a dus-o undeva, dându-i ceai după ceai.

— Foarte bine, aprobă inspectorul. Încă nu mi-e foarte limpede, sir George, ce căuta fata în hangar. Am înţeles că avea loc un fel de concurs „Găseşte criminalul”.

Sir George dădu din cap.

— Da. Tuturor ni s-a părut o idee minunată. Acum nu mai pare chiar atât de minunată. Cred că domnişoara Brewis vă poate explica mai bine ca mine. Am s-o trimit la dumneavoastră. Mai vreţi să ştiţi ceva?

— Deocamdată nu, sir George. S-ar putea să mai am întrebări mai târziu. Am să vreau să stau de vorbă cu nişte persoane. Cu dumneavoastră, şi cu lady Stubbs, şi cu cei care au descoperit cadavrul. Una dintre persoane este, dacă nu mă înşel, romanciera care a conceput acest joc – „Găseşte criminalul”.

— Aşa este. Doamna Oliver. Doamna Ariadne Oliver.

Sprâncenele inspectorului se înălţară uşor.

— Oh – ea! Foarte bună scriitoare. Eu însumi am citit o mulţime de cărţi scrise de ea.

— În momentul de faţă e un pic tulburată, ceva normal, presupun. Să-i spun că o aşteptaţi? Soţia mea nu ştiu unde este. Pare că a dispărut complet din vedere. O fi undeva printre cele două sau trei sute de persoane, deşi nu o să poată să vă spună prea multe. Mă refer la fată. Pe cine aţi vrea să vedeţi mai întâi?

— Poate pe secretara dumneavoastră, domnişoara Brewis, iar apoi pe mama fetei.

Sir George dădu din cap şi ieşi din cameră.

Ofiţerul de poliţie din localitate, Robert Hoskins, îi deschise uşa şi o închise după ieşirea lui. Se simţi dator să facă un comentariu pe marginea unora din remarcile lui sir George.

— Lady Stubbs e un pic atinsă la bibilică, spus el, bătându-şi uşor fruntea cu degetele. De asta a spus el că nu o să ne fie de mare ajutor. E scrântită.

— S-a însurat cu o localnică?

— Nu. E străină. De culoare, spun unii, dar eu unul nu cred asta.

Inspectorul dădu din cap. Rămase tăcut o clipă, mâzgălind cu creionul hârtia din faţa lui. Apoi puse o întrebare care era clar neoficială.

— Cine a făcut-o, Hoskins?

Dacă cineva avea vreo idee cu privire la ce se petrecea, îşi zise Bland, acela trebuia să fie poliţistul Hoskins. Hoskins avea o minte foarte curioasă şi îl interesau toţi şi toate. Avea o nevastă bârfitoare, iar lucrul acesta, corelat cu funcţia lui de poliţist local, îi punea la dispoziţie un bagaj vast de informaţii de natură personală.

— Un străin, după părerea mea. Nu poate fi cineva din localitate. Familia Tucker e o familie cumsecade. Respectabilă. Nu s-a vorbit pe seama nici unuia din ei. Două din fetele mai mari sunt măritate, un băiat e în marină, celălalt îşi satisface stagiul militar, altă fată e la un salon de coafură în Torquay. Trei mai mici sunt acasă, doi băieţi şi o fată. Hoskins se opri şi reflectă. Niciunul din ei nu e ceea ce s-ar numi strălucit, dar doamna Tucker ţine casa curată ca un pahar – a fost cea mai mică din unsprezece copii. L-a luat la ea pe bătrânul ei tată.

Bland primi informaţiile în tăcere.

— De asta spun că a fost un străin, continuă Hoskins. Unul din străinii ăia care se opresc la Cămin în Hoodown, probabil. Printre ei există unii foarte ciudaţi, şi se petrec multe lucruri acolo. Dacă aţi şti ce i-am văzut făcând prin tufişuri şi prin pădure!

Ofiţerul de poliţie Hoskins ajunsese deja specialist în materie de „întâmplări” sexuale. Acestea formau o mare parte din conversaţia lui când era în timpul liber şi îşi bea halba de bere la Bull and Bear. Bland spuse:

— Nu cred că a fost ceva de genul ăsta. Ne va spune doctorul când va termina.

— Da, domnule, e de competenţa lui, fireşte. Dar ce vreau eu să spun este că niciodată nu ştii cum e cu străinii ăştia. Îi apucă pandaliile aşa, din senin.

Inspectorul Bland oftă şi îşi spuse că nu era chiar atât de simplu. Pentru Hoskins era cum nu se putea mai convenabil să dea vina pe „străini”. Uşa se deschise şi intră doctorul.

— Mi-am făcut porţia mea, spuse el. Să o ia acum de acolo? Restul a fost strâns.

— Se va ocupa de asta sergentul Cottrill, spuse Bland. Ei bine, doctore, ce ai descoperit?

— Treaba e simplă ca bună ziua, spuse doctorul. Fără complicaţii. A fost sugrumată cu o bucată de frânghie de rufe. Nimic mai simplu şi mai uşor. N-a existat vreo luptă anterioară. Aş spune că fata nici n-a ştiut ce i se întâmpla.

— Vreun semn de agresare?

— Niciunul, nu e o crimă sexuală?

— Nu, n-aş spune, cum n-aş spune nici că fata era deosebit de atrăgătoare.

— Îi plăceau băieţii?

Bland îi adresă această întrebare lui Hoskins.

— Aş zice că ei nu se prea omorau după ea, deşi ei i-ar fi plăcut să fie invers.

— S-ar putea, spuse Bland. Mintea i se întoarse la teancul de comicsuri din hangar şi mâzgăliturile de pe marginea lor „Johny merge cu Kate”, „Georgie Porgie sărută excursionistele în pădure”. Îşi zise că exista acolo o minte uşor obsedată. Pe total totuşi, prea puţin probabil ca moartea lui Marlene Tuckers să aibă o conotaţie sexuală. Cu toate că, desigur, nu se ştie niciodată… întotdeauna existau acei criminali ciudaţi, bărbaţi care aveau o plăcere secretă de a ucide, şi care erau specializaţi în victime femeieşti imature. Unul dintre aceştia putea să fie prezent prin părţile astea în acest sezon de vacanţă. Aproape că era sigur că aşa trebuia să fie, căci altfel nu vedea nici un motiv pentru o crimă atât de fără rost. Totuşi, îşi zise el, suntem

abia la început. Mai bine să văd ce au de spus toţi aceşti oameni.

— Cum e cu ora decesului? întrebă el.

Doctorul se uită la ceasul de perete şi apoi la ceasul lui de mână.

— Acum este cinci şi jumătate, spuse el. Eu am văzut-o pe la cinci şi douăzeci… era moartă de aproximativ o oră. Aş zice că moartea a survenit între patru şi cinci fără douăzeci. Am să te anunţ dacă mai apare ceva la autopsie. Ai să primeşti raportul corespunzător la vremea potrivită. Acum plec. Am nişte pacienţi.

Ieşi din cameră şi inspectorul Bland îi ceru lui Hoskins să o aducă pe domnişoara Brewis. Moralul i se ridică puţin când o văzu pe domnişoara Brewis intrând în încăpere. Iată eficienţa, îşi spuse el imediat. Avea să primească răspunsuri clare, ore precise, fără bâiguieli şi brambureli.

— Doamna Tucker este în camera mea de zi, spuse domnişoara Brewis şi se aşează. I-am dat vestea şi am forţat-o să bea un ceai. E foarte răvăşită, fireşte. Voia să vadă cadavrul, dar i-am spus că e bine să nu-l vadă. Domnul Tucker termină lucruri la şase şi vine şi el aici. Le-am spus să se uite după el şi să-l aducă încoace când soseşte. Copiii cei mici sunt încă la sărbătoare, şi cineva stă cu ochii pe ei.

— Excelent, spuse Bland. Înainte de a o vedea pe doamna Tucker aş vrea să aud ce îmi puteţi spune dumneata şi lady Stubbs. Îmi închipui ca s-a plictisit de petrecerea asta câmpenească şi rătăceşte pe undeva, dar nu mă aştept să poată să vă spună mai multe decât pot să vă spun eu. Ce anume doriţi să ştiţi?

— Mai întâi vreau să cunosc toate detaliile acestui joc de-a găsitul criminalului şi cum a ajuns fata asta, Marlene Tucker, să ia parte la el.

— Asta-i simplu.

Succint şi limpede, domnişoara Brewis explică ideea jocului ca fiind o atracţie originală a sărbătorii, angajarea

doamnei Oliver, bine cunoscuta scriitoare, pentru a se ocupa de problemă, şi făcu o scurtă expunere a intrigii.

— Iniţial, explică domnişoara Brewis, doamna Alec Legge primise rolul victimei.

— Doamna Alec Legge?

Horkins se simţi dator să intervină cu o explicaţie.

— Ea şi domnul Legge au închiriat vilişoara familiei Lawder cea roz de lângă Mill Creek. Au venit aici acum o lună. Au luat-o pentru două sau trei luni.

— Înţeleg. Şi spui că doamna Legge trebuia să fie, iniţial victima? De ce s-a schimbat treaba asta?

— Ei bine, într-o seară, doamna Legge ne-a ghicit tuturor viitorul şi a fost atât de bună încât s-a hotărât să avem la sărbătoare şi un cort pentru ghicit, iar doamna Legge să poarte o rochie orientală şi să fie Madame Zuleika şi să ghicească viitorul pentru o jumătate de coroană. Nu cred că este ilegal, nu-i aşa, domnule inspector? Adică, la sărbători de genul ăsta se fac în mod obişnuit astfel de lucruri.

Inspectorul Bland zâmbi.

— Ghicitul şi tombolele nu se iau mereu în serios, domnişoară Brewis. Când şi când trebuie să… ăă… dădu un exemplu.

— Dar de regulă lucraţi cu tact? Ei bine, aşa a fost. Doamna Legge a fost de acord să ne ajute în felul ăsta, astfel că a trebuit să găsim pe altcineva să facă pe cadavrul. Ghidele localnice ne ajutau la sărbătoare şi cred că cineva a sugerat că una din ghide ar fi fost numai bună.

— Cine anume a sugerat asta, domnişoară Brewis?

— Nu mai ştiu bine… cred că doamna Masterton, soţia parlamentarului. Nu, poate că a fost căpitanul Warburton… Nu sunt sigură. Dar, oricum, asta s-a sugerat.

— Există vreun motiv anume pentru care a fost aleasă această fată?

— N-nu, nu cred. Ai ei stau cu chirie pe domeniu, iar doamna Tucker vine uneori şi dă o mână de ajutor la bucătărie. Nu ştiu de ce am stabilit să fie ea. Poate că

numele ei ne-a venit primul în minte. Am întrebat-o, şi a părut foarte încântată să facă asta.

— A vrut în mod hotărât s-o facă?

— Oh, da, cred că s-a simţit flatată. Era genul de fată foarte înapoiată, continuă domnişoara Brewis, n-ar fi putut interpreta un rol sau ceva în genul ăsta. Dar rolul ăsta era foarte simplu, iar ea s-a simţit singularizată şi a fost încântată.

— Ce anume trebuia să facă?

— Trebuia să stea în hangar. Când auzea pe cineva apropiindu-se de uşă, urma să se întindă pe podea să-şi pună funia în jurul gâtului şi să facă pe moarta. Tonul domnişoarei Brewis era calm şi practic. Faptul că fata care trebuia să facă pe moarta chiar fusese găsită moartă nu părea să o afecteze emoţional în momentul de faţă.

— Un mod destul de plictisitor de a-şi petrece după-amiaza când ar fi putut fi la petrecere, sugeră inspectorul Bland.

— Într-un fel, da, dar nu le poţi avea pe toate, nu-i aşa? Iar lui Marlene chiar îi plăcea ideea de a fi cadavru. O făcea să se simtă importantă. Avea un teanc de hârtii şi alte treburi de citit ca să nu se plictisească.

— Şi ceva de mâncat? întrebă inspectorul. Am observat acolo o tavă cu o farfurie şi un pahar.

— Oh, da, a avut o farfurie plină cu dulciuri şi suc de zmeură. Eu personal i le-am dus.

Bland ridică iute privirea.

— Dumneata i le-ai dus? Când?

— Pe la mijlocul după-amiezii.

— Cât era ceasul? Poţi să îţi aminteşti?

— Staţi să văd. Se juriza balul mascat al copiilor… a fost o mică întârziere, lady Stubbs n-a fost de găsit, dar i-a luat locul doamna Folliat, aşa că totul a fost bine… Da, trebuie să fi fost cam patru şi cinci când am luat prăjiturile şi sucul.

— Şi i le-ai dus dumneata personal în hangar. La ce oră ai ajuns acolo?

— Îţi ia cam cinci minute să ajungi jos la hangar… pe la patru şi un sfert, aş zice.

— Şi la patru şi un sfert Marlene Tuker era în viaţă şi bine-mersi?

— Da, bineînţeles, şi foarte nerăbdătoare să ştie cum se descurcau concurenţii de la jocul ăsta. Mă tem că n-am putut să-i spun. Fusesem foarte ocupată cu jocurile de pe peluză, dar ştiam că se înscriseseră mulţi. Douăzeci sau treizeci, dacă nu şi mai mulţi.

— Cum ai găsit-o pe Marlene când ai ajuns la hangar?

— Tocmai v-am spus.

— Nu, nu mă refer la asta. Era întinsă pe podea făcând pe moarta când ai deschis uşa?

— Oh, nu, pentru că am strigat înainte de a intra. Aşa că a deschis uşa şi eu am intrat cu tava şi am pus-o pe masă.

— La patru şi un sfert Marlene Tucker era în viaţă, spuse Bland, scriind acest lucru. Sunt convins că înţelegi că este un aspect foarte important, domnişoară Brewis. Eşti sigură de orele pe care mi le-ai spus?

— Nu pot fi absolut sigură, din cauză că nu m-am uitat la ceas, dar mă uitasem la el cu puţin mai înainte, şi cred că orele sunt cam pe acolo. Ia staţi, vreţi să spuneţi că la scurt timp după aceea…?

— Nu poate să fi trecut foarte mult, domnişoară Brewis.

— Vai de mine!

Era o expresie destul de nepotrivită, totuşi ilustra destul de bine spaima şi îngrijorarea domnişoarei Brewis.

— Şi-acum, domnişoară Brewis, în drumul dumitale până la hangar şi înapoi te-ai întâlnit cu cineva sau ai văzut pe cineva în apropierea hangarului?

Domnişoara Brewis se gândi.

— Nu, n-am întâlnit pe nimeni. Deşi, fireşte, puteam să întâlnesc, pentru că în după-amiaza aceasta domeniul e deschis tuturor. Dar pe total, oamenii au tendinţa să rămână în jurul peluzei şi să urmărească jocurile. Le place să se ducă să vadă grădina de legume şi serele, dar nu se

plimbă prin pădure cum aş fi crezut. La astfel de sărbători oamenii au tendinţa să se adune în cârduri, nu credeţi, domnule inspector?

Inspectorul spuse ca era posibil să fie aşa.

— Deşi, cred, era cineva în Folíe, îşi aduse aminte brusc domnişoara Brewis.

— Folíe?

— Da. E un mic templu alb. A fost ridicat acum un an sau doi. E în dreapta potecii cum cobori spre hangar. Era cineva înăuntru. Un cuplu de îndrăgostiţi, presupun. Cineva râdea şi apoi cineva a spus „sst”.

— Nu ştii cine era acest cuplu?

— Habar n-am. De pe potecă nu se vede faţa Folíei. Spatele şi părţile laterale sunt închise.

Inspectorul se gândi câteva clipe, dar i se păru puţin probabil ca acel cuplu din Folíe să fi fost important. Totuşi era bine să afle cine erau cei doi pentru că ei, la rândul loi ar fi putut să fi văzut pe cineva urcând sau coborând spre hangar.

— Şi nu mai era nimeni altcineva pe potecă? Insistă el. Absolut nimeni?

— Înţeleg încotro bateţi, spuse domnişoara Brewis. Pot doar să vă asigur că n-am întâlnit pe nimeni. Dar să nu uităm că dacă pe potecă ar fi fost cineva care nu voia să fie văzut de mine nimic nu ar fi fost mai simplu decât să se strecoare în spatele unor tufe de rododendroni. Poteca este străjuită pe ambele părţi de arbuşti şi tufe de rododendroni. Dacă cineva care nu avea ce căuta acolo auzea pe cineva venind pe potecă, putea să dispară într-o clipă din vedere.

Inspectorul schimbă pista.

— Cunoşti ceva despre fata asta care ne-ar putea ajuta? întrebă el.

— Nu ştiu nimic despre ea, răspunse domnişoara Brewis. Nu cred să fi vorbit vreodată cu ea până la povestea asta. O cunosc vag din vedere, atât.

— Şi nu ştii chiar nimic despre ea – nimic ce ne-ar putea fi de folos?

— Nu cunosc vreun motiv pentru care cineva ar vrea să o omoare, spuse domnişoara Brewis. De fapt, ceea ce s-a întâmplat mi se pare un lucru absolut imposibil. Singurul lucru la care pot să mă gândesc este faptul că ea juca rolul unei victime ar fi putut să inducă într-o minte dezechilibrată dorinţa de a o face o victimă adevărată. Dar chiar şi asta sună foarte exagerat şi prostesc.

Bland oftă.

— În fine, spuse el, cred că ar fi bine să o văd pe mamă.

Doamna Tucker era o femeie slabă, cu o faţă colţuroasă, părul blond şi aţos, şi nas ascuţit. Avea ochii înroşiţi de plâns, dar acum era stăpână pe ea şi gata să răspundă la întrebările inspectorului.

— Nu e drept să se întâmple un lucru ca ăsta, spuse ea. Citeşti în ziare despre astfel de treburi, dar să i se întâmple lui Marlene a noastră…

— Îmi pare nespus de rău, spuse cu blândeţe inspectorul Bland. Vreau să vă gândiţi foarte bine şi să-mi spuneţi dacă există cineva care ar fi putut să aibă vreun motiv să-i facă rău fetei.

— M-am gândit deja la asta, spuse doamna Tucker. M-am gândit şi m-am tot gândit dar n-am ajuns nicăieri. Se mai lua când şi când la harţă cu profesoara la şcoală, şi se certa din când în când cu o fată sau un băiat, dar nimic serios. Nu există nimeni care să fi avut cu adevărat pică pe ea, nimeni care să-i fi făcut o răutate.

— Nu v-a vorbit niciodată despre cineva care ar fi putut să-i fie duşman în vreun fel?

— Deseori vorbea prostii, Marlene a noastră, dar nimic de genul ăsta. Numai despre machiaj şi coafuri şi ce i-ar plăcea să-şi facă la faţă şi tot aşa. Ştiţi cum sunt fetele. Era mult prea tânără ca să se dea cu ruj şi cu toate smâcurile alea, şi tatăl ei i-a spus asta, şi i-am spus şi eu. Dar ea asta făcea

când punea mâna pe ceva bani. Îşi cumpăra parfum şi ruj de buze şi le ascundea.

Bland dădu din cap. Nimic din astea nu-l putea ajuta. O adolescentă, destul de prostuţă, cu gândul numai la vedete de film şi lux – existau sute de Marlene.

— Nu ştiu ce-o să spună tatăl ei, spuse doamna Tucker. Trebuie să pice dintr-o clipă în alta, aşteptându-se să se distreze. E un bun ţintaş în nuci de cocos.

Se întrerupse brusc şi începu să hohotească.

— După părerea mea, e unul din străinii ăia scârboşi de la Cămin, spuse ea. Niciodată nu ştii cum stai cu străinii. Poartă nişte cămăşi de nici nu-ţi vine să crezi! Cămăşi cu fete pe ele cu bikini din ăştia cum le spune. Şi toţi fac plajă ici şi colo fără cămăşi deloc, şi toate astea duc la necaz. Eu asta spun!

Încă plângând, doamna Tucker fu condusă afară din cameră de Horkins. Bland reflectă că verdictul local părea să fie cel confortabil şi probabil vechi de secole al atribuirii oricărei întâmplări tragice străinilor nespecificaţi.

Capitolul VIII

— Are limba ascuţită, spuse Hoskins când se întoarse, îl cicăleşte pe bărbatu-său şi îl bruftuluieşte pe bătrânul ei tată. Aş zice că a vorbit tăios cu fata de câteva ori şi acum îi pare rău. Nu că fetelor le-ar păsa de ce spun mamele lor. Vorbele acestora se lipesc de ele ca apa de gâscă.

Inspectorul Bland reteză aceste reflecţii de ordin general spunându-i lui Hoskins să o aducă pe doamna Oliver.

Inspectorul fu uşor uimit la vederea doamnei Oliver. Nu se aşteptase deloc la ceva atât de voluminos, atât de purpuriu şi într-un asemenea hal de tulburare.

— Mă simt îngrozitor, spuse doamna Oliver, cufundându-se în scaunul din faţa lui ca o gelatină purpurie. ÎNGROZITOR, adăugă ea cu ceea ce erau limpede majuscule.

Inspectorul scoase câteva sunete ambigue şi doamna Oliver continuă:

— Pentru că, vezi dumneata, e crima mea. Eu am făcut-o!

Preţ de o clipă inspectorul Bland crezu că doamna Oliver se acuza de crimă.

— De ce-oi fi vrut eu ca soţia iugoslavă a unui Savant Atomist să fie victima, nu-mi imaginez! spuse doamna Oliver, trecându-şi mâna prin coafura sofisticată într-un gest frenetic al cărui rezultat o făcu să arate uşor beată. Absolut asasin din partea mea. Putea foarte bine să fi fost cel de al doilea grădinar care nu era ce părea, şi asta n-ar fi contat nici pe jumătate pentru că, la urma urmelor, majoritatea bărbaţilor pot să-şi poarte de grijă şi singuri. Dacă nu-şi pot purta singuri de grijă, atunci nici nu mi-ar păsa atât de mult. Bărbaţii sunt omorâţi şi nimănui nu-i pasă – adică, nimănui în afară de nevestele lor şi de iubite şi de copii şi chestii din astea.

În acest punct inspectorul începu să aibă dubii cu privire la doamna Oliver. Acest lucru era ajutat de uşorul damf de coniac ce adia înspre el. La întoarcerea în casă, Hercule Poirot îi administrase cu fermitate prietenei sale acest remediu suveran împotriva şocurilor.

— Nu sunt nebună şi nici beată, spuse doamna Oliver ghicindu-i gândurile, deşi îndrăznesc să spun că alături de acel bărbat care crede că beau ca un peşte şi zice că toată lumea spune asta şi dumneata, probabil, aşa crezi.

— Care bărbat? întrebă inspectorul comutându-şi mintea de la neaşteptata întoarcere în dramă a celui de al doilea grădinar la următoarea introducere a unui bărbat nespecificat.

— Pistrui şi accent de Yorkshire, spuse doamna Oliver. Dar, cum spuneam, nu sunt beată şi nici nebună. Sunt doar supărată. Cumplit de SUPĂRATĂ, repetă ea, apelând o dată în plus la majuscule.

— Sunt convins că trebuie să fi fost cât se poate de supărător, doamnă, spuse inspectorul.

— Iar treaba îngrozitoare este că ea voia să fie victima unui maniac sexual, şi acum presupun că a fost… este… pe care din astea două ar trebui să o spun?

— Nu se pune problema unui maniac sexual, spuse inspectorul.

— Nu? Mă rog, slavă Domnului pentru asta. Sau, în sfârşit, nu ştiu. Poate că ea ar fi preferat să fi fost aşa. Dar dacă n-a fost maniac sexual, de ce a omorât-o, inspectore?

— Speram să mă ajutaţi dumneavoastră aici, spuse inspectorul.

Fără doar şi poate, îşi zise inspectorul, doamna Oliver puse degetul pe rană. De ce să o fi omorât cineva pe Marlene?

— Nu pot să te ajut, spuse doamna Oliver. Nu-mi imaginez cine a putut să o facă. Fireşte, pot să-mi imaginez – eu pot să-mi imaginez tot felul de lucruri acum – în clipa asta. Aş putea chiar să le fac să sune în regulă, dar binenţeles că niciunul nu ar fi adevărat. Adică, putea să fi fost omorâtă de cineva căruia pur şi simplu îi place să omoare fete, dar asta e prea simplu şi, oricum, ar fi o coincidenţă prea mare ca la sărbătoarea asta să se fi ştiut vreun secret despre legătura amoroasă a cuiva, sau poate că văzuse pe cineva îngropând noaptea un cadavru, sau poate că recunoscuse pe cineva care îşi ascunde identitatea… sau poate ştia locul secret în care a fost îngropată o comoară în timpul războiului. Sau poate că bărbatul din barcă a aruncat pe cineva în râu şi ea l-a văzut de la fereastra hangarului, sau…

— Vă rog! Inspectorul ridică mâna. Capul i se învârtea ca un titirez.

Doamna Oliver se opri ascultătoare. Era limpede că ar fi putut să ţină tot aşa încă un timp, cu toate că inspectorului i se părea că epuizase deja toate posibilităţile, probabile sau nu.

— Ce-aţi vrut să spuneţi, doamnă Oliver, cu „bărbatul din barcă”? Vă imaginaţi, doar, un bărbat într-o barcă?

— Cineva mi-a spus că ar fi venit într-o barcă, spuse doamna Oliver. Nu mai ţin minte cine. Cel despre care am discutat la micul dejun, vreau să spun, adăugă ea.

— Vă rog. Tonul inspectorului era implorator. Habar nu avusese până acum cum erau scriitorii de romane poliţiste.

Ştia că doamna Oliver scrisese patruzeci de cărţi. În momentul de faţă i se părea uimitor că nu scrisese o sută patruzeci. Puse o întrebare, cu glas poruncitor de data asta. Ce-i toată povestea asta cu un bărbat la micul dejun care a venit cu o barcă?

— N-a venit cu barca la micul dejun, era un iaht. Adică, nu exact asta vreau să spun. Era o scrisoare.

— Hotărâţi-vă, ce era – un iaht sau o scrisoare?

— Era o scrisoare către lady Stubbs. De la un văr de pe un iaht. Şi ea era înspăimântată.

— Înspăimântată? De ce?

— De el, presupun, spuse doamna Oliver. Oricine putea să vadă asta. Era îngrozită de el, şi nu voia să vină, şi cred că de asta se ascunde acum.

— Se ascunde?

— Păi, nu-i nicăieri. Toată lumea o caută. Iar eu cred că se ascunde din cauză că se teme de el şi nu vrea să îl întâlnească.

— Cine este acest bărbat? întrebă răstit inspectorul.

— Mai bine l-aţi întreba pe monsieur Poirot, răspunse doamna Oliver. Pentru că el a vorbit cu el, iar eu nu. Îl cheamă Esteban – nu, nu aşa, asta era în scenariul meu. De Sousa, aşa îl cheamă, Etienne De Sousa.

Dar celălalt nume reţinuse atenţia inspectorului.

— Cum aţi spus? Domnul Poirot?

— Da. Hercule Poirot. Era cu mine când am descoperit cadavrul.

— Hercule Poirot… O fi acelaşi om, mă întreb? Un om micuţ, belgian, cu o mustaţă mare?

— O mustaţă enormă, aprobă doamna Oliver. Da. Îl cunoaşteţi?

— Au trecut mulţi ani de când l-am cunoscut. Pe vremea aceea eram tânăr sergent.

— L-ai întâlnit cu ocazia anchetei unei crime?

— Da. Ce caută el aici?

— Trebuia să înmâneze premiile, spuse doamna Oliver.

— Şi era cu dumneavoastră când aţi descoperit cadavrul. Hm, mi-ar plăcea să stau de vorbă cu el.

— Să ţi-l trimit?

Doamna Oliver îşi adună faldurile purpurii, gata să plece.

— Nu mai puteţi să-mi spuneţi nimic, doamnă? Nimic care credeţi că ne-ar putea ajuta în vreun fel?

— Nu cred. Nu ştiu nimic. Cum spuneam, aş putea să-mi imaginez motive…

Inspectorul i-o reteză. Încă îi mai vuia capul.

— Vă mulţumesc foarte mult, doamnă, spuse el vioi. V-aş rămâne îndatorat dacă l-aţi ruga pe monsieur Poirot să vină să stea de vorbă cu mine aici.

Doamna Oliver ieşi din cameră. Hoskins întrebă cu interes:

— Cine este acest monsieur Poirot, domnule?

— Dumneata l-ai descris probabil ca pe-o persoană absolut comică. Un fel de francez dintr-o parodie muzicală, sau mai bine zis o parodie de francez, dar în realitate e belgian, însă în ciuda absurdităţilor lui, are cap. Trebuie să fie tare bătrân acum.

— Ce e cu acest De Sousa? întrebă Hoskins. Credeţi că e ceva în asta domnule?

Inspectorul Bland nu auzi întrebarea. Îl izbise un fapt pe care, deşi fusese spus de mai multe ori, abia începea să-l înregistreze.

Mai întâi fusese sir George, iritat şi alarmat: „Soţia mea pare să fi dispărut. Nu-mi dau seama unde poate să fie”. Apoi domnişoara Brewis, dispreţuitoare: „Lady Stubbs n-a fost de găsit. S-o fi plictisit de petrecere”. Iar acum doamna Oliver cu teoria ei că lady Stubbs se ascundea.

— Poftim? întrebă el absent.

— Vă întrebam, domnule, dacă credeţi că e ceva în afacerea asta cu de Sousa, cine o mai fi şi el.

Poliţistul Hoskins era clar încântat în faţa perspectivei de a fi introdus în caz un străin anume şi nu străini în masă. Dar mintea inspectorului alerga pe altă pistă.

— O vreau pe lady Stubbs, spuse el răstit. Adu-mi-o. Dacă nu e pe aici, caut-o.

Hoskins păru uşor nedumerit, dar ieşi ascultător din cameră. În prag se opri şi se dădu puţin înapoi ca să-i dea voie lui Poirot să intre. Se uită peste umăr cu un oarecare interes înainte de a închide uşa după el.

Bland se ridică şi întinse mâna.

— Nu cred ca mă mai ţineţi minte, monsieur Poirot.

— Ba cum să nu! spuse Poirot. Eşti… numai o clipă… Eşti tânărul sergent, da, sergentul Bland pe care l-am cunoscut acum paisprezece – nu, cincisprezece ani.

— Exact. Ce memorie!

— Deloc. De vreme ce dumneata mă ţii minte, de ce nu te-aş ţine minte şi eu?

Ar fi fost greu să-l uiţi pe Hercule Poirot, se gândi Bland.

— Aşadar iată-vă aici, monsieur Poirot. Asistând o dată în plus la o crimă.

— Ai dreptate. Am fost chemat aici să asist.

— Aţi fost chemat să asistaţi?

Bland părea nedumerit.

Poirot spuse repede:

— Vreau să spun că am fost chemat să asist la concursul „Găseşte criminalul” şi să decernez premiile.

— Aşa mi-a spus şi doamna Oliver.

— Nu ţi-a mai spus nimic altceva? întrebă Poirot cu un aer aparent neglijent. Era nerăbdător să afle dacă doamna Oliver îi dăduse inspectorului vreun indiciu voalat privitor la adevăratele motive care o făcuseră să-l cheme insistent în Devon.

— Dacă mi-a mai spus ceva? Nu se mai oprea din spus. Toate motivele posibile şi imposibile care au dus la moartea fetei. Mi-a împuiat capul. Phiu! Ce imaginaţie!

— Îşi câştigă existenţa de pe urma imaginaţiei, mon ami, spuse sec Poirot.

— A pomenit de un bărbat pe nume De Sousa – şi pe el şi l-a imaginat?

— Nu, e real.
— A mai spus ceva despre o scrisoare la micul dejun şi un iaht şi o barcă ce a venit pe râu în sus. N-am înţeles nimic.
Poirot începu să explice. Povesti scena de la micul dejun, vorbi de scrisoare şi de durerea de cap a lui lady Stubbs.
— Doamna Oliver mi-a spus că lady Stubbs era înspăimântată şi dumneavoastră credeţi asta?
— Impresia asta mi-a creat-o.
— Se temea de vărul ei? De ce?
Poirot ridică din umeri.
— Habar n-am. Tot ce mi-a spus a fost că e rău – un om rău. Ea este, înţelegi dumneata, puţin redusă mintal. Subnormală.
— Da, se pare că e ceva destul de cunoscut pe aici. Nu v-a spus de ce se temea de acest De Sousa?
— Nu.
— Dar credeţi că teama ei este reală?
— Dacă nu este, atunci înseamnă că este o foarte bună actriţă, spuse sec Poirot.
— Încep să am nişte idei ciudate privitor la acest caz, spuse Bland. Se ridică şi începu să se plimbe fără astâmpăr prin cameră. Cred că din cauza acestei blestemate de femei.
— Doamna Oliver?
— Da. I-a mi-a băgat în cap o mulţime de idei melodramatice.
— Şi crezi ca ar putea fi adevărate?
— Nu toate, desigur – dar s-ar putea pe cât par. Totul depinde… Se întrerupse că uşa se deschise şi intră Horkins.
— Doamna pare de negăsit, domnule, spuse el. Nu este nicăieri.
— Asta ştiu deja, spuse iritat Bland. Ţi-am spus să o găseşti.
— Sergentul Farell şi poliţistul Lorimer cercetează domeniul, domnule. În casă nu este.

— Întreabă-l pe cel care a distribuit la poartă biletele de intrare dacă n-a văzut-o plecând, ori pe jos, ori cu maşina.

— Da, domnule.

Hoskins plecă.

— Şi află unde a fost văzută ultima oară şi când! strigă Bland în urma lui.

— Aşadar, mintea dumitale urmează pista asta, spuse Poirot.

— Nu lucrează pe nici o pistă deocamdată, dar m-a izbit faptul că o doamnă care ar trebui să se afle pe domeniu, nu este pe domeniu! Şi vreau să ştiu de ce. Povestiţi-mi ce mai ştiţi despre acest De Sousa nu-mai-ştiu-cum.

Poirot îi descrise întâlnirea lui cu tânărul care venise pe potecă dispre chei.

— Probabil că mai este încă aici la sărbătoare, spuse el. Să-i spun lui sir George că vrei să vorbeşti cu el?

— Deocamdată, nu. Mai întâi vreau să mai aflu câte ceva. Dumneavoastră când aţi văzut-o ultima dată pe lady Stubbs?

Poirot se gândi. Îi era greu să îşi amintească în mod exact când o văzuse ultima oară. Îşi amintea vag că îi zărise când şi când silueta înaltă rătăcind prin mulţime şi că îi auzise la răstimpuri râsul acela ciudat răzbătând distinct dintre multe alte zgomote confuze.

— Cred că nu cu mult înainte de patru, spuse el cu îndoială.

— Şi unde se afla atunci, şi cu cine?

— Era în mijlocul unui grup, în apropierea casei.

— Era acolo când a sosit De Sousa?

— Nu-mi amintesc. Nu cred, cel puţin eu n-am văzut-o. Sir George i-a spus lui De Sousa ca soţia sa era pe undeva pe acolo. Îmi amintesc că era mirat că ea nu juriza balul mascat al copiilor, cum ar fi trebuit.

— Ce oră era când a sosit De Sousa?

— Trebuie să fi fost patru şi jumătate. Nu m-am uitat la ceas, aşa că nu pot spune cu exactitate.

— Iar lady Stubbs dispăruse înainte de sosirea lui?
— Aşa se pare.
— Poate că a fugit ca să nu-l întâlnească, sugeră Bland.
— Posibil, aprobă Poirot.
— Ei bine, n-a putut ajunge departe. Ar trebui s-o găsim uşor, iar atunci… Se întrerupse.
— Şi dacă nu o găsiţi? Poirot puse întrebarea cu o intonaţie ciudată.
— Asta-i o prostie! spuse cu vigoare Bland. De ce? Ce credeţi că i s-a întâmplat?
Poirot ridică din umeri.
— Într-adevăr, ce! Nu se ştie. Tot ce se ştie este că a… dispărut!
— La naiba, monsieur Poirot, faceţi să sune absolut sinistru!
— Poate că chiar este sinistru.
— Noi investigăm omorârea lui Marlene Tucker, spuse cu severitate inspectorul.
— Dar bineînţeles. Atunci… de ce acest interes pentru De Sousa? Crezi că el a omorât-o pe Marlene Tuckere?
Inspectorul Bland răspunse irelevant:
— Femeia aia!
Poirot zâmbi uşor.
— Doamna Oliver, adică?
— Da. Vedeţi dumneavoastră, monsieur Poirot, omorârea lui Marlene Tucker nu are nici o logică. Absolut nici o logică. O puştoaică insignifiantă, cam prostănacă, a fost strangulată şi nu există nici urmă de motiv.
— Şi doamna Oliver ţi-a furnizat un motiv?
— O duzină, cel puţin! Nu vă mai spun care, dar printre ele se afla şi cel conform căruia s-ar putea ca fata să fi văzut pe fereastra hangarului ceva ce a făcut acest De Sousa în timp ce venea cu barca pe râu.
— Ah! Şi motivele furnizate de ea îţi dau de gândit? Care anume din ele?

— Nu ştiu. Dar nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la ele. Gândiţi-vă bine, monsieur Poirot. Din discuţia dumneavoastră cu lady Stubbs aţi rămas cu impresia că ea s-ar fi putut teme de venirea vărului ei din cauză că, poate, el ştia ceva despre ea, ceva care ea nu voia să ajungă la urechile soţului ei, sau aţi spune că era o teamă directă, personală de omul în sine?

Poirot nu ezită să răspundă.

— Aş spune că se temea de omul însuşi.

— Hm! Cred că ar fi bine să am o mică discuţie cu acest tânăr, dacă mai este pe aici.

Capitolul IX

Cu toate că nu avea niciuna din prejudecăţile lui Hoskins privitoare la străini, inspectorul Bland îl antipatiză pe loc pe Etienne De Sousa. Eleganţa stilată a tânărului, perfecţiunea hainelor, mirosul puternic al părului dat cu briantină, toate laolaltă îl supărau pe inspector.

De Sousa era foarte sigur pe el, foarte în largul lui, manifestând, decorativ voalat, un anume amuzament.

— Trebuie să recunoaştem că viaţa e plină de surprize, spuse el. Sosesc aici într-o croazieră de vacanţă, admir peisajul, vin să petrec o după-amiază cu o mică verişoară pe care n-am mai văzut-o de ani de zile – şi ce se întâmplă? În primul rând sunt, mă văd prins într-un soi de carnaval cu nuci de cocos vâjâind pe lângă capul meu, şi imediat după aceea, trecând de la comedie la tragedie, sunt târât într-o crimă.

Îşi aprinse o ţigară, inhală adânc fumul şi continuă:

— Nu că m-ar privi în vreun fel crima asta. Zău că nu-mi dau seama de ce trebuie să mă interoghezi, inspectore.

— Aţi sosit aici ca străin, domnule De Sousa…

De Sousa îl întrerupse.

— Şi străinii sunt neapărat suspecţi, nu-i aşa?

— Nu, deloc, domnule. Nu m-aţi înţeles. Iahtul dumneavoastră, dacă am priceput bine, este ancorat în Helmmouth, nu?

— Aşa este, da.

— Şi aţi venit în după-amiaza asta până aici cu o barcă cu motor?

— Iarăşi corect.

— În timp ce veneaţi în susul râului, aţi observat în dreapta dumneavoastră un mic hangar pentru bărci cu acoperişul de stuf şi un chei de ancorare sub el?

De Sousa îşi aruncă pe spate capul brunet şi frumos şi reflectă.

— Stai să văd, era un golf şi o căsuţă cenuşie, închiriată.

— Puţin mai în susul râului, domnule De Sousa. Aşezată între copaci.

— Ah, da, acum îmi amintesc. Un loc pitoresc. Nu ştiam că la această casă este ataşat un hangar pentru bărci. Dacă aş fi ştiut, mi-aş fi ancorat barca acolo şi aş fi venit pe uscat. Când am întrebat pe unde s-o iau, mi s-a spus să vin până la feribot şi să merg pe uscat la cheiul de acolo.

— Chiar aşa. Şi asta aţi făcut?

— Asta am făcut.

— N-aţi acostat la, sau în apropiere de hangar?

De Sousa clătină din cap.

— Când aţi trecut pe lângă hangar aţi văzut pe cineva acolo?

— Să văd pe cineva? Nu. Trebuia să văd pe cineva?

— Era o posibilitate. Vedeţi dumneavoastră, domnule De Sousa, fata omorâtă era în hangar în după-amiaza acesta. Acolo a fost ucisă, şi asta trebuie să se fi întâmplat cam în jurul orei când aţi trecut dumneavoastră pe acolo.

De Sousa ridică din sprâncene.

— Crezi că s-ar putea să fi fost martor la această crimă?

— Crima s-a comis în interiorul hangarului, dar se poate s-o fi văzut pe fată – poate că ea a ieşit în balcon, sau s-a uitat pe fereastră. Dacă aţi fi văzut-o, asta ne-ar fi îngustat marja de timp. Dacă atunci când aţi trecut dumneavoastră, ea era încă în viaţă…

— Ah, înţeleg. Da, înţeleg. Dar de ce mă întrebi pe mine anume? La şi de la Halmmouth trec o mulţime de bărci, tot timpul. De ce nu-i întrebi pe cei din acele bărci?

— Îi vom întreba, spuse inspectorul. Nici o teamă, îi vom întreba. Să înţeleg, deci, că n-aţi văzut nimic neobişnuit la hangar?

— Absolut nimic. Nimic nu arăta că era cineva acolo. Fireşte că nu m-am uitat foarte atent la el, şi nici n-am trecut prea aproape de el. Se poate că cineva să se fi uitat pe fereastră cum sugerezi dumneata, dar dacă e aşa n-aş fi văzut acea persoană. Adăugă pe un ton politicos: îmi pare foarte rău că nu te pot ajuta.

— În fine, spuse inspectorul Bland într-o manieră prietenoasă, nu putem spera să aflăm prea multe. Mai sunt doar câteva lucruri pe care aş vrea să le ştiu, domnule De Sousa.

— Da?

— Sunteţi singur aici sau aţi venit în croazieră şi cu alţi prieteni?

— Am fost cu nişte prieteni până de curând, dar de trei zile sunt singur – în afară de echipaj, fireşte.

— Cum se numeşte iahtul dumneavoastră?

— Espérance.

— Lady Stubbs e verişoara dumneavoastră?

De Sousa ridică din umeri.

— Verişoară de departe. Nu foarte apropiată. Trebuie să înţelegeţi că pe insule familiile se cam căsătoresc între ele. Toţi suntem veri între noi. Hattie este verişoara mea de-a doua sau de-a treia spiţă. N-am mai văzut-o de când era practic o fetiţă, paisprezece-cincisprezece ani să fi avut.

— Şi v-aţi gândit să-i faceţi azi o vizită surpriză?

— Nu prea e vizită surpriză, inspectore. Îi scrisesem deja.

— Ştiu că a primit o scrisoare de la dumneavoastră azi dimineaţă, dar pentru ea a fost o surpriză să afle că eraţi în această ţară.

— Aici te înşeli, inspectore. I-am scris verişoarei mele… stai să văd… acum trei săptămâni. I-am scris din Franţa chiar înainte de a veni în această ţară.

Inspectorul fu mirat.

— I-aţi scris din Franţa spunându-i că v-aţi propus să o vizitaţi?

— Da. I-am spus că plecam într-o croazieră cu iahtul şi că probabil vom ajunge la Torquay sau Helmmouth în jurul acestei date, şi că am s-o anunţ mai târziu când anume voi sosi.

Inspectorul Bland îl privi lung. Declaraţia asta diferea complet de ceea ce i se spuse despre sosirea scrisorii lui Etienne De Sousa la ora micului dejun. Mai mulţi martori depuseseră mărturie despre faptul că lady Stubbs fusese alarmată şi supărată şi foarte clar mirată de conţinutul scrisorii. De Sousa îi susţinu cu calm privire.

— V-a răspuns lady Stubbs la prima scrisoare? întrebă inspectorul.

De Sousa ezită câteva clipe, apoi răspunse:

— Mi-e atât de greu să-mi amintesc… Nu, nu cred că mi-a răspuns. Dar nici nu era nevoie. Călătoream, nu aveam o adresă fixă. În plus, nu cred că verişoara mea, Hattie, e foarte bună la scris scrisori. Ştii, nu e foarte inteligentă, deşi am înţeles că s-a făcut o femeie foarte frumosă.

— N-aţi văzut-o încă?

De Sousa îşi arătă dinţii într-un zâmbet plăcut.

— Se pare că a dispărut în mod inexplicabil, spuse el. Fără îndoială că acest gen de gala o plictiseşte.

Alegându-şi cuvintele cu grijă, inspectorul Bland spuse:

— Domnule De Sousa, aveţi vreun motiv să credeţi că verişoara dumneavoastră avea vreun motiv să dorească să vă evite?

— Hattie să dorească să mă evite? Zău că nu văd de ce. Ce motiv putea să aibă?

— Asta vă întreb eu, domnule De Sousa.

— Crezi că Hattie s-a sustras de la această sărbătoare pentru a mă evita? Ce idee absurdă!

— Din câte ştiţi, nu avea nici un motiv să, să zicem, se temea de dumneavoastră în vreun fel?

— Să se teamă de… mine? Glasul lui De Sousa era sceptic şi amuzat. Asta e o idee fantastică, inspectore, dă-mi voie să ţi-o spun!

— Relaţiile dumneavoastră cu ea au fost întotdeauna foarte amicale?

— Este cum ţi-am spus. N-am avut nici o relaţie cu ea. N-am mai văzut-o de când era o copilă de paisprezece ani.

— Şi totuşi veniţi să o vedeţi când sunteţi în Anglia?

— Oh, cât despre asta, am văzut un paragraf despre ea în unul din ziarele scoase de societate. În el este menţionat numele ei de domnişoară şi faptul că e măritată cu englezul ăsta bogat şi ce mi-am zis: „Ia hai să vedem în ce s-a transformat micuţa Hattie, şi dacă mintea ei lucrează mai bine acum decât lucra pe vremuri”. Ridică din nou din umeri. A fost o pură politeţe de văr. O uşoară curiozitate – nimic mai mult.

Inspectorul se uită iarăşi lung la De Sousa, întrebându-se ce se petrecea în spatele acestei faţade ironice, liniştite. Adoptă un aer confidenţial.

— Mă întreb dacă mi-aţi putea spune ceva mai mult despre verişoara dumneavoastră. Despre caracterul, despre reaţiile ei.

De Sousa păru politicos surprins.

— Oare asta are vreo legătură cu omorârea fetei din hangar, fapt care, am înţeles eu, este adevărata problemă de care te ocupi dumneata?

— Ar putea exista o legătură, spuse inspectorul Bland.

De Sousa îl studie în tăcere câteva clipe. Apoi spuse cu o uşoară ridicare din umeri.

— N-am cunoscut-o pe verişoara mea foarte bine. Făcea parte dintr-o familie numeroasă şi nu mă interesa în mod deosebit. Dar ca să răspund la întrebarea dumitale, aş

spune că deşi era slabă de minte, nu era posedată din câte ştiu eu, de vreo tendinţă.

— Dar eu n-am sugerat asta, domnule De Sousa!

— Oare? Mira-m-aş. Nu văd un alt motiv al întrebării dumitale. Nu, Hattie nu e genul de ucigaş! Se ridică. Sunt sigură că nu mai ai nici o întrebare pentru mine, inspectore. Nu pot decât să-ţi urez succes în descoperirea criminalului.

— Sper că nu vă gândiţi să părăsiţi Hellmmouth într-o zi sau două, domnule De Sousa?

— Te exprimi foarte politicos, inspectore. Asta-i un ordin?

— Doar o rugăminte.

— Mulţumesc. Mi-am propus să rămân în Helmmouth două zile. Sir George a avut amabilitatea să mă invite să stau în casa lui, dar prefer să rămân pe Esparance. Dacă vei dori să-mi mai pui şi alte întrebări, acolo mă vei găsi.

Se înclină politicos.

Hoskins îi deschise uşa şi De Sousa ieşi.

— Greţos tip! îngână pentru sine inspectorul.

— Daa, aprobă din toată inima Hoskins.

— Să zicem că este genul de ucigaş, continuă inspectorul tot pentru sine. De ce ar ataca o fată oarecare? N-ar avea nici o logică.

— Cu nebunii nu ştii niciodată, spuse Hoskins.

— Întrebarea este, cât de nebun e?

Hoskins clătină din cap cu înţelepciune.

— Socot că are un coeficient de inteligenţă scăzut.

Inspectorul se uită supărat la el.

— Nu mai repeta termenii ăştia noi ca un papagal, Hoskins. Puţin îmi pasă ce coeficient de inteligenţă are. Tot ce mă interesează pe mine este să ştiu dacă e genul care consideră că e amuzant, sau de dorit, sau necesar să pună o sfoară în jurul gâtului unei fete şi s-o stranguleze. Şi, oricum, unde dracu' e femeia asta? Du-te şi vezi ce face Frank.

Hoskins ieşi ascultător şi se întoarse câteva clipe mai târziu cu sergentul Cottrel, un tânăr vioi cu o părere bună

despre sine, care întotdeauna reuşea să îşi enerveze superiorul. Inspectorul Bland prefera înţelepciunea rurală a lui Hoskins atitudinii atotştiutoare a lui Frank Cottrell.

— Încă se mai cercetează domeniul, domnule, spuse Cottrell. Doamna n-a ieşit pe poartă, suntem absolut siguri. Cel care a dat biletele de intrare este al doilea grădinar, şi el jură ca ea n-a ieşit.

— Presupun că mai sunt şi alte căi de ieşire în afară de poarta principală.

— Da, domnule. Poteca ce coboară la feribot, dar bătrânul de acolo – Merdell îl cheamă – este absolut sigur că nu a plecat pe acolo. Moşul stă să împlinească suta, dar e de nădejde. A descris foarte limpede cum a sosit domnul străin cu barca şi a întrebat care e drumul către Nasse House. Moşneagul i-a spus că trebuie s-o ia pe drumul de sus până la poartă şi să plătească intrarea. Dar domnul părea să nu ştie nimic despre sărbătoare şi a spus că era o rudă a familiei. Aşa că bătrânul l-a trimis pe potecă în sus de la feribot, prin pădure. Merdell a bălăbănit pe chei toată după-amiaza şi este mai mult decât sigur că ar fi văzut-o pe Excelenţa sa dacă ar fi plecat pe acolo. Apoi mai este poarta de sus care duce peste câmp la Hoodwon Park, dar aceea are lacăt din cauza celor care trec ilegal, aşa că nici pe acolo nu a ieşit, înseamnă ca trebuie să fie tot aici, nu-i aşa?

— Se poate, dar ce o putea împiedica să se strecoare pe sub gard şi să o ia peste câmp? Înţelege că sir George tot se mai plânge că tinerii de la cămin îi încalcă proprietatea. Dacă se poate intra pe acolo, presupun că se poate şi ieşi, nu-i aşa?

— Da, fără doar şi poate, domnule. Dar am vorbit cu servitoarea ei. Mi-a spus că purta o rochie din crep ciclamen, o pălărie neagră, mare, şi pantofi negri cu tocuri înalte de zece centimetri. Nu e o ţinută în care să o iei la fugă peste câmp.

— Nu şi-a schimbat hainele?

— Nu. M-am uitat cu servitoarea în garderoba ei. Nu lipseşte absolut nimic. Nu şi-a făcut nici un bagaj. Nici măcar pantofii nu şi i-a schimbat. Toate perechile au ieşit la numărătoare.

Inspectorul Bland se încruntă. În minte i se iveau posibilităţi neplăcute. Spuse repezit:

— Trimite-mi-o iar pe secretara aia – Bruce, sau cum o fi chemând-o.

Domnişoara Brewis intră arătând ceva mai agitată decât de obicei şi puţin gâfâind.

— Doriţi să vorbiţi cu mine, domnule inspector? Dacă nu e ceva urgent, sir George este într-o stare teribilă şi…

— De ce e într-o stare teribilă?

— Abia acum şi-a dat seama că lady Stubbs… ei bine, lipseşte cu adevărat. I-am spus că, probabil, a plecat doar să se plimbe prin pădure, dar lui i-a intrat în cap că i s-a întâmplat ceva. Absolut absurd.

— S-ar putea să nu fie chiar atât de absurd, dom. Iişoară Brewis. La urma urmelor, am avut aici o crimă în după-amiaza asta.

— Dar nu credeţi ca lady Stubbs…? Dar e caraghios! Lady Stubbs poate să-şi poarte de grijă.

— Oare?

— Bineînţeles ca poate! E femeie în toată firea, nu-i aşa?

— Dar una destul de neajutorată, din cât se spune.

— Prostii. Lui lady Stubbs îi convine să facă din când în când pe nătânga neajutorată dacă îi convine să facă ceva. Pe soţul ei îl păcăleşte, dar nu şi pe mine!

— Nu o placi prea mult, domnişoară Brewis, nu-i aşa? Domnişoara Brewis îşi strânse buzele într-o dungă subţire.

— Nu e treaba mea să o plac sau nu, spuse ea. Uşa se deschise cu forţă şi intră sir George.

— Ascultă, spuse el cu violenţă, trebuie să faci ceva! Unde e Hattie? Trebuie să o găseşti pe Hattie. Nu ştiu ce naiba se petrece aici. Cu sărbătoarea şi vânzoleala asta nu m-ar mira să fi intrat vreun maniac sexual aici, plătindu-şi taxa de

jumătate de coroană şi arătând ca oricare altul, şi să-şi petreacă după-amiaza omorând oameni.

— Să nu exagerăm, sir George.

— Dumitale îţi convine să stai la masă şi să tot scrii. Dar eu îmi vreau soţia.

— Am pus să se cerceteze domeniul, sir George.

— De ce nu mi-a spus nimeni că a dispărut? Se pare că lipseşte de două ore. Mi s-a părut mie ciudat ca n-a apărut la balul mascat al copiilor, dar nimeni nu mi-a spus că, de fapt, dispăruse.

— Nimeni n-a ştiut, spuse inspectorul.

— Cineva trebuie să fi ştiut. Cineva trebuie să fi observat. Se întoarse către domnişoara Brewis. Tu ar fi trebuit să ştii, Amanda, stăteai cu ochii pe toate.

— Nu pot să fiu peste tot, spuse domnişoara Brewis, aproape înlăcrimată. Am avut multe de făcut. Dacă lady Stubbs a avut chef s-o şteargă…

— S-o şteargă, afară doar dacă voia să-l evite pe tipul ăla.

Bland profită de ocazie.

— Vreau să vă întreb ceva, sir George. Soţia dumneavoastră a primit acum trei săptămâni o scrisoare de la domnul De Sousa în care îi spunea că urma să vină în ţara asta?

Sir George păru uluit.

— Nu, fireşte că nu a primit.

— Sunteţi sigur?

— Foarte sigur. Hattie mi-ar fi spus. Vai, a fost foarte uimită şi tulburată când a primit azi dimineaţă scrisoarea de la el. A fost cam ca o lovitură pentru ea. A zăcut majoritatea dimineţii răpusă de o durere de cap.

— Ce v-a spus în particular despre vizita vărului ei? De ce îi era atât de groază să îl întâlnească?

Sir George păru stânjenit.

— Al naibii să fiu dacă ştiu cu adevărat, spuse el. Doar o ţinea întruna că e ticălos.

— Ticălos? În ce fel?

— N-a fost prea explicită în privinţa asta. Doar repeta întruna; ca un copil, că e un om rău, ticălos, şi că nu voia ca el să vină aici. Spunea că făcuse lucruri rele.

— Făcuse lucruri rele? Când?

— Oh, cu mult în urmă. Îmi închipui că acest Etienne De Sousa era oaia neagră a familiei şi că Hattie a auzit câte ceva despre el în copilărie, fără să înţeleagă prea bine despre ce era vorba. Ca urmare, a prins un fel de groază de el. Eu unul am crezut că era doar o aiureală copilărească. Soţia mea este destul de copilăroasă uneori. Are simpatii şi antipatii, dar nu le poate explica.

— Sunteţi sigur că nu a particularizat în vreun fel, sir George?

Sir George păru neliniştit.

— N-aş vrea să te iei după… ăă… ce-a spus ea.

— Deci a spus ceva?

— În regulă. Am să-ţi spun. Mi-a spus, şi a repetat-o de câteva ori: „El omoară oameni”.

Capitolul X

El omoară oameni, repetă inspectorul Bland.

— Nu cred că ar trebui să o luaţi prea în serios, spuse sir George. O ţinea ea întruna spunând „El omoară oameni”, dar n-a putut să-mi spună pe cine a omorât sau când şi de ce. M-am gândit că era vorba de cine ştie ce amintire ciudată, de copil… necazuri cu indigenii… ceva în genul ăsta.

— Când spuneţi că nu v-a putut spune nimic clar, vreţi să spuneţi că nu a putut sau n-a vrut?

— Nu cred… Sir George se întrerupse. Nu ştiu. M-ai zăpăcit. Cum spuneam, n-am luat-o în serios. M-am gândit ca poate vărul ăsta al ei o necăjea când era copilă… cam aşa ceva. Este greu să-ţi explic pentru că dumneata nu o cunoşti pe soţia mea. Îi sunt devotat, dar nu ascult nici pe jumătate din ce spune pentru că nu are logică, pur şi simplu, oricum, tipul ăsta, De Sousa, nu putea să aibă nici o legătură cu toate astea – să nu-mi spui că a venit aici cu

barca şi s-a dus glonţ prin pădure ca să omoare o amărâtă de fată într-un hangar! De ce ar fi făcut-o?

— Nu sugerez că s-a întâmplat aşa, sir George, dar trebuie să înţelegeţi că în căutarea ucigaşului lui Marlene Tucker domeniul este mai restrâns decât s-ar fi putut crede la început.

— Restrâns! Ai de ales din două, trei sute de oameni care au venit la sărbătoare, nu-i aşa? Oricare din ei putea s-o fi făcut.

— Da, aşa am crezut şi eu la început, dar din cele ce am aflat acum nu prea este aşa. Uşa hangarului are o închizătoare de tip yale. Nimeni nu poate intra din afară fără cheie.

— Păi, există trei chei.

— Exact. O cheie era ultimul indiciu al jocului „Găseşte criminalul”. Încă mai este ascunsă pe aleea cu hortensii din partea cea mai de sus a grădinii. A doua cheie era în posesia doamnei Oliver, organizatoare jocului. Unde este a treia cheie, sir George?

— Ar trebui să fie în sertarul biroului la care stai dumneata. Nu, cel din dreapat, în care se află o mulţime de alte duplicate de pe domeniu.

Veni şi trase sertarul.

— Da. Iat-o aici.

— Deci vedeţi, sir George, ce înseamnă asta? Singurii care puteau să fi intrat în hangar erau, în primul rând, persoana care a terminat jocul şi a găsit cheia (ceea ce, din câte ştiu până acum, nu s-a întâmplat), în al doilea rând, doamna Oliver sau cineva din casă căruia se poate să-i fi împrumutat cheia ei, şi, în al treilea rând, cineva căruia Marlene însăşi i-a dat drumul în cameră.

— Treaba asta din urmă este valabilă, practic, pentru toată lumea. Putea să fi fost oricine, nu-i aşa?

— Nici pe departe, spuse inspectorul Bland. Dacă am înţeles eu bine aranjamentele acestui joc, când fata auzea pe cineva apropiindu-se de uşă trebuia să se întindă pe jos

şi sa joace rolul Victimei, şi să aştepte să fie descoperită de persoana care găsise ultimul indiciu – cheia. De aceea, vă daţi seama, singurele persoane cărora le-ar fi dat drumul înăuntru, şi care trebuiau să o strige din afară şi să i-o ceară, erau persoanele care chiar puseseră la cale acest joc „Găseşte criminalul”. Oricare din cei ce se aflau în casa asta, cu alte cuvinte, dumneavoastră, lady Stubbs, domnişoara Brewis, doamna Oliver – posibil şi monsieur Poirot, pe care îl cunoscuse azi dimineaţă. Mai e cineva, sir George?

Sir George se gândi câteva clipe.

— Soţii Legge, bineînţeles, spuse el. Alec şi Sally Legge. Ei au fost dintr-un bun început la curent cu totul. Şi Michael Weyman, arhitectul care stă la noi ca să proiecteze pavilionul de tenis. Şi Warburton, soţii Masterston… Oh, şi doamna Folliat desigur.

— Aceştia sunt toţi?

— Da.

— Aşa că vedeţi, sir George, domeniul nu este foarte larg.

Sir George se făcu stacojiu la faţă.

— Cred că vorbeşti prostii! Sugerezi că… ce sugerezi, de fapt?

— Sugerez doar că, mai sunt o mulţime de lucuri pe care încă nu le cunoaştem. De pildă, e posibil ca, din anumite motive, Marlene să fi ieşit din hangar. Se poate chiar să fi fost strangulată în altă parte, iar cadavrul ei dus înapoi şi aranjat pe podea. Dar chiar şi aşa, cel care a aranjat-o era pe deplin în temă cu detaliile jocului. Ne întoarcem mereu la asta. Inspectorul adăugă cu un glas uşor schimbat: Vă asigur, sir George, că facem tot ce putem să o găsim pe lady Stubbs. Între timp, aş vrea să schimb două vorbe cu domnul şi doamna Legge şi cu domnul Michael Weyman.

— Amanda.

— Am să văd ce pot face în privinţa asta, domnule inspector, spuse domnişoara Brewis. Cred că doamna Legge încă mai ghiceşte în cort. După cinci, când preţul de

intrare s-a redus la jumătate, a venit foarte multă lume. Cred că am să îi găsesc şi pe domnii Legge şi Weyman. Pe care vreţi să-l vedeţi mai întâi?

— Nu contează ordinea, răspunse inspectorul Bland.

Domnişoara Brewis părăsi camera. Sir George o urmă, strigând după ea:

— Ascultă, Amanda, trebuie să…

Inspectorul Bland îşi dădu seama că sir George depindea în mare măsură de eficienta lui secretară. În clipa de faţă, stăpânul casei era ca un băieţel.

În timp ce aştepta, inspectorul ridică receptorul telefonului, ceru să i se facă legătura cu secţia de poliţie din Helmmouth şi făcu unele aranjamente privitoare la iahtul Espérance.

— Presupun că îţi dai seama, Hoskins, că există un loc perfect posibil unde ar putea fi afurisita asta de femeie, şi că locul ăsta este iahtul lui De Sousa??

— De unde aţi scos asta, domnule?

— Ei bine, femeia nu a fost văzută plecând pe niciuna din ieşirile obişnuite, dar este posibil ca să fi avut întâlnire cu De Sousa jos la hangar, iar acesta a dus-o cu barca la iaht şi după aceea s-a întors la petrecere.

— Şi de ce ar fi făcut el asta, domnule? întrebă nedumerit Hoskins.

— Habar n-am, şi e foarte puţin probabil că a făcut-o. Dar este o posibilitate. Iar dacă ea se află la bordul lui Espérance, voi avea grijă să nu o şteargă de acolo fără să fie văzută.

— Dar dacă ea nici nu voia să îl vadă…

— Tot ce ştim noi este ce spunea ea. Femeile spun o grămadă de minciuni, Hoskins. Să nu uiţi niciodată asta.

— Aha! exclamă cu admiraţie Hoskins.

Uşa se deschise şi intră un tânăr înalt cu un aer distrat. Era îmbrăcat într-un costum elegant din flanelă, dar gulerul cămăşii îi era şifonat şi cravata strâmbă, iar părul îi stătea ridicat, într-un mod dezordonat.

— Domnul Alec Legge? întrebă inspectorul Bland.
— Nu, sunt Michael Weyman. Am înţeles că m-aţi chemat.
— Foarte adevărat, domnule. Nu doriţi să luaţi loc?
— Nu-mi place să stau, spuse Michael Weyman, îmi place să umblu. Oricum, ce caută poliţia aici? Ce s-a întâmplat?
Inspectorul Bland îl privi cu mirare.
— Nu v-a informat sir George?
— Nu m-a „informat” nimeni despre nimic. Nu stau tot timpul în buzunarul lui sir George. Ce s-a întâmplat?
— Am înţeles că staţi în casa asta, aşa e?
— Fireşte că stau în casă. Ce legătură are asta?
— Doar că mi-am închipuit că toţi cei care stau în casa asta au fost până acum informaţi de tragedia din această după-amiază.
— Tragedie? Care tragedie?
— Fata care juca rolul victimei a fost omorâtă.
— Nu! Michael Weyman era viu surprins. Vreţi să spuneţi, cu adevărat omorâtă? Fără goange?
— Nu ştiu ce înţelegeţi prin goange. Fata e moartă.
— Cum a fost omorâtă?
— A fost strangulată cu o furie.
Michael Weyman scoase un fluierat.
— Exact ca în scenariu? Măi să fie, asta chiar că îţi dă idei. Se duse la fereastră, se răsuci rapid în loc şi spuse: Aşadar, toţi suntem suspecţi, nu? Sau a fost vreun băiat din localitate?
— Nu vedem cum putea să fi fost un băiat din localitate.
— De fapt, nici eu. Ei bine, domnule inspector, mulţi dintre prietenii mei mă numesc nebun, dar nu sunt genul ăsta de nebun. Nu umblu pe coclauri strangulând tinere subdezvoltate şi pline de coşuri.
— Sunteţi aici pentru a proiecta pavilionul de tenis al lui sir George?
— O ocupaţie nevinovată, spuse Michael. Criminalistic vorbind, adică. Arhitectonic, nu sunt prea sigur. Produsul final va reprezenta, probabil, o crimă împotriva bunului

gust. Dar nu asta vă interesează, domnule inspector. Ce vă interesează, de fapt?

— Ei bine, domnule Weyman, aş vrea să ştiu unde aţi fost exact între patru şi un sfert şi cinci.

— Cum aţi obţinut marja asta de timp? Pe cale medicală?

— Nu întru totul. Un martor a văzut-o pe fată în viaţă la patru şi un sfert.

— Care martor – sau n-am voie să întreb?

— Domnişoara Brewis. Lady Stubbs a rugat-o să-i ducă fetei o tavă cu prăjituri şi un suc.

— Hattie a noastră a rugat-o asta? Nu cred în ruptul capului.

— De ce nu credeţi, domnule Weyman?

— Nu-i stă în fire. Nu e genul de lucru la care s-ar gândi ea. Mintea dragei lady Stubbs se învârte numai în jurul persoanei sale.

— Aştept, totuşi, să-mi răspundeţi la întrebare.

— Unde am fost între patru şi un sfert şi cinci? Zău, domnule inspector, nu pot spune aşa, dintr-un foc. Am fost pe aici – dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Unde pe aici?

— Oh, ici şi colo. Am căscat puţin gura, am schimbat câteva cuvinte cu zăpăcita aia de vedetă de film. Pe urmă, când m-am săturat de tot, m-am dus la terenul de tenis, şi am meditat la pavilionul pe care trebuie să-l proiectez. De asemenea, m-am întrebat cât de repede avea să îşi dea seama cineva că fotografia care constituia primul indiciu al doamnei Oliver reprezintă o porţiune dintr-un film de tenis.

— Şi şi-a dat cineva seama?

— Da, cred că a venit cineva acolo, dar deja nu mai eram atent. Tocmai îmi venise o idee despre pavilion.

— Şi după aceea?

— După aceea? Ei bine, am plecat înapoi spre casă. M-am dus jos la chei şi am bârfit puţin cu bătrânul Merdell, apoi m-am întors. Nu pot spune cu precizie cât era ceasul. Asta e tot.

— Sper ca cineva să vă poată confirma spusele, domnule Weyman.

— Merdell vă poate spune că am stat de vorbă cu el pe chei. Dar asta a fost mai târziu de ora care vă interesează. Trebuie să fi fost trecut de cinci când am coborât acolo. Foarte nesatisfăcător, nu-i aşa?

— Sper că putem reduce marja de timp, domnule Weyman.

Glasul inspectorului era plăcut, dar avea o notă de oţel care nu-i scăpă arhitectului. Acesta se aşează pe braţul unui fotoliu.

— Serios, cine putea să vrea s-o omoare pe fata aia?

— Personal, nu aveţi nici o idee, domnule Weyman?

— Ei bine, aşa, dintr-un foc, aş spune că prolifica noastră autoare, „Pericolul purpuriu”. I-aţi văzut ţinuta imperială? Probabil s-a sonat şi s-a gândit că „Găseşte criminalul” ar fi mult mai interesant dacă ar avea un cadavru real. Cum vi se pare?

— Este o sugestie serioasă, domnule Weyman?

— Este singura probabilitate care îmi vine în minte.

— Aş vrea să vă mai întreb ceva. Aţi văzut-o pe lady Stubbs în cursul acestei după-amieze?

— Bineînţeles că am văzut-o. Cui putea să-i scape? Era îmbrăcată ca un manechin al casei Jacques Fath sau Christian Dior.

— Când aţi văzut-o ultima dată?

— Ultima dată? Nu ştiu. Lua o poză marţială pe peluză pe la trei şi jumătate… sau poate patru fără un sfert.

— Şi după aceea n-aţi mai văzut-o?

— Nu. De ce?

— Pentru că se pare că nimeni n-a văzut-o după patru. Lady Stubbs s-a… evaporat, domnule Weyman.

— S-a evaporat! Hattie a noastră?

— Vă surprinde?

— Da, mă cam surprinde… Ce-o pune la cale, mă întreb?

— O cunoaşteţi bine pe lady Stubbs?

— N-am cunoscut-o până acum patru sau cinci zile când am venit aici.

— V-aţi format vreo părere despre ea?

— Aş spune că îşi cunoaşte mai bine decât mulţi interesul. O tânără foarte decorativă, care ştie cum să profite din plin de acest lucru.

— Dar nu foarte activă mintal, aşa-i?

— Depinde de ce înţelegeţi prin mintal. N-aş descri-o ca intelectuală. Dar dacă credeţi că nu e isteaţă, vă înşelaţi. În glas îi apăru o undă de amărăciune. Aş spune că e foarte isteaţă. Mai isteaţă ca toţi.

Sprâncenele inspectorului se înălţară.

— Nu e o părere unanim împărtăşită.

— Din anumite motive îi place să facă pe neghioaba. Nu ştiu de ce. Dar, cum vă spuneam, părerea mea este că e foarte isteaţă.

Inspectorul îl studie o clipă, apoi spuse:

— Şi chiar nu puteţi să-mi spuneţi mai exact unde aţi fost între orele pe care vi le-am menţionat?

— Îmi pare rău. Mă tem că nu pot. Niciodată n-am avut memoria orelor. Aţi terminat cu mine?

Cum inspectorul dădu din cap, Weyman ieşi repede.

— Aş vrea să ştiu ce este între el şi lady Stubbs, spuse inspectorul, dus pe gânduri. Fie el s-a dat la ea şi ea l-a respins, fie au avut vreo altercaţie. Ascultă, Hoskins, care e părerea generală pe aici despre sir George şi soţia lui?

— Că ea e sonată.

— Ştiu că asta crezi tu. Dar e o părere general acceptată?

— Aşa aş spune.

— Dar sir George? El este simpatizat?

— Este foarte simpatizat. E bun sportiv şi se pricepe ceva la agricultură şi vite. Bătrâna doamnă a făcut multe ca să ajute.

— Care bătrână doamnă?

— Doamna Folliat, bineînţeles. Cea care locuieşte aici, în căsuţă.

— Da, firește. Familia Folliat a stăpânit înainte domeniul ăsta, nu-i aşa?

— Da, şi datorită bătrânei doamne sir George şi lady Stubbs s-au integrat atât de bine aici. I-a pus în legătură cu toate familiile importante.

— Crezi că a fost plătită să facă asta?

— Oh, nu, nu doamna Folliat. Hoskins părea şocat. Am înţeles că o cunoştea pe lady Stubbs dinainte de a se mărita, şi ea l-a îndemnat pe sir George să cumpere locul ăsta.

— Va trebui să vorbesc şi cu doamna Folliat, spuse inspectorul.

— Ah, e o doamnă tare isteaţă, domnule. Nu se întâmplă nimic fără ca ea să nu ştie.

— Trebuie să discut cu ea. Pe unde o fi acum?

Capitolul XI

În acel moment doamna Folliat stătea de vorbă cu Hercule Poirot în salonul cel mare. Acesta o găsise acolo, rezemată într-un scaun în colţul camerei. La intrarea lui, ea tresări cu nervozitate şi îngânase:

— Oh, dumneavoastră sunteţi, monsieur Poirot!

— Vă rog să mă scuzaţi, madame. V-am deranjat.

— Nu, nu. Nu m-aţi deranjat. Mă odihnesc, doar, atâta tot. Nu mai sunt tânără cum eram. Şocul a fost prea mare pentru mine.

— Vă înţeleg, spuse Poirot. Da, vă înţeleg.

Frământând o batistă între degete, doamna Folliat se uita lung în tavan. Spuse cu un glas pe jumătate înăbuşit de emoţie:

— Nici nu pot să suport să mă gândesc la asta. Biata fată! Sărăcuţa, biata fată…

— Ştiu, spuse Poirot. Ştiu.

— Atât de tânără, abia la începutul vieţii!

Poirot se uită curios la ea. Părea să fi îmbătrânit cu zece ani de când o văzuse el, la începutul după-amiezii, când îşi

primea cu graţiozitate oaspeţii. Acum avea faţa trasă şi vizibil ridată.

— Nu mai departe decât ieri mi-aţi spus, madame, că e o lume foarte ticăloasă.

— Am spus eu asta? Doamna Folliat părea uimită. Este adevărat… Oh, da, tocmai încep să văd cât de adevărat este. Adăugă cu glas scăzut: Dar nu mă gândeam că o să se întâmple ceva de genul ăsta.

Poirot o privi din nou curios.

— Atunci, ce aţi crezut că o să se întâmple? Ceva?

— Nu, nu mă refeream la asta.

Poirot insistă.

— Dar vă aşteptaţi să se întâmple ceva – ceva ieşit din comun.

— M-aţi înţeles greşit, monsieur Poirot. Vreau să spun doar că era ultimul lucru la care te-ai fi aşteptat în toiul unei sărbători ca aceasta.

— Şi lady Stubbs a vorbit azi dimineaţă de ticăloşie.

— Hattie? Oh, nu-mi vorbiţi de ea – nu-mi vorbiţi de ea. Nu vreau să mă gândesc la ea. Rămase tăcută câteva clipe, apoi întrebă: Ce a spus… despre ticăloşie?

— Vorbea despre vărul ei. Etienne De Sousa. Spunea că e ticălos, că e un om rău. Mai spunea şi că se temea de el.

Doamna Folliat clătină cu neîncredere din cap.

— Cine este Etienne De Sousa?

— Desigur, dumneavoastră nu aţi fost la micul dejun. Uitasem. Lady Stubbs a primit o scrisoare de la un văr pe care nu îl mai văzuse de când avea cincisprezece ani. Îi scria că o să treacă azi pe la ea, în după-amiaza asta.

— Şi a venit?

— Da. A sosit pe la patru şi jumătate.

— De bună seamă… vă referiţi la tânărul acela brunet şi chipeş care a venit pe potecă de la feribot? Chiar mă întrebam atunci cine e.

— Da, madame, acela e domnul De Sousa.

Doamna Folliat spuse în mod energic:

— În locul dumneavoastră, n-aş acorda atenţie lucrurilor spuse de Hattie. Roşi când Poirot o privi mirat şi continuă: Ea este ca un copil – adică, foloseşte termenii ca un copil – ticălos, bun. Fără nuanţe. Eu n-aş băga în seamă ce povesteşte ea despre domnul De Sousa.

Poirot se miră din nou. Spuse încetişor:

— O cunoaşteţi foarte bine pe lady Stubbs, nu-i aşa, doamnă Folliat?

— Probabil la fel de bine ca oricare. Poate chiar mai bine decât o cunoaşte soţul ei. Şi ce este cu asta?

— Cum este ea de fapt, madame?

— Ce întrebare, monsieur Poirot!

— Ştiţi, nu-i aşa, ca lady Stubbs nu este de găsit nicăieri?

Răspunsul ei îl surprinse din nou. Ea nu manifestă nici îngrijorare, nici uimire. Spuse:

— Aşadar, a fugit, nu? Înţeleg.

— Vi se pare un lucru absolut natural?

— Natural? Oh, nu ştiu. Hattie este destul de greu de explicat.

— Credeţi că a fugit pentru că are conştiinţa încărcată?

— Ce vreţi să spuneţi, monsieur Poirot?

— Vărul ei a vorbit despre ea pomenind în treacăt că întotdeauna a fost subdezvoltată mental. Probabil ştiţi, madame, că cei care sunt subdezvoltaţi mental nu întotdeauna îşi pot justifica acţiunile.

— Ce încercaţi să spuneţi?

— Astfel de oameni sunt, cum spuneaţi, foarte simpli – precum copii. Într-un acces de furie ar putea chiar ucide.

Doamna Folliat se întoarse spre el dintr-o dată mânioasă.

— Hattie n-a fost niciodată aşa! Nu vă permit să spuneţi asemenea lucruri! Ea era o fată blândă şi bună la suflet, chiar dacă era… puţin mai simplă la minte. Hattie n-ar omorî niciodată pe cineva.

Îl privea cu indignare, gâfâind.

Poirot se miră din nou.

Hoskins îşi făcu apariţia în mijlocul acestei scene.

Spuse pe un ton de scuză:

— Vă căutam, doamnă.

— Bună seara, Hoskins. Doamna Folliat se adună, redevenind stăpâna de la Nasse House. Da, ce este?

— Inspectorul ar fi bucuros să schimbe câteva cuvinte cu dumneavoastră… dacă doriţi, adică, se grăbi să adauge Hoskins. Poirot rămase cu ochii pironiţi în tavan, încruntându-se nedumerit.

Inspectorul se ridică la intrarea doamnei Folliat şi îi oferi un scaun.

— Îmi pare rău pentru dumneavoastră, doamnă Folliat, spuse Bland. Dar îmi imaginez că îi cunoaşteţi pe toţi oamenii din împrejurimi şi mă gândesc că ne-aţi putea ajuta.

Doamna Folliat zâmbi slab.

— Ce doriţi să ştiţi, domnule inspector?

— Cunoşteaţi familia Tucker?

— Bineînţeles, întotdeauna au locuit cu chirie pe domeniul acesta. Doamna Tucker era cea mai mică dintr-o familie numeroasă. Fratele ei cel mai mare a fost grădinarul nostru şef. S-a măritat cu Alfred Tucker, care e lucrător la fermă – un om prost, doar foarte cumsecade. Doamnă Tucker e un pic scorpie, să ştiţi. Bună gospodină şi ţine casa foarte curată, dar Tucker nu are voie să treacă de sculărie cu bocancii lui înnoroiţi. Îi cicăleşte şi pe copii. Majoritatea sunt căsătoriţi acum şi au slujbe. Acasă au mai rămas doar această biată fată, Marlene, şi trei copii mai mici. Doi băieţi şi o fată merg încă la şcoală.

— Cunoscând familia atât de bine, îmi puteţi, spune vreun motiv pentru care Marlene a fost omorâtă azi?

— Nu, chiar că nu pot. Este absolut de necrezut, domnule inspector. Nu a exitat nici un iubit sau ceva în genul ăsta, cel puţin eu una nu am auzit de aşa ceva.

— Ce îmi puteţi spune despre cei care au luat parte la jocul acesta, „Găseşte criminalul”?

— Ei bine, pe doamna Oliver n-am cunoscut-o până acum. Nu seamănă deloc cu ideea mea despre un scriitor de romane poliţiste. Draga de ea este foarte tulburată de ceea ce s-a întâmplat, şi e firesc.

— Dar despre ceilalţi care au dat o mână de ajutor ce îmi puteţi spune? Despre căpitanul Warburton, de exemplu.

— Nu văd ce motiv ar fi putut să aibă ca s-o omoare pe Marlene Tucker, dacă asta mă întrebaţi. Personal, nu-l plac foarte mult. Este genul de om şiret ca un vulpoi, dar presupun că trebuie să te pricepi la toate trucurile politice şi tot soiul de lucruri de genul ăsta dacă eşti consilier politic. Este energic şi a muncit din greu pentru sărbătoarea asta. Oricum, nu cred că el putea s-o omoare pe fată, pentru că toată după-amiaza a fost pe peluză.

Inspectorul dădu din cap.

— Şi soţii Legge? Ce ştiţi despre soţii Legge?

— Par un cuplu foarte cumsecade. El are tendinţa să fie ceea ce eu aş numi capricios. Nu ştiu prea multe despre el. Ea era o Carstairs înainte de a se mărita, şi cunosc foarte bine câteva din rudele ei. Au închiriat Mill Cottage pentru două luni, şi sper că s-au simţit bine în vacanţă aici. Ne-am înţeles foarte bine.

— Mi s-a spus că ea este o doamnă atrăgătoare.

— Oh, da, foarte atrăgătoare.

— Sir George a simţit la un moment dat această atracţie?

Doamna Folliat se arătă uimită.

— Oh, nu, sunt sigură ca nu a fost nimic de genul ăsta. Sir George este cu adevărat absorbit de afacerile sale, şi foarte ataşat de soţia lui. Nu e deloc genul de craidon.

— Şi aţi spune că nici între lady Stubbs şi domnul Legge nu a fost nimic?

Doamna Folliat clătină din cap.

— Oh, nu, categoric!

Inspectorul insistă.

— Din câte ştiţi, n-a existat nici o problemă între sir George şi soţia lui?

— Sunt sigură că nu, spuse cu tărie doamna Folliat. Şi aş fi ştiut dacă ar fi existat.

— Atunci, faptul ca lady Stubbs a plecat n-ar putea fi urmarea unei neînţelegeri între soţ şi soţie?

— Oh, nu. Am înţeles că prostuţa nu voia să-l întâlnească pe vărul acesta al ei. Vreo fobie copilărească. Aşa că a fugit exact ca un copil.

— Asta e părerea dumneavoastră. Nu e vorba de ceva mai mult?

— Oh, nu. Mă aştept să apară foarte curând, ruşinată. Adăugă neglijent: Apropo, ce s-a întâmplat cu acest văr? Mai e incă aici, în casa asta?

— Am înţeles ca s-a întors pe iahtul lui.

— Iar acela e la Helmmouth, nu-i aşa?

— Da, la Helmmouth.

— Înţeleg, spuse doamna Folliat. Ei bine, e destul de neplăcut că Hattie se comportă aşa copilăreşte. Totuşi, dacă el stă pe aici câteva zile, o putem face să înţeleagă că trebuie să se poarte cum se cuvine.

Inspectorul îşi spuse că asta era o întrebare şi, cu toate că o sesizase, nu răspunse la ea.

— Dar despre domnişoara Brewis ce ştiţi, doamnă Folliat?

— E o secretară excelentă. Mai mult decât o secretară. Ea ţine practic toată casa. De fapt, nu ştiu ce s-ar face fără ea.

— Era secretara lui sir George şi înainte de căsătoria lui?

— Aşa cred. Nu sunt absolut sigură. Eu am cunoscut-o după ce a venit aici, cu ei.

— Nu o place prea mult pe lady Stubbs, nu-i aşa?

— Mă tem că nu. Părerea mea este că secretarelor bune nu le plac niciodată soţiile, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Poate că este firesc.

— Dumneavoastră sau lady Stubbs, care anume, aţi rugat-o pe domnişoara Brewis să-i ducă fetei în hangar prăjituri şi limonadă?

Doamna Folliat păru uşor uimită.

— Îmi amintesc că domnişoara a luat nişte prăjituri şi a spus că i le duce lui Marlene, dar nu ştiu dacă cineva a rugat-o anume să facă asta. Eu în nici un caz.

— Înţeleg. Spuneţi că de la patru în sus aţi fost în cortul de ceai. Cred că şi doamna Legge îşi bea ceaiul la acea oră.

— Doamna Legge? Nu, nu cred. Cel puţin, nu-mi amintesc s-o fi văzut acolo. De fapt, sunt sigură că n-a fost. Îmi amintesc că am avut un aflux de vizitatori veniţi cu autobuzul de la Torquai; m-am uitat în jur şi n-am văzut nici o faţă cunoscută. Cred că doamna Legge trebuie să fi venit mai târziu la ceai.

— În fine, nu contează, spuse inspectorul. Cred că asta e tot. Vă mulţumesc, doamnă Folliat, aţi fost foarte amabilă. Nu ne rămâne decât să sperăm ca lady Stubbs se va întoarce curând.

— Şi eu sper, spuse doamna Folliat. Mare necugetare din partea dragei copile să ne pună pe jar în felul ăsta.

Vorbea cu vioiciune, dar însufleţirea din glasul ei nu era prea naturală. Sunt sigură că nu a păţit nimic. Absolut sigură.

În acel moment uşa se deschise şi o doamnă tânără şi atrăgătoare, cu părul roşu şi pistrui, intră şi spuse:

— Am auzit că aţi trimis după mine.

— Aceasta este doamna Legge, domnule inspector, spuse doamna Folliat. Sally, dragă, nu ştiu dacă ai auzit ce lucru îngrozitor s-a întâmplat.

— Oh, da! Înfiorător, nu-i aşa? Doamna Legge scoase un oftat şi se aşează pe un scaun, în timp ce doamna Folliat părăsea camera.

— Îmi pare teribil de rău de ce s-a întâmplat, spuse ea. Pare absolut de necrezut. Mă tem că nu pot să vă ajut în vreun fel. Vedeţi dumneavoastră, toată după-amiaza am ghicit, aşa că n-am văzut nimic.

— Ştiu, doamnă Legge. Dar vreau să le punem tuturor aceleaşi întrebări de rutină. De pildă, unde vă aflaţi între patru şi un sfert şi cinci?

— La patru m-am dus să-mi beau ceaiul.
— În cortul de ceai?
— Da.
— Era aglomerat?
— Da, cumplit de aglomerat.
— Aţi văzut pe cineva cunoscut acolo?
— Câteva persoane bătrâne, da. Nimeni cu care să stau de vorbă. Doamne, ce mult voiam ceaiul acela! Asta a fost la patru, cum spuneam. M-am întors în cortul de ghicit la patru şi jumătate şi mi-am continuat treaba.
— Ce s-a întâmplat în jumătatea de oră cât aţi fost plecată – adică, dacă erau oameni care voiau să le ghiciţi?
— Oh, am atârnat un carton pe care scria: „Mă întorc la patru şi jumătate”.
Inspectorul îşi notă asta în carnet.
— Când aţi văzut-o ultima dată pe lady Stubbs?
— Pe Hattie? Chiar că nu ştiu. Era prin apropiere când am ieşit din cort să mă duc la ceai, dar n-am vorbit cu ea. Nu îmi amintesc s-o mai fi văzut după aceea. Cineva tocmai mi-a spus acum că a dispărut. Este adevărat?
— Da.
— Oh, în fine, spuse voioasă doamna Legge, ea este niţel cam sărită de pe fix, să ştiţi. Aş spune că faptul că s-a comis o crimă aici a înspăimântat-o.
— Vă mulţumesc, doamnă Legge.
Doamna Legge acceptă prompt concedierea. Ieşi, trecând în prag pe lângă Hercule Poirot.
Uitându-se în tavan, inspectorul vorbi.
— Doamna Legge spune că a fost în cortul de ceai între patru şi patru şi jumătate. Doamna Folliat spune că de la patru în sus a dat o mână de ajutor în cortul de ceai, dar că doamna Legge nu era printre cei prezenţi. Domnişoara Brewis spune că lady Stubbs a rugat-o să-i ducă lui Marlene Tucker nişte prăjituri şi un suc de fructe. Michael Weyman spune că este absolut imposibil ca lady Stubbs să fi făcut aşa ceva – nu-i stătea deloc în fire.

— Ah, nişte declaraţii care se bat cap în cap! Spuse Poirot. Da, întotdeauna se întâmplă aşa.

— Şi ce bătaie de cap ca să le dai de capăt! spuse inspectorul. Uneori contează, dar în nouă cazuri din zece, nu. Ei bine, avem mult de lucru, asta-i clar.

— Şi ce ai de gând să faci acum, mon cher? Care sunt ultimele idei?

Inspectorul răspunse cu gravitate:

— Eu cred că Marlene Tucker a văzut ceva ce nu trebuia să vadă. Cred că din cauza asta a fost omorâtă.

— Nu te contrazic. Dar întrebarea e, ce a văzut?

— Se poate să fi văzut o crimă. Sau poate că a văzut-o pe persoana care a comis crima.

— Crimă? Cine a fost omorât?

— Dumneavoastră ce credeţi, monsieur Poirot? Lady Stubbs este în viaţă sau e moartă?

Poirot se gândi câteva clipe înainte de a răspunde, apoi spuse:

— Eu cred că lady Stubbs e moartă, mon ami. Şi am să-ţi spun de ce cred asta. Pentru că doamna Folliat crede că e moartă. Da, indiferent ce spune acum sau se preface a crede, doamna Folliat este convinsă că Hattie Stubbs e moartă. Doamna Folliat cunoaşte multe lucruri pe care noi nu le cunoaştem, adăugă el.

Capitolul XII

Când Hercule Poirot coborî în dimineaţa următoare la micul dejun, găsi o masă descompletată. Doamna Oliver, suferind încă de pe urma şocului din ziua precedentă, îşi lua micul dejun în pat. Michael Weyman băuse o ceaşcă de ceai şi ieşise devreme. Doar sir George şi domnişoara Brewis se aflau la masă. Sir George nu era în stare să mănânce nimic, fapt care oferea o dovadă de necontestat a stării sale de spirit. Farfuria din faţa lui era neatinsă. Împinse la o parte micul teanc de scrisori pe care, după ce le deschisese, domnişoara Brewis i le pusese în faţă. Îşi bea cafeaua cu aerul cuiva care nu ştia ce făcea. Spuse: „Neaţa, monsieur

Poirot”, apoi se cufundă din nou în gândurile lui, scoţând la răstimpuri murmure înfundate.

— Afurisita asta de treabă e absolut incredibilă! Unde poate să fie?

— Ancheta se va ţine joi la institut, spuse domnişoara Brewis. Ne-au sunat să ne spună.

Patronul ei se uită la ea ca şi cum nu înţelegea.

— Ancheta? întrebă el. Oh, da, desigur. Părea ameţit şi neinteresat. Luă încă o înghiţitură de cafea şi spuse: Femeile sunt imprevizibile. Ce crede ea că face?

Domnişoara Brewis îşi ţuguie buzele. Poirot observă că era într-o stare de încordare.

— Hodgson vine în dimineaţa asta la dumneavoastră în legătură cu electrificarea grajdurilor de la fermă, spuse ea. Iar la doisprezece…

Sir George o întrerupse.

— Nu pot să primesc pe nimeni. Anulează întâlnirile! Cum dracu' crezi că un om poate să-şi vadă de afaceri când e nebun de îngrijorare din pricina soţiei lui?

— Cum doriţi, sir George, spuse domnişoara Brewis evident nemulţumită.

— Niciodată nu ştii ce au femeile în cap, sau la ce prostii poţi să te aştepţi din partea lor! spuse sir George. Sunteţi de acord, nu-i aşa, monsieur Poirot?

— Les femmes? Sunt imprevizibile!

Domnişoara Brewis îşi suflă supărată nasul.

— Părea absolut în regulă, spuse sir George. Al naibii de încântată de noul ei inel, îmbrăcată elegant pentru petrecere. Totul era la fel ca de obicei. N-am avut nici o discuţie, nu ne-am certat. A plecat fără un cuvânt!

— Privitor la acele scrisori, sir George, începu domnişoara Brewis.

— Dracu' să le ia de scrisori! spuse sir George şi îşi împinse la o parte ceaşca de cafea.

Luă scrisorile de pe farfurie şi le aruncă spre ea.

— Poţi să le răspunzi cum vrei! Nu mă bate la cap! Continuă ca pentru sine, pe un ton îndurerat: Şi eu nu pot să fac nimic… Nici măcar nu ştiu dacă tipul ăla de la poliţie e în stare de ceva…

— Poliţiştii sunt foarte eficienţi, spuse domnişoara Brewis. Ei au mari posibilităţi de a da de urma persoanelor dispărute.

— Uneori le ia zile întregi sa găsească un amărât de copil care s-a ascuns în claia de fân! spuse sir George.

— Nu cred că lady Stubbs s-ar putea afla într-o claie de fân, sir George.

— Măcar de-aş putea face ceva! repetă nefericit sir George. Cred că am să dau un anunţ la ziar. Ia scrie-l, Amanda. Se opri şi se gândi o clipă. Hattie. Te rog să te întorci acasă. Sunt disperat din cauza ta. George. În toate ziarele, Amanda.

Domnişoara Brewis spuse înţepător:

— Lady Stubbs nu prea citeşte ziarele, sir George. Pe ea nu o interesează deloc ce se petrece în lume. Fireşte, aş putea să dau un anunţ în Vogue. Asta s-ar putea să-i reţină atenţia.

Sir George nu sesiză nuanţa răutăcioasă. Spuse simplu:

— Oriunde crezi, dar dă-i drumul!

Se ridică şi se duse spre uşă. Acolo se răzgândi şi făcu doi paşi înapoi. I se adresă direct lui Poirot.

— Ascultaţi, monsieur Poirot, dumneavoastră nu credeţi că e moartă, nu-i aşa?

Poirot îşi aţinti ochii în ceaşca de cafea când răspunse:

— Aş spune că e mult prea devreme pentru a presupune aşa ceva, sir George.

— Aşadar, dumneavoastră credeţi că da, spuse cu amărăciune sir George, apoi adăugă sfidător: Ei bine, eu nu! Eu spun că e în siguranţă! Dădu de câteva ori din cap, apoi ieşi trântind uşa după el.

Poirot îşi unse o felie de pâine cu unt cu un aer îngândurat. Ori de câte ori apărea vreun caz de soţie

omorâtă, el îl bănuia automat pe soţ. Dar în cazul de faţă nu-l bănuia pe sir George de a-i fi venit de hac lui lady Stubbs. Din câte observase el, era absolut convins că sir George îi era devotat soţiei sale. Mai mult, sir George fusese pe peluză toată după-amiaza. Acolo îl lăsase când plecase cu doamna Oliver şi descoperiseră cadavrul, şi tot acolo îl găsiseră când se întorseseră cu vestea. Nu, nu sir George era răspunzător de moartea lui lady Stubbs. Adică, dacă lady Stubbs era moartă. În definitiv, nu exista încă nici un motiv de a se crede asta. Ceea ce tocmai îi spusese lui sir George era adevărat. Dar în mintea lui, convingerea era de nestrămutat. Şablonul era şablonul unei crime, a unei duble crime.

Domnişoara Brewis îi întrerupse gândurile, vorbind aproape înlăcrimată, cu venin.

— Bărbaţii sunt atât de proşti! spuse ea. Sunt absolut proşti! În majoritatea privinţelor sunt foarte isteţi, dar când e vorba să se însoare aleg femeia total nepotrivită.

Poirot lăsa întotdeauna oamenii să vorbească. Cu cât vorbeau mai mult, cu atât mai bine. Aproape întotdeauna în pleavă există şi un bob de ovăz.

— Crezi că a fost un mariaj nefericit? întrebă el.

— Dezastruos – absolut dezastruos!

— Vrei să spui că nu sunt fericiţi împreună?

— Ea a avut o influenţă extrem de proastă asupra lui în toate privinţele.

— Foarte interesant! Ce fel de influenţă proastă?

— L-a făcut să fie la cheremul ei, i-a stors cadouri scumpe – bijuterii mult mai multe decât ar putea purta o femeie. Şi blănuri. Are două haine de nurcă şi una de hermină rusească. La ce i-o fi trebuind unei femei două haine de nurcă?

Poirot clătină din cap.

— Asta n-am de unde să ştiu, spuse el.

— Vicleană! continuă domnişoara Brewis. Mincinoasă! Făcea mereu pe cretina, mai ales când erau oameni aici.

Presupun că din cauză că credea că el o plăcea aşa!

— Şi o plăcea aşa?

— Oh, bărbaţii! exclamă domnişoara Brewis în pragul isteriei. Ei nu apreciază eficienţa, sau altruismul, sau loialitatea, sau oricare din aceste calităţi! Cu o soţie deşteaptă şi capabilă, sir George ar fi ajuns departe.

— Unde? întrebă Poirot.

— Păi, ar fi putut să ocupe un loc important în afacerile locale. Sau ar fi putut candida pentru parlament. E mult mai capabil decât bietul domn Masterton. Nu ştiu dacă l-aţi auzit vreodată pe domnul Masterton vorbind la tribună – e un orator neinspirat şi cu ezitări. Îşi datorează în întregime poziţia soţiei lui. Doamna Masterton este puterea din spatele tronului. Ea are toată iniţiativa şi acuitatea politică.

Poirot se cutremură în sine la gândul că ar fi putut fi însurat cu doamna Masterton, dar era de acord cu cele spuse de domnişoara Brewis.

— Da, ai dreptate. Une femme formidable.

— Sir George nu pare ambiţios, continuă domnişoara Brewis; pare complet mulţumit să trăiască aici şi că taie frunza la câini şi să facă pe boiernaşul de la ţară, şi să meargă la Londra doar din când în când, dar cu calităţile lui ar putea ajunge mult mai departe. E un om cu adevărat remarcabil, monsieur Poirot. Femeia asta nu l-a înţeles niciodată. Îl consideră doar ca pe un fel de maşinărie de făcut haine de blană şi bijuterii şi rochii scumpe. Dacă era însurat cu cineva care i-ar fi apreciat cu adevărat calităţile… Glasul domnişoarei Brewis se frânse.

Poirot se uită la ea cu compasiune. Domnişoara Brewis era îndrăgostită de patronul ei. Îi oferea un devotament pătimaş şi constant de care, probabil, el habar nu avea şi care, mai mult ca sigur, nu l-ar fi interesat. Poirot se îndoia că el se gândise vreodată la ea ca la o femeie. Iar lucrul ăsta, reflectă el, îşi avea pericolele lui.

— O pisică isteaţă, şireată şi intrigantă, asta este! spuse înlăcrimată domnişoara Brewis.

— Văd că dumneata spui este, nu era, spuse Poirot.
— Bineînţeles ca nu e moartă! spuse cu dispreţ domnişoara Brewis. A fugit cu un bărbat, asta a făcut! Asta e genul ei.
— E posibil, spuse Poirot. Întotdeauna e posibil.
— Este singura explicaţie, spuse domnişoara Brewis. Bineînţeles că el nu s-ar gândi la asta.
— A mai fost vreo… problemă cu bărbaţii? întrebă Poirot cu delicateţe?
— Oh, e foarte deşteaptă!
— Vrei să spui că n-ai observat nimic de felul ăsta?
— A avut ea grijă să nu observ.
— Dar crezi că ar fi putut exista… cum să spun?. Episoade tainice?
— Şi-a dat toată silinţa ca să-i sucească minţile lui Michael Weyman. L-a adus să vadă grădina de camelii în perioada asta a anului! S-a prefăcut atât de interesată de pavilionul de tenis!

— În definitiv, el pentru asta este aici şi am înţeles că sir George construieşte pavilionul mai ales pentru a-i face pe plac soţiei sale.

— Ea nu-i bună deloc la tenis, spuse domnişoara Brewis. Nu-i bună la nici un joc. Vrea doar un decor atrăgător în care să stea, în timp ce alţii aleargă şi se înfierbântă. Oh, da, şi-a dat toată silinţa să-i sucească minţile lui Michael Weyman, şi probabil că ar fi reuşit dacă el n-ar fi avut altă socoteală.

— Aşadar monsieur Weyman are altă socoteală?

— Doamna Legge a fost cea care l-a recomandat lui sir George. Îl cunoştea dinainte de a se mărita. Pe vremuri ea picta, să ştiţi.

— Pare o femeie foarte atrăgătoare şi inteligentă.

— Oh, da, este foarte inteligentă. Are o diplomă universitară şi aş spune că şi-ar fi putut face o carieră dacă nu s-ar fi măritat.

— E demult măritată?

— De vreo trei ani, cred. După părerea mea, nu e o căsnicie foarte reuşită.

— Există… incompatibilitate?

— El e un tânăr ciudat, foarte capricios. Hoinăreşte mult de unul singur şi uneori l-am auzit vorbind foarte urât de ea.

— Mă rog, cercetările şi împăcările fac parte din viaţa unui cuplu. Fără ele viaţa ar fi plicticoasă.

— Ea îşi petrece mult timp cu Michael Weyman de la sosirea lui aici. Cred că el era îndrăgostit de ea dinainte de căsătoria ei cu Alec Legge. Aş spune că din partea ei este doar un flirt.

— Dar poate ca domnul Legge nu e încântat de asta, nu?

— Cu el nu se ştie niciodată, e atât de vag! Dar cred în ultimul timp e chiar mai morăcănos decât de obicei.

— Poate că el o admiră pe lady Stubbs?

— Aş spune că ea crede că da. Ea crede că e suficient să ridice un deget ca toţi bărbaţii să se îndrăgostească de ea!

— În orice caz, dacă a fugit cu un bărbat, aşa cum sugerezi dumneata, acela nu este domnul Weyman, căci domnul Weyman este încă aici.

— Nu mă îndoiesc că este cineva cu care se întâlnea pe furiş, spuse domnişoara Brewis. Adesea se strecoară în linişte din casă şi se duce singură în pădure. Şi acum două nopţi a ieşit. Căsca şi spunea că se duce la culcare. Am zărit-o nici o jumătate de oră mai târziu strecurându-se pe uşa laterală cu un şal pe umeri.

Poirot se uită gânditor la femeia din faţa lui. Se întrebă dacă se putea pune vreo bază pe afirmaţiile ei privitoare la lady Stubbs. Era sigur că doamna Folliat nu împărtăşea părerile domnişoarei Brewis, iar doamna Folliat o cunoştea pe Hattie mult mai bine decât domnişoara Brewis. Dacă lady Stubbs fugise cu un iubit, asta i-ar fi convenit de minune domnişoarei Brewis. Numai că, în ceea ce îl privea, Poirot nu credea că lady Stubbs fugise cu un bărbat.

Domnişoara Brewis adună corespondenţa împrăştiată, pufnind.

— Dacă sir George chiar vrea să dea anunţul ăla, ar fi bine să mă ocup de asta, spuse ea. O prostie şi o pierdere de timp. Oh, bună dimineaţa, doamnă Masterton, adăugă ea în timp ce uşa se deschise cu autoritate şi doamna Masterton intră.

— Am auzit că ancheta este stabilită pentru joi, tună ea. 'Neaţa, monsieur Poirot.

Domnişoara Brewis întrebă:

— Pot să vă ajut cu ceva, doamnă Masterton?

— Nu, mulţumesc, domnişoara Brewis. Cred că ai multă treabă în dimineaţa asta, dar ţin să-ţi mulţumesc pentru excelentele eforturi de ieri. Eşti o foarte bună organizatoare şi ştii să munceşti. Îţi suntem cu toţii foarte recunoscători.

— Vă mulţumesc, doamnă Masterton.

— Ei bine, nu vreau să te reţin. Am să iau loc şi am să schimb câteva cuvinte cu monsieur Poirot.

— Încântat, madame, spuse Poirot, înclinându-se.

Doamna Masterton trase un scaun şi se aşează, în timp ce domnişoara Brewis ieşi din cameră, revenită la obişnuita-i eficienţă.

— Minunată femeie! spuse doamna Masterton. Nu ştiu ce s-ar face fără ea soţii Stubbs. În ziua de azi îţi ia ceva efort să ţii o casă. Biata Hattie nu s-ar fi putut descurca. Extraordinară poveste, afacerea asta, monsieur Poirot. Am venit să te întreb ce părere ai despre ea.

— Dumneavoastră, personal, ce credeţi, madame?

— Ei bine, e un lucru neplăcut, dar aş spune că avem un personaj patologic prin părţile astea. Sper că nu este unul local. Poate i s-a dat drumul dintr-un ospiciu – întotdeauna ospiciile le dau drumul pe jumătate vindecaţi.

Ce vreau să spun eu este că nimeni nu avea de ce să vrea s-o omoare pe fata asta, Tucker. Nu putea exista vreun motiv, în afară de unul anormal. Iar dacă acest bărbat, oricine o fi el, este anormal, aş spune că, probabil, a strangulat-o şi pe sărmana aia de fată, Hattie Stubbs. Biata copilă, nu avea prea multă minte, să ştii. Dacă a întâlnit un bărbat care arăta obişnuit şi el i-a cerut să se ducă în pădure să vadă ceva, probabil că s-a dus ca un mieluşel, fără să bănuiască ceva.

— Cadavrul ei este undeva pe domeniu, credeţi?

— Da, monsieur Poirot. Asta cred. Îl vor găsi când vor scotoci peste tot. Dar cei aproximativ şaizeci şi cinci de acri de pădure o să le ia ceva timp ca să-l găsească, dacă a fost târât în tufe sau rostogolit pe o pantă în pădure. Au nevoie de ogari, spuse doamna Masterton, arătând ea însăşi ca un ogar. Ogari! Am să-l sun personal pe şeful poliţiei şi am să i-o spun.

— Este foarte posibil să aveţi dreptate, madame, spuse Poirot. Ăsta era în mod evident singurul lucru care putea fi spus doamnei Masterton.

— Fireşte că am dreptate; dar trebuie să spun că nu mă simt deloc în largul meu când ştiu că tipul ăla este pe

undeva pe aici. Când plec de aici am să mă duc în sat să le spun mamelor să aibă grijă să nu-şi lase fetele să umble singure.

— Un mic aspect, madame. Cum ar fi putut un străin să intre în hangar? I-ar fi trebuit o cheie.

— Oh, asta e ceva destul de simplu. A ieşit ea, bineînţeles.

— A ieşit din hangar?

— Da. Mă aştept să se fi plictisit. Probabil a ieşit şi s-a uitat în jur. Este cât se poate de probabil, după părerea mea, să fi văzut chiar cum a fost omorâtă Hattie Stubbs. A auzit o luptă sau ceva, a ieşit să vadă, iar bărbatul, după ce a terminat cu lady Stubbs, fireşte că a trebuit s-o omoare şi pe ea. I-a fost destul de uşor să o ducă înapoi în hangar, s-o trântească acolo şi să iasă, trăgând uşa după el. Era o încuietoare tip yale.

Poirot dădu din cap cu blândeţe. Nu avea de gând să se certe cu doamna Masterton sau să-i atragă atenţia asupra unui fapt pe care ea îl trecuse total cu vederea, şi anume că dacă Marlene Tucker fusese omorâtă în afara hangarului, cineva trebuie să fi ştiut destul de multe despre jocul „Găseşte criminalul” pentru a o pune în acelaşi loc şi aceeaşi poziţie în care trebuia să stea victima în cadrul jocului. În loc de asta, spuse cu blândeţe:

— Sir George este convins că soţia lui este în viaţă.

— Spune asta, pentru că asta vrea să creadă, bietul om. Îi era foarte devotat, să ştii. Adăugă într-un mod destul de neaşteptat: îmi place sir George în ciuda originii lui; s-a acomodat foarte bine la ţară. Cel mai rău lucru care se poate spune despre el este că e un pic snob. Şi, la urma urmelor, snobismul social este destul de inofensiv.

Poirot spuse cu un oarecare cinism:

— În ziua de azi, madame, banii au devenit la fel de acceptabili ca o naştere într-o familie bună.

— Dragul meu domn. Sunt întru totul de acord cu dumneata. Dar omul ăsta este cu adevărat simpatizat, şi nu numai pentru banii lui. Bineînţeles că Amy Folliat a avut o

legătură cu asta. Ea i-a susţinut şi, reţine, ea are multă influenţă prin părţile astea. Vai, familia Folliat a fost aici încă din perioada Tudorilor.

— Întotdeauna a fost un Folliat la Nasse House, murmură pentru sine Poirot.

— Da. Doamna Masterton oftă. E trist ce a făcut războiul. Cu atâtea cheltuieli de înmormântare, casa a trebuit să fie vândută…

— Dar doamna Folliat, deşi şi-a pierdut căminul, locuieşte încă pe domeniu.

— Da. Şi-a aranjat încântător căsuţa. Ai fost înăuntru?

— Nu, ne-am despărţit la uşă.

— Nu toată lumea ar fi suportat, spuse doamna Masterton. Să trăieşti în căsuţa portarului vechii tale case şi s-o vezi în posesia străinilor! Dar ca să fiu dreaptă cu Amy Folliat, nu cred că ea are resentimente pe tema asta. De fapt, ea a instrumentat întreaga afacere. Nu există nici o îndoială că ea i-a băgat lui Hattie în cap ideea de a locui aici, şi a făcut-o să-l convingă pe sir George să cumpere domeniul. Părerea mea este că Amy n-ar fi putut suporta să-şi vadă casa transformată în hotel sau cămin. Se ridică. Trebuie să plec. Sunt o femeie ocupată.

— Fireşte. Trebuie să vorbiţi cu şeful poliţiei despre ogari.

Doamna Masterton scoase un hohot de râs neaşteptat.

— Pe vremuri am crescut şi eu ogari, spuse ea. Oamenii îmi spun că eu însămi semăn puţin cu un ogar. Pun pariu că şi dumneata crezi asta, monsieur Poirot.

Capitolul XIII

După plecarea doamnei Masterton, Poirot se duse în pădure. Nervii lui nu erau chiar cum trebuiau să fie. Simţea dorinţa irezistibilă de a se uita în spatele fiecărui tufiş şi să considere fiecare pâlc de rododendroni ca o posibilă ascunzătoare pentru un cadavru. În cele din urmă ajunse la Folíe şi, intră înăuntru, se aşeză pe o bancă de piatră pentru a-şi odihni picioarele.

Printre copaci, putea zări blânda strălucire a râului şi bancurile împădurite de pe cealaltă parte. Se pomeni aprobându-l pe tânărul arhitect precum că acela nu era un loc în care să amplasezi o fantezie arhitectonică de genul ăsta. Desigur, copacii puteau fi răriţi, dar chiar şi aşa, priveliştea n-ar fi fost corespunzătoare. În schimb, aşa cum spusese Michael Weyman, pe dâmbul înverzit din apropierea casei, Folía ar fi constituit o priveliştе minunată, vizibilă în josul râului până la Helmmouth. Gândurile lui Poirot zburară instantaneu la Helmmouth, la iahtul Espcrance şi la Etienne De Sousa. Toată povestea trebuia să se închege în vreun gen de şablon, dar încă nu putea vizualiza acel şablon.

Ceva care licărea îi atrase atenţia şi se aplecă să-l ridice. Acel ceva căzuse într-o mică crăpătură din centura de beton de la baza templului. Îl luă în palmă şi se uită la el, parcă recunoscându-l. Era o amuletă micuţă de aur, reprezentând un aeroplan. În timp ce o privea încruntat, în minte îi apăru o imagine. O brăţară. O brăţară de aur de care lui Madame Zuleika, alias lady Legge, îi vorbea despre femei brunete şi călătorii pe mare şi noroc de la o scrisoare. Da, ea purtase o brăţară de care atârna o multitudine de obiecte micuţe de aur. Era de presupus că într-un anumit moment doamna Legge şezuse acolo, în Folíe, şi de la brăţară i se desprinsese o amuletă şi căzuse. Poate că ea nici nu observase. Poate că asta se întâmplase în după-amiaza de ieri.

Poirot auzi paşi şi ridică repede privirea. O siluetă apăru de după Folíe şi se opri, tresărind, la vederea lui Poirot. Acesta se uită lung la silueta subţire a tânărului blond care purta o cămaşă pe care erau imprimate o mulţime de broaşte ţestoase. Cămaşa era inconfundabilă. O studiase cu atenţie ieri când purtătorul ei arunca cu nuci de cocos.

Observă că tânărul era neobişnuit de tulburat. Acesta spuse repede, cu un accent străin:

— Vă cer scuze… nu ştiam…

Poirot îi zâmbi blând, cu un aer de reproş.

— Mă tem că încalci proprietatea privată, spuse el.

— Da, îmi pare rău.

— Vii de la cămin?

— Da. Mă gândeam că aş putea trece prin pădure ca să ajung la chei mai repede.

— Mă tem că va trebui să te întorci pe unde ai venit, spuse cu blândeţe Poirot. Nu există nici un drum de trecere.

Tânărul zâmbi şi spuse din nou:

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

Se înclină şi se îndepărtă.

Poirot ieşi din Folíe pe potecă şi se uită în urma tânărului. Ajungând la capătul potecii, acesta se uită peste umăr. Apoi, văzându-l pe Poirot uitându-se după el, grăbi pasul şi dispăru după curbă.

— Eh bien, îşi spuse Poirot, acesta pe care l-am văzut e un criminal, sau nu?

Tânărul fusese în mod sigur la sărbătoare, şi se uitase urât când dăduse de Poirot, şi, prin urmare, aproape sigur trebuie să fi ştiut că nu era nici un drum prin pădure care să ducă la feribot. Dacă ar fi căutat cu adevărat o potecă până la feribot, nu ar fi luat-o pe poteca asta de lângă Folíe, ci ar fi ţinut-o tot înainte pe poteca de mai jos care era mai aproape de râu. Mai mult, el ajunsese la Folíe cu aerul cuiva care venise la o întâlnire, şi care fusese foarte uimit să găsească pe altcineva acolo.

— Aşadar, aşa stă treaba, îşi spuse Poirot. A venit aici pentru a se întâlni cu cineva. Cu cine? Şi de ce?

Cobori până la curba potecii şi se uită în direcţia în care aceasta se pierdea între copaci. Tânărul nu se mai vedea. Probabil se gândise că era mai prudent să dispară cât mai repede. Poirot se întoarse, clătinând din cap.

Pierdut în gânduri, veni în linişte pe după Folíe şi se opri în prag, uimit la rândul lui. Sally Legge stătea în genunchi, aplecată asupra crăpăturilor din pardoseală. Sări în picioare, tresărind.

— Oh, monsieur Poirot, ce m-aţi speriat! Nu v-am auzit venind.

— Căutaţi ceva, madame?

— Eu… nu, nu chiar.

— Poate aţi pierdut ceva. Poate v-a căzut ceva. Sau poate… Adoptă un aer hâtru, galant. Sau poate aveţi un rendezvous, madame. Din păcate, nu eu sunt persoana cu care aţi venit să vă întâlniţi, nu-i aşa?

Ea îşi recăpătase între timp aplombul.

— Oare îşi dă cineva întâlnire în mijlocul dimineţii? întrebă ea.

— Uneori eşti nevoit să-ţi dai întâlnire când poţi, răspunse Poirot şi adăugă: Soţii sunt câteodată geloşi.

— Mă îndoiesc că al meu este, spuse Sally Legge.

Vorbea cu destulă nonşalanţă, dar în spatele cuvintelor ei Poirot simţi o undă de amărăciune.

— Este total absorbit de propriile lui afaceri.

— Toate femeile se plâng de asta la soţii lor. Mai ales la soţii englezi.

— Dumneavoastră străinii sunteţi mai galanţi.

— Noi ştim că este necesar să-i spui unei femei cel puţin o dată pe săptămână, şi preferabil de trei sau patru ori, că o iubeşti; şi că, de asemenea, este înţelept să-i aduci câteva flori, să-i faci complimente, să-i spui că arată foarte bine în noua ei rochie sau cu noua ei pălărie.

— Dumneavoastră asta faceţi?

— Eu nu sunt soţ, madame. Din nefericire.

— Sunt sigură că nu e vorba de nici o nefericire. Sunt convinsă că sunteţi absolut încântat de statutul dumneavoastră de burlac fară nici o grijă.

— Nu, nu, madame, vă înşelaţi.

— Eu cred că e o prostie să te căsătoreşti, spuse Sally Legge.

— Regretaţi zilele când pictaţi în atelierul dumneavoastră din Chelsea?

— S-ar părea că ştiţi totul despre mine, monsieur Poirot.

— Sunt un bârfitor. Îmi place să aud totul despre oameni. Chiar regretaţi, madame?

— Nu ştiu.

Se aşeză surescitată pe bancă. Poirot se aşeză lângă ea.

Fu o dată în plus martorul fenomenului cu care începea să se obişnuiască. Această fată roşcată, atrăgătoare era pe cale să-i spună lucruri pe care s-ar fi codit să le spună unui englez.

— Atunci când am venit aici în vacanţă, departe de toate, speram că lucrurile vor fi iar ca înainte… Dar n-a fost să fie aşa.

— Nu?

— Nu. Alec este la fel de morăcănos şi… Oh, nu ştiu… închis în el. Nu ştiu ce se întâmplă cu el. E atât de nervos! Oamenii îl sună şi îi lasă mesaje ciudate şi el nu vrea să-mi spună nimic! Asta mă scoate din minţi. Nu vrea să-mi spună nimic! La început m-am gândit că e vorba de altă femeie, dar nu cred că e asta. Nu chiar…

În glasul ei se citea o anume îndoială care nu-i scăpă lui Poirot.

— V-aţi savurat ceaiul ieri după-amiază, madame?

— Ceaiul? Se uită nedumerită la el, cu gândurile revenite de foarte departe. Apoi spuse repede: Oh, da. Nu aveţi idee cât de extenuant a fost să stau în cortul acela înfofolită în toate vălurile acelea. Era înăbuşitor.

— Şi în cortul de ceai trebuie să fi fost zăpuşeală, nu-i aşa?

— Da, era. Oricum, nimic nu e ca o ceaşcă de ceai, nu credeţi?

— Puţin mai înainte căutaţi ceva, madame, nu-i aşa? Oare asta să fie? Întinse mâna în care ţinea mica amuletă de aur.

— Eu… Oh, da! Vă mulţumesc, monsieur Poirot. Unde aţi găsit-o?

— Era aici pe pardoseală, în crăpătura de acolo.

— Trebuie să-mi fi căzut cândva.

— Ieri?

— Oh, nu, nu ieri. Mai înainte.

— Dar, madame, îmi amintesc că am văzut amuleta asta la încheietura dumneavoastră când mi-aţi ghicit viitorul.

Nimeni n-ar fi putut minţi mai convingător ca Poirot. În faţa siguranţei lui, Sally Legge cobori pleoapele.

— Chiar că nu-mi amintesc, spuse ea. Abia azi dimineaţă am observat că îmi lipsea.

— Atunci, sunt fericit că am posibilitatea să v-o înapoiez, spuse galant Poirot.

Ea răsucea cu nervozitate amuleta între degete. Acum se ridică.

— Vă mulţumesc, monsieur Poirot, vă mulţumesc foarte mult, spuse ea pe nerăsuflate, evident nervoasă, şi ieşi repede din Folíe.

Poirot se sprijini de speteaza băncii şi dădu gânditor din cap.

Nu, spuse el în sinea lui, ieri după masă nu te-ai dus în cortul de ceai. Nu pentru ceai erai atât de nerăbdătoare să ştii dacă era ora patru. Aici ai venit ieri dsupă-amiază. Aici, la Folíe. La jumătatea drumului până la hangar. Ai venit aici să te întâlneşti cu cineva.

Auzi din nou paşi apropiindu-se. Paşi repezi, nerăbdători. „Iată că s-ar putea să apară cel cu care a venit doamna Legge până aici să se întâlnească” îşi spuse în sinea lui Poirot.

Dar când de după colţul Folíei apăru Alec Legge, Poirot exclamă:

— Iarăşi greşit!

— Ce? Ce e asta? Alec Legge părea uimit.

— Spuneam că m-am înşelat din nou, explică Poirot. Nu mă înşel des, şi povestea de acum mă exasperează. Nu pe dumneata mă aşteptam să te văd.

— Pe cine vă aşteptaţi să vedeţi?

— Un tânăr, băiat aproape, cu o cămaşă din acelea viu colorate, cu broaşte ţestoase pe ea.

Fu încântat de efectul vorbelor lui. Alec Legge făcu un pas înainte şi spuse destul de incoerent:

— De unde ştiţi? De unde… ce vreţi să spuneţi?
— Sunt medium, spuse Poirot şi închise ochii.
Alec Legge făcu încă doi paşi înainte. Poirot era conştient că în faţa lui stătea un tânăr foarte mânios.
— Ce dracu' vreţi să spuneţi? întrebă Legge.
— Cred că prietenul dumitale s-a întors la Căminul Tineretului. Dacă vrei să-l vezi, va trebui să te duci până acolo.
— Deci asta e, îngână Alec Legge.
Se lăsă să cadă în celălalt capăt al băncii de piatră.
— Deci de asta vă aflaţi aici? N-a fost vorba de „decernat premii". Trebuia să fi ştiut. Se întoarse către Poirot. Faţa lui era trasă şi nefericită. Ştiu cum trebuie să pară, spuse el. Dar nu e ceea ce gândiţi dumneavoastră. Sunt un om hărţuit. O dată ce ai căzut în ghearele acestor oameni nu e atât de simplu să scapi. Iar eu vreau să scap. Asta e treaba. Vreau să scap. Ajungi să fn disperat, să ştiţi. Îţi vine să iei măsuri disperate. Te simţi ca un şoarece prins în cursă să ştiţi. V-aţi primit dovada.
Se ridică, împleticindu-se puţin ca şi cum nu vedea pe unde călca, apoi se îndepărtă cu pas hotărât fără să se mai uite înapoi.
Hercule Poirot rămase pe loc cu ochii larg deschişi şi cu sprâncenele ridicate.
— Toate astea sunt foarte curioase, îngână el Curioase şi interesante. Am dovada de care am nevoie, nu-i aşa? Dovadă privitoare la ce? La crimă?

Capitolul XIV

Inspectorul Bland se afla în secţia de poliţie din Helmmouth. De partea cealaltă a mesei şedea superintendentul Baldwin, un bărbat masiv, cu aspect plăcut. Între ei, pe masă, se afla o grămăjoară neagră, păstoasă. Inspectorul Bland o atinse precaut cu degetul.
— Asta e pălăria ei, spuse el. Sunt sigur de asta, deşi n-aş putea jura. Se pare că făcuse o pasiune pentru forma asta. Aşa mi-a spus servitoarea ei. Avea câteva cu forma asta.

Una roz deschis şi una de un roşu-brun, dar ieri o purta pe cea neagră. Da, asta este. Ai pescuit-o din râu? Asta face ca treaba să arate cum ne gândim noi că este.

— Totuşi, nu avem nici o certitudine, spuse Baldwin. În definitiv, oricine putea arunca o pălărie în râu.

— Da, putea s-o arunce din hangar, sau putea s-o arunce de pe iaht.

— Iahtul e păzit cu străşnicie, spuse Baldwin. Dacă e acolo, vie sau moartă, tot acolo este.

— El n-a coborât azi pe ţărm?

— Nu încă. E pe punte. Stă într-un şezlong şi fumează un trabuc.

Inspectorul Bland se uită la ceas.

— S-a cam făcut timpul să urcăm la bord, spuse el.

— Crezi că ai s-o găseşti? întrebă Baldwin.

— N-aş conta pe asta. Am sentimentul că tipul este al dracului de deştept. Rămase o clipă pe gânduri împungând din nou pălăria cu degetul, apoi întrebă: Cum e cu cadavrul, dacă a existat vreun cadavru? Există vreo idee în privinţa asta?

— Da, răspunse Baldwin. Au discutat azi dimineaţă cu Otterweight. E un fost salvamar. Întotdeauna îl consult când e vorba de maree şi curenţi. În jurul orei când doamna a intrat în Helm, dacă într-adevăr a intrat în Helm, tocmai începuse refluxul. Acum e lună plină şi apa se retrage rapid. Aş zice că a fost purtată către mare, iar curentul a dus-o spre coasta Cornwall-ului. Nu se ştie sigur unde va apărea cadavrul, în cazul în care va apărea. Pe aici s-au înecat câţiva oameni şi nici în ziua de azi nu le-am recuperat cadavrele. Pe de altă parte, ar putea să apară oricând.

— Dacă nu apare, o să fie dificil, spuse Bland.

— Eşti convins în inima dumitale că e în râu?

— Nu văd unde altundeva ar putea fi. Am verificat autobuzele şi trenurile. Locul ăsta este o fundătură. Purta haine care săreau în ochi şi nu şi-a luat altele cu ea. Aşa că aş spune că nici n-a plecat de la Nasse. Fie cadavrul ei e în

mare, fie este ascuns undeva pe domeniu. Iar ce vreau eu acum este motivul. Şi cadavrul, bineînţeles. Nu ajung nicăieri până nu găsesc cadavrul.

— Dar cu cealaltă fată cum a fost?

— A văzut cineva… sau a văzut ceva. Până la urmă îi dăm noi de capăt întregii afaceri, dar nu va fi uşor.

Fu rândul lui Baldwin să se uite la ceas.

— E timpul să mergem, spuse el.

Cei doi ofiţeri de poliţie fură primiţi la bordul iahtului Espérance cu toată curtoazia feremecătoare a lui De Sousa. El le oferi băuturi, pe care ei le refuzară, şi manifestă un interes amabil faţă de activitatea lor.

— Aţi mai înaintat cu cercetările privitor la moartea acelei fete?

— Progresăm, răspunse inspectorul Bland.

Superintendentul prelua iniţiativa şi îi expuse cu mare delicateţe scopul vizitei lor.

— Aţi vrea să cercetaţi Espérance? De Sousa nu părea supărat. Dimpotrivă, părea destul de amuzat. Dar de ce? Credeţi că îl ascund pe criminal, sau poate credeţi că eu însumi sunt criminalul?

— Este necesar, domnule De Sousa, şi sunt convins că înţelegeţi. Mandatul de percheziţie…

De Sousa ridică mâinile.

— Dar sunt dornic să cooperez! Să procedăm ca între prieteni. Sunteţi bine veniţi să căutaţi unde doriţi. Ah, poate credeţi că o am aici pe verişoara mea, lady Stubbs? Poate vă închipuiţi, probabil, că a fugit de la soţul ei şi şi-a găsit adăpost la mine? Dar căutaţi, domnilor, vă rog să căutaţi.

Se trecu la percheziţionare. Fu o percheziţie amănunţită. La sfârşit, reuşind să îşi ascundă dezamăgirea, cei doi ofiţeri de poliţie îşi luară la revedere de la domnul De Sousa.

— N-aţi găsit nimic? Ce dezamăgire! Dar v-am spus că aşa o să fie. Poate că acum veţi servi ceva răcoritor. Nu?

Îi conduse până în locul în care era legată barca lor.

— Şi cu mine cum rămâne? întrebă el. Sunt liber să plec? Vă rog să înţelegeţi că încep să mă cam plictisesc. Vremea e bună. Tare mi-ar plăcea să-mi continui drumul spre Plymouth.

— Vă rugăm să aveţi amabilitatea, domnule, să rămâneţi aici pentru anchetă – aceasta e mâine – în caz că procurorul ar dori să vă întrebe ceva.

— Bineînţeles. Vreau să fac tot ce pot. Dar după aceea?

— După aceea, domnule, sunteţi liber să plecaţi unde doriţi, spuse superintendentul Baldwin, cu o faţă de piatră.

Ultimul lucru pe care îl văzură în timp ce barca lor se îndepărta fu chipul zâmbitor al lui De Sousa uitându-se în jos la ei.

Ancheta fu aproape dureros de neinteresantă. În afară de dovezile medicale şi dovezile de identificare, nimic nu veni să alimenteze curiozitatea spectatorilor. Ancheta fu amânată. Întreaga procedură fusese pur formală.

Totuşi, ceea ce urmă după anchetă nu fii chiar atât de formal. Inspectorul Bland îşi petrecu după-amiaza făcând o excursie pe acel bine cunoscut vapor de croazieră, The Devon Belle. Plecând din Brixwell în jur de ora trei, acesta ocolea promontoriul, înainta în jurul coastei şi intra pe gura Helm-ului, apoi urca în susul râului. La bord erau în jur de două sute treizeci de pasageri, pe lângă inspectorul Bland. Acesta stătea la tribord, cu ochii pe ţărmul împădurit. Vaporul trecu pe lângă hangarul de bărci care aparţinea de Hoodown Park. Inspectorul se uită la ceas. Era exact patru şi un sfert. Acum se apropia de hangarul de la Nasse. Acesta stătea izolat între copaci, cu balconaşul lui şi micul chei de dedesubt. Nu se zărea nici un semn că în hangar ar fi fost cineva, cu toate că, aşa cum ştia Bland, în hangar era cineva. Confrom ordinelor primite, poliţistul Hoskins se afla acolo, la datorie.

Nu departe de treptele hangarului se afla o barcă mică, iar în barcă erau un bărbat şi o fată în echipament de vacanţă. Erau angrenaţi în ceea ce părea o hârjoană cam

de prost gust. Fata ţipa, bărbatul se prefăcea, în joacă, că o aruncă peste bord. În acel moment, în megafon se auzi un glas de stentor.

— Doamnelor şi domnilor, ne apropiem acum de renumitul sat Gitcham unde vom rămâne trei sferturi de oră şi unde puteţi servi un ceai cu crab sau homar, precum şi smântână de Devonshire. În dreapta dumneavoastră se află domeniul Nasse House. În două sau trei minute veţi trece pe lângă casă, ce se va vedea printre copaci. Aparţinând iniţial lui sir Gervase Folliat, un contemporan al lui sir Francis Drake care l-a însoţit pe acesta în călătoria lui spre lumea nouă, casa este acum proprietatea lui sir George Stubbs. În stânga dumneavoastră se află renumita Gooseacre Rock. Aici, doamnelor şi domnilor, erau aduse soţiile cicălitoare pe vreme de reflux şi lăsate până când apa le ajungea până la gât o dată cu venirea fluxului.

Toată lumea de pe Devon Belle se uita fascinată la Gooseacre Rock. Se făceau glume şi se auzeau chicote ascuţite.

În timp ce se întâmpla asta, tânărul din barcă, după o ultimă luptă, îşi împinse prietena peste bord. Aplecându-se peste margine, o ţinu în apă, râzând şi spunând: „Nu, n-am să te scot până nu promiţi că ai să fii cuminte!”

Totuşi, nimeni nu observă această scenă, cu excepţia inspectorului Bland. Toţi ascultau ce se spunea la megafon, îşi întindeau gâturile să zărească Nasse House şi se uitau fascinaţi la Gooseacre Rock.

Tânărul din barcă îi dădu drumul fetei, ea se cufundă în apă şi câteva clipe mai târziu apăru în celălalt capăt al bărcii şi trecu peste bord cu agilitate. Poliţista Alice Jones era o înotătoare de clasă.

Inspectorul Bland cobori pe ţărm la Gitcham o dată cu ceilalţi excursionişti şi servi un ceai cu homar, smântână de Devonshire şi plăcintă de ovăz. Îşi spuse în gând: Aşadar, se putea face, şi nimeni n-ar fi observat”.

În timp ce inspectorul Bland îşi făcea experinţa pe Helm, Hercule Poirot făcea şi el un experiment cu un cort pe peluza de la Nasse House. De fapt, era acelaşi cort în care ghicise Madame Zuleika, şi care, la rugămintea lui Poirot, nu fusese strâns o dată cu celelalte.

Acum intră în el, închise aripile de la intrare şi se duse în partea din spate. Desfăcu îndemânatic aripile de acolo şi se strecură afară, le legă la loc şi plonjă în desişul de rododendroni aflat, chiar în spatele cortului. Strecurându-se printre două tufişuri, ajunse curând la o căsuţă rustică. Era un fel de casă de vară cu o uşă închisă. Poirot deschise uşa şi intră.

Înăuntru era foarte întuneric din cauză că rododendronii din jurul căsuţei împiedicau lumina zilei să pătrundă prin ei. Acolo se aflau o cutie cu mingi de crichet şi nişte cercuri ruginite. Se mai aflau şi câteva crose de hochei rupte, o mulţime de urechelniţe şi păianjeni, iar pe praful de pe podea un semn rotund, neregulat. Poirot se uită câtva timp la acesta. Îngenunche şi, scoţând din buzunar o ruletă, îi măsură cu grijă diametrul. Apoi dădu satisfăcut din cap.

Se strecură în linişte afară, închizând uşa în urma lui. Apoi porni oblic printre tufele de rododendroni. Urcă astfel dealul şi în scurt timp ajunse la poteca ce ducea la Folíe şi de acolo în jos, la hangar.

De data asta nu vizită Folía, ci coborî direct la hangar. Scoase cheia, descuie uşa şi intră.

În afară de cadavrul şi de tava cu farfuria şi paharul care fuseseră înlăturate, totul era exact cum şi-l amintea. Se duse la masă unde se afla teancul de comicsuri. Le răsfoi cam cu aceeaşi expresie pe care o avusese şi inspectorul Bland când le citise. „Jackie Blake umblă cu Susan Brown”. „Peter ciupeşte fetele la film”. „Georgie Porgie sărută autostopistele în pădure”. „Lui Biddy Fox îi plac băieţii”. „Albert umblă cu Doreen”.

Remarcile i se păreau jalnice în inocenţa lor copilărească. Îşi aminti faţa urâtă, cu coşuri a lui Marlene. Bănui că nici

un băiat nu o ciupise pe Marlene la film. Frustrată, Marlene îşi găsise plăcerea în a-şi spiona tinerii contemporani. Spionase, adulmecase, şi văzuse anumite lucruri. Lucruri pe care nu trebuia să le vadă, lucruri de mică importanţă, de obicei, dar poate că, într-o ocazie, ceva mai important? Ceva de a cărui importanţă ea însăşi habar nu avusese.

Totul era o problemă de conjunctură, şi Poirot clătină din cap cu îndoială. Aranjă cu grijă teancul de comicsuri pe masă. În timp ce făcea asta, avu brusc sentimentul că lipsea ceva. Ceva… Ce anume? Ceva care ar fi trebuit să se afle acolo… Ceva… Clătină din cap, în timp ce impresia de moment dispăru.

Ieşi agale din hangar, amărât şi nemulţumit de sine. El, Hercule Poirot, fusese chemat să împiedice o crimă, şi nu o împiedicase. Crima fusese comisă. Ce era mai uluitor decât să nu aibă nici o idee, nici chiar acum, de felul în care se petrecuse? Era ruşinos. Iar mâine trebuia să se întoarcă la Londra înfrânt. Orgoliul lui era serios desumflat – până şi mustaţa i se pleoştise.

Capitolul XV

Două săptămâni mai târziu, inspectorul Bland avu o întrevedere nesatisfăcătoare cu şeful poliţiei comitatului.

Maiorul Merrall avea nişte sprâncene stufoase şi semăna destul de bine cu un terrier furios. Dar oamenii lui îl iubeau şi îi respectau modul de a gândi.

— Măi să fie! spuse maiorul Merrall. Ce avem până acum? Nimic în baza căruia să putem acţiona. De pildă tipul ăsta, De Sousa. Nu îl putem asocia nicicum cu moartea fetei. Dacă ar fi apărut cadavrul lui lady Stubbs, ar fi fost altceva, îşi adună sprâncenele şi se uită la Bland. Dumneata crezi că există un cadavru, nu-i aşa?

— Dumneavoastră ce credeţi, domnule?

— Oh, sunt de acord cu dumneata. Altfel i-am fi dat de urmă până acum. Afară dacă, bineînţeles, nu şi-a făcut cu grijă planurile. Iar în privinţa asta n-am nici cel mai mic indiciu. Ea nu avea nici un ban, să ştii. Ne-am interesat de

latura financiară a problemei. Sir George era cu banii. Îi dădea o alocaţie foarte generoasă, dar ea nu avea un chior al ei. Şi nu există nici o urmă de amant. Nu sunt zvonuri, nu sunt bârfe, or într-un district de ţară ca acela ar fi existat.

Începu să bată podeaua în sus şi în jos.

— Realitatea este că nu ştim nimic. Noi doar credem că, dintr-un motiv necunoscut, De Sousa şi-a lichidat verişoara. Cel mai probabil, a convins-o să se întâlnească cu el la hangar, a luat-o în barcă şi i-a dat brânci peste bord. Ai verificat dacă se putea întâmpla asta?

— Doamne Sfinte, domnule! Ai putea să îneci o barcă plină cu oameni în perioada vacanţei şi nimeni nu s-ar gândi la asta! Dar ce nu ştia De Sousa a fost că fata era în hangar, se plictisea de moarte şi, mai mult ca sigur, se uita pe fereastră.

— Hoskins se uita pe fereastră şi urmărea spectacolul pe care l-ai pus în scenă, şi dumneata nu l-ai văzut?

— Nu, domnule. Nu aveai de unde să ştii că era cineva în hangar, afară doar dacă ieşea în balcon şi se arăta…

— Poate că fata chiar a ieşit în balcon. De Sousa şi-a dat seama că l-a văzut ce făcea, aşa că s-a întors pe mal şi s-a ocupat de ea, şi a convins-o să-i dea drumul în hangar întrebând-o ce făcea acolo. Fata i-a povestit, încântată de rolul ei, iar el i-a pus funia în jurul gâtului în joacă şi… gata!

— Bine, Bland; bine. Să spunem că aşa s-a întâmplat. Dar e pură ghiceală. Nu avem nici o dovadă. Nu avem cadavru, iar dacă încercăm să-l reţinem pe De Sousa în această ţară o să stârnim un viespar. Va trebui să-l lăsăm să plece.

— Pleacă, domnule?

— Ridică ancora peste o săptămână. Se întoarce în blestemata lui de insulă.

— Deci nu avem mult timp, spuse întunecat inspectorul Bland.

— Mai există şi alte posibilităţi. Eu tot mai cred că lady Stubbs trebuie să fi fost omorâtă de cineva care era la curent cu toate chiţibuşurile acestui joc, „Găseşte

criminalul”. Putem absolvi complet două persoane. Pe sir George şi pe căpitanul Warburton. Ei au fost toată după-amiaza pe peluză ocupându-se de tot felul de concursuri. Au fost văzuţi de zeci de oameni. Acelaşi lucru este valabil şi pentru doamna Masterton, dacă putem s-o includem în povestea asta.

— Includem pe toată lumea, spuse maiorul Merrall. Mă sună întruna în privinţa ogarilor. Într-un roman poliţist ea ar fi exact persoana care a ucis. Dar, la naiba, o cunosc de-o viaţă pe Connie Masterton. Pur şi simplu nu o văd umblând de nebună strangulând tinere fete, sau descotorosindu-se de frumuseţi exotice. Deci, cine mai e?

— Doamna Oliver, spuse Bland. Ea a conceput „Găseşte criminalul”. E destul de excentrică şi a umblat de capul ei o bună parte din după-amiază. Apoi mai este domnul Alec Legge.

— Tipul din vilişoara roz?

— Da. A plecat destul de devreme de la sărbătoare, căci n-a fost văzut acolo. El spune că s-a plictisit de petrecere şi s-a întors la vila lui. Pe de altă parte, bătrânul Merdell – ăsta-i moşneagul de la chei care are grijă de bărcile oamenilor – bătrânul spune că Alec Legge a trecut pe lângă el în drum spre vilă în jur de ora cinci. Nu mai devreme. Asta face ca Legge să nu poată justifica o oră din timpul lIui. Fireşte, el spune că Merdell nu are deloc noţiunea timpului şi se înşeală privitor la când l-a văzut. Şi, l-a urma urmelor, moşul are nouăzeci şi doi de ani.

— Destul de nesatisfăcător, spuse maiorul Merrall. Nu-i putem găsi vreun motiv sau ceva?

— Se poate să fi avut o legătură amoroasă cu lady Stubbs, spuse cu îndoială Bland. Iar ea, poate, l-a ameninţat că o să-i spună soţiei lui, şi el i-a închis definitiv gura, iar fata a văzut ce s-a întâmplat…

— Şi el a ascuns undeva cadavrul lui lady Stubbs?

— Da. Dar al naibii să fiu dacă ştiu cum sau unde. Oamenii mei au scotocit tot domeniul, s-au uitat în fiecare tufiş, şi

nici urmă de săpătură recentă. Totuşi, să spunem că a reuşit cu adevărat să ascundă cadavrul şi a aruncat pălăria în râu ca să ne pună pe o pistă greşită. Iar Marlene Tucker l-a văzut, aşa că s-a descotorosit de ea. Partea asta este mereu aceeaşi.

Inspectorul Bland făcu o pauză, apoi spuse: Şi mai e doamna Legge…

— Ce avem împotriva ei?

— Nu a fost în cortul de ceai între patru şi patru şi jumătate cum spune ea. Mi-am dat seama de asta imediat ce am discutat cu ea şi cu doamna Folliat. Dovezile susţin declaraţia doamnei Folliat. Iar aceasta este jumătate de oră vitală. Se opri din nou. Şi mai este arhitectul, tânărul Michael Weyman. E greu să-l legăm în vreun fel de povestea asta, dar el este ce aş numi eu criminal probabil – unul din tinerii ăia impertinenţi, tupeişti. Ar omorî pe oricine fără să clipească. La nervi, nu m-ar mira.

— Cum îşi justifică el mişcările?

— Foarte vag, domnule. Chiar foarte, foarte vag.

— Asta dovedeşte că e un arhitect autentic, spuse cu simţire maiorul Merrall, care de curând îşi construise o casă în apropiere de mare. Sunt atât de aerieni arhitecţii ăştia că uneori chiar mă întreb dacă sunt vii.

— Nu ştie unde era sau când şi se pare ca nu e nimeni care să-l fi văzut. Există anumite dovezi că lady Stubbs avea o pasiune pentru el. Şi ar mai fi domnişoara Brewis… Se opri. Urmă o pauză lungă.

— Asta-i secretara, nu-i aşa?

— Da, domnule. O femeie foarte eficientă.

Urmă iarăşi o pauză. Maiorul Merrall îşi studie cu atenţie subordonatul.

— Ai ceva în mintea dumitale privitor la ea, nu-i aşa?

— Da, domnule, am. Vedeţi dumneavoastră, ea recunoaşte deschis că a fost în hangar în jurul orei la care trebuie să se fi comis crima.

— Ar face-o dacă ar fi vinovată?

— Poate, răspunse încetişor inspectorul Bland. De fapt, este cel mai bun lucru pe care îl poate face. Vedeţi, dacă ia o tavă cu prăjituri şi suc de fructe şi spune tuturor că le duce fetei în hangar, atunci prezenţa ei acolo este justificată. Se duce acolo şi vine înapoi şi spune că fata era în viaţă la acea oră. Avem cuvântul ei pentru asta. Dar dacă vă amintiţi, domnule, şi vă uitaţi din nou la dovezile medicale, ora morţii aproximată de dr. Cook este între patru şi cinci fără un sfert. Noi avem numai cuvântul domnişoarei Brewis că Marlene era în viaţă la patru şi un sfert. Şi în mărturia ei apare un aspect curios. Ea mi-a spus că lady Stubbs a fost cea care a rugat-o să-i ducă prăjituri şi suc lui Marlene. Dar un alt martor spune în mod categoric că nu era genul de lucru la care s-ar fi gândit lady Stubbs. Şi eu cred că aici are dreptate. Nu-i seamănă lui lady Stubbs. Lady Stubbs era o frumuseţe tâmpă care se gândea numai la ea şi la cum arată. Niciodată nu a comandat meniuri sau s-a interesat de problemele casnice, sau s-a gândit la altcineva în afară de preţioasa ei persoană. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi se pare mai puţin probabil ca ea să-i fi spus domnişoarei Brewis să-i ducă ceva fetei.

— E ceva în ceea ce spui, Bland. Dar dacă e aşa, care este motivul ei?

— Nici un motiv pentru omorârea fetei, dar eu chiar cred, să ştiţi, că putea să aibă un motiv ca s-o omoare pe lady Stubbs. Conform spuselor domnului Poirot, despre, care v-am povestit, ea e îndrăgostită până peste urechi de patronul ei.

Dacă a urmărit-o pe lady Stubbs în pădure şi a ucis-o şi Marlene Tucker, plictisindu-se în hangar, a ieşit şi a văzut ce s-a întâmplat? Atunci fireşte că a trebuit s-o omoare şi pe Marlene. Ce a făcut în continuare? A dus cadavrul fetei în hangar, s-a întors în casă, a luat tava şi a coborât din nou la hangar. Apoi şi-a acoperit absenţa de la sărbătoare, şi noi avem mărturia ei, singura noastră mărturie demnă de

încredere la suprafaţă, precum că Marlene Tucker era în viaţă la patru şi un sfert.

— Ei bine, spuse maiorul Merrall cu un oftat, dacă ea e partea vinovată, ce crezi că a făcut cu cadavrul lui lady Stubbs?

— L-a ascuns în pădure, l-a îngropat sau l-a aruncat în râu.

— Aruncat în râu ar fi fost cam dificil, nu-i aşa?

— Depinde unde a fost comisă crima. Este o femeie foarte zdravănă. Dacă crima a fost comisă nu departe de hangar, putea să care cadavrul până la râu şi să-l arunce peste marginea cheiului.

— Cu vaporul de croazieră pe Helm?

— Ar fi fost o altă „hârjoană”. Riscant, dar posibil. Dar mie mi se pare mult mai probabil să fi ascuns cadavrul undeva şi să fi aruncat în Helm numai pălăria. Cunoscând casa şi domeniul bine, ar fi putut ascunde un cadavru. Poate că a reuşit să se descotorosească de el aruncându-l în râu mai târziu. Cine ştie? Asta, fireşte, dacă ea e făptaşa, adăugă inspectorul după ce se gândi mai bine. Dar, de fapt, domnule, eu rămân tot la De Sousa…

Maiorul îşi făcuse însemnările în carnet. Acum ridică privirea şi îşi drese glasul.

— Atunci, treaba stă în felul următor: avem cinci sau şase persoane care puteau s-o omoare pe Marlene Tucker. Unele sunt mai probabile decât altele, dar numai până aici putem merge. În linii mari, ştim de ce a fost omorâtă. A fost omorâtă pentru că a văzut ceva. Dar până nu ştim precis ce anume a văzut, nu ştim cine a omorât-o.

— Expusă în felul ăsta, afacerea pare niţel cam dificilă, domnule.

— Oh, chiar este dificilă. Dar îi dăm noi de capăt până la urmă.

— Şi între timp tipul va fi părăsit Anglia, râzându-şi în barbă, ieşind basma curată în două crime.

— Eşti destul de sigur că este el, nu-i aşa? Nu spun că te înşeli. În tot cazul…

Şeful poliţiei, rămase tăcut câteva clipe, apoi ridică din umeri şi spuse:

— Oricum, e mai bine decât să avem un criminal psihopat. Până acum probabil că am fi avut şi a treia crimă pe cap.

— Chiar se spune că lucrurile merg câteştrele.

Repetă această remarcă a doua zi dimineaţă când auzi că bătrânul Merdell, întorcându-se acasă de la cârciuma lui preferată din Giteham, de peste râu, trebuie să-şi fi depăşit porţia şi căzuse în râu când acostase la chei. Barca lui fu găsită plutind în derivă, iar cadavrul bătrânului fu recuperat în acea seară.

Ancheta fu scurtă şi simplă. Noaptea fusese întunecoasă şi înnorată, iar bătrânul băuse trei halbe de bere şi, la urma urmelor, avea nouăzeci şi doi de ani.

Verdictul dat fu: Moarte accidentală.

Capitolul XVI

Poirot şedea într-un fotoliu pătrat în faţa şemineului pătrat din camera lui pătrată din apartamentul din Londra. În faţa lui se aflau diverse obiecte care nu erau pătrate, în schimb erau violet şi aproape imposibil curbate. Fiecare din ele, studiate separat, arătau de parcă nu puteau avea vreo utilitate într-o lume normală. Păreau improbabile, iresponsabile şi întru totul întâmplătoare. În realitate, fireşte, nu erau deloc aşa.

Evaluate corect, fiecare îşi avea locul lui anume, într-un univers anume. Asamblate în locul lor corespunzător din universul lor corespunzător, ele nu numai că aveau logică, ci formau un tablou Cu alte cuvinte, Hercule Poirot alcătuia un puzzle.

Era o ocupaţie pe care el o găsea liniştitoare şi plăcută. Ea transforma dezordinea în ordine şi avea, după părerea lui, o anumită asemănare cu profesia lui. Şi în aceasta te confruntai cu diferite fapte improbabile care, deşi păreau să nu aibă nici o legătură între ele, aveau un rol corespunzător echilibrat în alcătuirea întregului. Degetele lui ridicară cu îndemânare o piesă improbabilă de un

cenuşiu închis şi o potriviră într-un cer albastru. Da, acum se vedea că făcea parte dintr-un aeroplan.

— Da, murmură Poirot, asta trebuie făcut. Piesa puţin probabilă aici, piesa improbabilă acolo… toate au locul lor stabilit şi, o dată potrivite în el, gata şi afacerea! Totul e limpede. Totul se încadrează în tablou, cum se spune în ziua de azi.

Dacă ai şti ce cauţi, totul ar fi atât de uşor! îşi spuse Poirot. Dar nu ştii ce cauţi. Te uiţi în locuri greşite, sau cauţi piese greşite, tocmai pentru că nu ştii ce cauţi. Oftă, şi ochii îi fugiră de la jocul de puzzle la scaunul din cealaltă parte a şemineului. Acolo, cu nici o jumătate de oră în urmă, inspectorul Bland îşi băuse ceaiul şi vorbise cu tristeţe. Venise la Londra cu probleme de serviciu şi, după ce îşi rezolvase treburile, trecuse pe la Poirot. Se întreba, explicase el, dacă monsieur Poirot avea vreo idee. Apoi îşi expuse propriile lui idei. Poirot fusese de acord cu el în privinţa tuturor aspectelor reliefate. După părerea lui, inspectorul Bland făcuse o trecere în revistă a cazului foarte cinstită şi lipsită de prejudecăţi.

Se împlineau aproape cinci săptămâni de la întâmplările de la Nasse House. Fuseseră cinci săptămâni de stagnare. Cadavrul lui lady Stubbs nu fusese recuperat. În caz că ea trăia, nu i se dăduse de urmă. Conform inspectorului Bland, şansele ca ea să fie în viaţă erau minime. Poirot era de acord cu el.

— Cadavrul putea şi să nu fie adus de apă la mal, firește, spuse Bland. Nu se poate spune ce se întâmplă cu un cadavru o dată ce e în apă. Mai poate încă să apară, deşi, în cazul ăsta, ar fi cam greu de recunoscut.

— Există o a treia posibilitate, spuse Poirot.

Bland dădu din cap.

— Da, m-am gândit la asta. De fapt, mă tot gândesc la asta. Vreţi să spuneţi că acest cadavru este acolo, la Nasse, ascuns undeva unde nu ne-am gândit să căutăm. Se poate, să ştiţi. Da, se poate. Cu o casă veche şi un domeniu ca

acela, există locuri la care nici nu te-ai gândi, de a căror existenţă habar nu ai.

Se opri o clipă, gânditoare, apoi spuse:

— Nu mai departe decât zilele trecute am fost într-o casă. În timpul războiului, s-a construit acolo un adăpost antiaerian. O chestie mai mult sau mai puţin şubredă ridicată în grădină, lângă peretele casei, şi din ea o cale de acces în pivniţa casei. Ei bine, războiul s-a terminat, adăpostul s-a dărâmat şi a fost adunat într-un fel de movilă neregulată. Dacă treci acum prin grădină, nici nu te-ai gândi că a existat un adăpost antiaerian acolo, cu o încăpere dedesubt. Asta vreau să spun. S-ar putea să existe o cale de acces spre un loc despre care nimeni din afară să nu ştie. Oare n-ar putea să existe vreun fel de „Grotă a preotului”? sau ceva de genul ăsta?

— Nu prea – nu în acea perioadă.

— Asta spune şi domnul Weyman. Casa a fost construită pe la 1790, spune el. Preoţii nu aveau nici un motiv la acea vreme să se ascundă. Totuşi, s-ar putea să existe undeva o modificare a structurii casei despre care cineva din familie să ştie. Ce părere aveţi, monsieur Poirot?

— E posibil, da. Mais oui, categoric este o idee. Dacă acceptăm posibilitatea, următorul lucru este: cine ştie de existenţa acestei modificări? Cineva care locuieşte în casă, probabil?

— Da. Bineînţeles că asta l-ar scoate din cauză pe De Sousa. Inspectorul părea nemulţumit. De Sousa era încă suspectul lui preferat. Cum spuneaţi, oricine din casă ar putea să ştie, adică, cineva care a trăit în casă, nu venit în vizită.

— Persoana care cu siguranţă ar şti despre un astfel de lucru şi care ţi-ar spune dacă ai întreba-o este doamna Folliat, spuse Poirot.

Doamna Folliat, se gândi el, ştia tot ce era de ştiut în legătură cu Nasse House. Doamna Folliat ştia foarte multe… Doamna Folliat ştiuse dintr-un foc că Hattie Stubbs

era moartă. Doamna Folliat ştia, înainte ca Marlene şi Hattie Stubbs să moară, că era o lume foarte ticăloasă şi că în ea existau oameni foarte ticăloşi. Doamna Folliat era cheia întregii afaceri, îşi spuse Poirot. Dar doamna Folliat era o cheie care nu avea să fie uşor de răsucit în broască.

— Am interogat-o de câteva ori pe această doamnă, spuse inspectorul. A fost foarte amabilă şi a părut nefericită că nu ne poate furniza nici o informaţie utilă.

„Nu poate sau nu vrea?” se gândi Poirot. Probabil că şi Bland se gândea la acelaşi lucru.

— E tipul de doamnă pe care nu o poţi forţa. Nu poţi s-o sperii, sau s-o convingi, sau să o duci preşul.

Nu, se gândi Poirot, pe doamna Folliat n-ai fi putut s-o forţezi sau convinge sau păcăli.

Inspectorul îşi terminase ceaiul, oftase şi plecase, iar Poirot scoase jocul de puzzle ca să-şi aline exasperarea ce se acumula. Căci era exasperat. Atât exasperat cât şi umilit. Doamna Oliver îl chemase pe el, Hercule Poirot, să elucideze un mister. Ea simţise că ceva nu era în regulă, şi, într-adevăr, ceva nu fusese în regulă. Şi ea îşi pusese încrederea în el, Hercule Poirot, mai întâi că o să prevină acel „ceva” – şi el nu-l prevenise – şi apoi că o să-l descopere pe ucigaş – iar el nu-l descoperise pe ucigaş. Era în ceaţă, în tipul de ceaţă în care, din când în când, apăreau frânturi derutante de lumină. Avusese tot timpul câte o frântură de adevăr, dar nu reuşise să o pătrundă. Eşuase în a aprecia valoarea a ceea ce văzuse preţ de o clipită.

Poirot se ridică, se duse în cealaltă parte a şemineului, aranja la loc al doilea fotoliu pătrat şi se aşeză în el. Scoase din buzunar un carnet şi scrise cu litere mici şi îngrijite: „Etienne De Sousa, Amanda Brewis, Alec Legge, Sally Legge, Michael Weyman”.

Din punct de vedere fizic, era imposibilă ca sir George sau Jim Warburton s-o fi omorât pe Marlene Tucker. Cum din punct de vedere fizic nu era imposibil ca s-o fi făcut doamna Oliver, o adăugă şi pe ea pe listă. O mai adăugă şi pe

doamna Masterton, întrucât nu-şi amintea s-o fi văzut în mod constant pe peluză între patru şi cinci fără un sfert; îl adăugă şi pe Henden, valetul; de asemenea, îl trecu şi pe „Băiatul cu cămaşa cu broaşte ţestoase” cu un semn de întrebare după el. Apoi zâmbi, clătină din cap, scoase din reverul hainei un ac cu gămălie, închise ochii şi împunse cu el. Era o metodă la fel de bună ca oricare alta, îşi zise el.

Fu pe drept supărat când văzu că acul străpunsese ultima însemnare.

„Sunt un imbecil! Ce legătură are cu afacerea asta un băiat cu o cămaşă cu broaşte ţestoase?”

Dar, totodată, îşi dădu seama că trebuia să fi avut un motiv ca să-l treacă pe listă pe acest personaj enigmatic. Îşi reaminti ziua când stătuse în Folíe şi surpriza de pe chipul băiatului când îl văzuse acolo. Un chip nu prea plăcut, în ciuda frumuseţii lui tinereşti. Un chip arogant, neîndurător. Tânărul venise acolo cu un scop. Venise să se întâlnească cu cineva, cu cineva cu care nu se putea întâlni, sau nu dorea să se întâlnească, într-un mod obişnuit. De fapt, era o întâlnire care nu trebuia să atragă atenţia. O întâlnire clandestină, vinovată. Ceva legat de crimă?

Poirot îşi continuă reflecţiile. Un băiat care stătea la Căminul Tineretului – altfel spus, un băiat care avea să fie în împrejurimi cel mult după două nopţi. Venise întâmplător acolo? Era unul din mulţii studenţi care vizitau Anglia? Sau venise acolo cu un scop anume, să se întâlnească cu cineva?

Cunosc o mulţime de lucruri, îşi spuse Poirot. Am în mână multe, multe piese ale acestui puzzle. Am idee despre genul de crimă care a fost – dar trebuie că nu mă uit la ea corect.

Dădu pagina şi scrise: A rugat-o lady Stubbs pe domnişoara Brewis să-i ducă de mâncare lui Marlene? Dacă nu, de ce a spus domnişoara Brewis asta?

Reflectă asupra acestui aspect. Domnişoara Brewis putea foarte bine să se fi gândit ea însăşi să îi ducă fetei o tavă cu ceva. Dar dacă era aşa, de ce nu o spusese pur şi simplu? De ce să mintă că lady Stubbs a rugat-o să facă asta? Oare

din cauză că domnişoara Brewis s-a dus în hangar şi a găsit-o pe Marlene moartă? Afară doar dacă domnişoara Brewis însăşi era vinovată de crimă, lucrul acesta părea foarte puţin probabil. Ea nu era o femeie nervoasă sau cu imaginaţie. Dacă ar fi găsit-o pe fată moartă, de bună seamă că ar fi dat imediat alarma.

Se uită lung la cele două întrebări pe care le scrisese. Nu se putea împiedica să simtă că undeva în acele cuvinte exista un indicator vital către adevărul care lui îi scăpase. După cinci minute de gândire, mai scrise ceva.

Etienne De Sousa declară că i a scris verişoarei lui cu trei săptămâni înainte de a sosi la Nasse House Această afirmaţie este adevărată sau falsă?

Poirot era aproape sigur ca era falsă. Îşi aminti scena de la micul dejun. Părea să nu existe nici un motiv că sir George şi lady Stubbs să fi simulat o mirare, iar în cazul acesteia din urmă o spaimă, pe care nu o simţeau. Nu vedea la ce ar fi servit acest lucru. Dacă Etienne De Sousa minţise, de ce minţise? Ca să dea impresia lui că vizita lui fusese anunţată şi binevenită? Putea să fie aşa, dar părea un motiv foarte îndoielnic. Nu exista nici o dovadă că o astfel de scrisoare fusese scrisă sau primită. Era o încercare din partea lui De Sousa de a face să pară că vizita lui era firească şi chiar aşteptată? Categoric, sir George îl primise cu destulă prietenie, cu toate că nu-l cunoştea.

Gândurile lui Poirot se opriră în acest punct. Sir George nu îl cunoştea pe De Sousa. Soţia lui, care îl cunoştea, nu-l văzuse. Să fi fost ceva aici? Era posibil ca De Sousa care sosise în ziua petrecerii câmpeneşti să nu fi fost adevăratul Etienne De Sousa? Răsuci ideea în minte, dar, iarăşi, nu-i găsi nici un rost. Ce avea de câştigat De Sousa venind şi prezentându-se drept De Sousa dacă nu era De Sousa? În orice caz, De Sousa nu beneficia nicicum de pe urma morţii lui Hattie. Hattie nu avea nici un ban al ei.

Poirot încercă să îşi amintească exact ce îi spusese ea în acea dimineaţă. „E un om rău. Face lucruri rele”. Şi,

conform spuselor inspectorului Bland, soţului ei îi spusese: „El omoară oameni”.

Acum când examinai toate faptele, exista ceva destul de semnificativ în asta. El omoară oameni.

În ziua în care Etienne De Sousa sosise la Nasse House, o persosană fusese în mod sigur ucisă, poate chiar două. Doamna Folliat spusese că n-dr trebui să li se acorde nici o atenţie remarcilor melodramatice ale lui Hattie. O spusese foarte insistent. Doamna Folliat…

Poirot se încruntă apoi bătu cu pumnul în braţul fotoliului.

— Mereu, mereu, mă întorc la doamna Folliat. Ea e cheia întregii afaceri. Dacă aş şti ce ştia ea… Nu mai pot să stau în fotoliu şi să mă gândesc doar. Nu, trebuie să iau trenul şi să mă duc din nou în Devon ca s-o vizitez pe doamna Folliat.

Poirot se opri o clipă în faţa porţilor mari de la Nasse House. Se uită în faţa lui, la aleea arcuită. Nu mai era vară. Frunzele ruginii cădeau uşor din copaci. Pantele terasate din apropiere erau acoperite cu mici ciclame mov. Poirot oftă. Frumuseţea lui Nasse House îl atrăgea împotriva voinţei lui. Nu era un mare admirator al naturii sălbatice, lui îi plăceau bordurile şi simetria, totuşi nu putea să nu admire frumuseţea sălbatică a pâlcurilor de arbuşti şi copaci.

În stânga lui se afla căsuţa albă cu portic. Era o după-amiază frumoasă. Probabil că doamna Folliat nu era acasă. Poate că îşi făcea de lucru în grădină sau îşi vizita prietenii din vecinătate. Avea mulţi prieteni. Ăsta era căminul ei, şi fusese căminul ei timp de foarte mulţi ani. Ce spusese bătrânul de pe chei? „Întotdeauna va fi un Folliat la Nasse House”.

Poirot bătu uşor în uşa căsuţei. După câteva momente, auzi paşi înăuntru, îi sunară în urechi înceţi şi aproape ezitanţi. Apoi uşa se deschise şi în cadrul ei apăru doamna Folliat. Poirot fu uimit să vadă cât de bătrână şi fragilă arăta. Ea se uită la el mirată, apoi spuse:

— Monsieur Poirot? Dumneavoastră!

El se gândi o clipă că văzuse în ochii ei teamă, dar apoi îşi spuse că fusese doar o iluzie.

— Pot să intru, madame? întrebă el politicos.

— Desigur.

Redevenise foarte calmă, şi îl conduse în mica ei cameră de zi. Pe o măsuţă se afla un serviciu de ceai.

— Am să aduc încă o ceaşcă.

Poirot încercă să protesteze, dar protestul nu-i fu luat în seamă.

— Trebuie să beţi un ceai.

Doamna Folliat ieşi din cameră. Poirot se uită în jur. Pe o masă se afla un lucru de mână cu o andrea ieşind din el. Pe perete era o bibliotecă. Pe alt perete se aflau un mănunchi de miniaturi şi o fotografie decolorată în ramă de argint reprezentând un bărbat în uniformă, cu o mustaţă în furculiţă şi o bărbie de om slab.

Doamna Folliat se întoarse cu o ceaşcă şi o farfurioară.

— Soţul dumneavoastră, madame? întrebă Poirot.

— Da.

Văzând că ochii lui Poirot se uitau pe pereţi în căutarea altor fotografii, doamna Folliat spuse cu blândeţe:

— Nu mă omor după fotografii. Ele te fac să trăieşti prea mult în trecut. Trebuie să înveţi să uiţi. Trebuie să retezi uscăturile.

Poirot o privi îngândurat, apreciindu-i caracterul. O femeie enigmatică, îşi zise el, o femeie care, în ciuda blândeţii şi fragilităţii înfăţişării ei, avea o latură care putea fi neîndurătoare. O femeie care putea reteza nu doar uscăturile de pe plante, ci şi din propria-i viaţă…

Ea se aşeză şi turnă o ceaşcă de ceai, întrebând:

— Lapte? Zahăr?

— Trei cuburi de zahăr, dacă sunteţi amabilă.

Ea îi înmână ceaşca şi rosti pe ton de conversaţie:

— Am fost surprinsă să vă văd. Nu ştiu de ce, dar nu mi-am închipuit că o să mai treceţi prin părţile astea.

— Nu sunt exact în trecere, madame.

— Nu?
— Vizita mea are un scop.
Ea continuă să îl privească întrebător.
— Am venit aici în parte ca să vă văd, madame.
— Serios?
— În primul rând, nu aveţi nici o veste despre tânăra lady Stubbs?
Doamna Folliat clătină din cap.
— Zilele trecute apa a scos la mal un cadavru în Cornwall, spuse ea. George s-a dus să vadă dacă poate să-l identifice. Dar nu era ea. Adăugă: îmi pare foarte rău pentru George, încordarea a fost foarte mare.
— El încă mai crede că soţia lui ar putea fi în viaţă?
Doamna Folliat clătină încetişor din cap.
— Cred că a renunţat să mai spere. La urma urmelor, dacă Hattie ar fi în viaţă, n-ar putea să se ascundă cu succes cu întreaga presă şi poliţie pe urmele ei. Chiar dacă, să zicem, şi-ar fi pierdut memoria, poliţia ar fi găsit-o până acum, nu-i aşa?
— Aşa s-ar părea, da. Poliţia încă mai cercetează?
— Presupun că da. Nu ştiu precis.
— Dar sir George a renunţat să mai spere.
— El nu o spune. În ultimul timp nu l-am mai văzut. Este mai mult la Londra.
— Şi fata omorâtă? S-a mai descoperit ceva?
— Din ce ştiu eu, nu. Pare o crimă fără nici o logică – absolut fără rost. Biata copilă…
— Văd că încă vă tulbură când vă gândiţi la ea, madame.
Doamna Folliat rămase tăcută câteva clipe. Apoi spuse:
— Cred că atunci când eşti bătrân, moartea cuiva tânăr te tulbură mai mult decât s-ar cuveni. Noi, bătrânii, ne aşteptăm să murim, dar copila aceea avea toată viaţa înaintea ei.
— S-ar fi putut să nu fi fost o viaţă foarte interesantă.
— Poate că din punctul nostru de vedere nu, dar pentru ea ar fi putut să fie interesantă.

— Şi cu toate că, aşa cum spuneţi, noi cei bătrâni trebuie să ne aşteptăm să murim, în realitate nu vrem să murim. Cel puţin eu unul nu vreau. Încă mai găsesc că viaţa este foarte interesantă.

— Eu nu cred că o găsesc aşa.

Doamna Folliat vorbea mai mult pentru ea, cu nervii şi mai căzuţi.

— Sunt foarte obosită, monsieur Poirot. Am să fiu nu doar pregătită, ci şi recunoscătoare, când mi-o sosi vremea.

Poirot îi aruncă o privire rapidă. Se întrebă dacă femeia cu care stătea de vorbă era o femeie bolnavă, o femeie care, probabil, ştia că i se apropie moartea. Altfel nu îşi putea explica oboseala intensă şi sfârşeala purtării ei. Acea sfârşeală nu îi era caracteristică. Amy Folliat era o femeie de caracter, energică şi hotărâtă. Trecuse prin multe necazuri – vieţuise tuturor acestora. „Retezase uscăturile”, după cum ea însăşi se exprimase. Dar exista acum în viaţa ei ceva pe care nu-l putea reteza, pe care nimeni nu-l putea reteza în locul ei. Dacă nu era vorba de boală fizică, el unul nu vedea ce putea fi.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, doamna Folliat zâmbi uşor.

— Nu prea mai am pentru ce trăi, monsieur Poirot, spuse ea. Am mulţi prieteni, dar nici o rudă apropiată, nu am o familie.

— Vă referiţi la Nasse? Da…

— Este căminul dumneavoastră, nu-i aşa, deşi practic este proprietatea lui sir George Stubbs. Acum că sir George a plecat la Londra, dumneavoastră guvernaţi în locul lui.

Văzu din nou în ochii ei teama ascuţită. Când vorbi, glasul ei avea o notă de gheaţă.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi monsieur Poirot. Îi sunt recunoscătoare lui sir George ca mi-a închiriat căsuţa asta, dar sunt doar o chiriaşă. Îi plătesc o chirie anuală.

Poirot îşi ridică mâinile.

— Îmi cer scuze, madame. N-am intenţionat să vă jignesc.

— V-am înţeles greşit, fără îndoială, spuse cu răceală doamna Folliat.

— E un loc frumos, spuse Poirot. O casă frumoasă, un domeniu frumos. Are o atmosferă tihnită, senină.

— Da. Faţa ei se lumină. Întotdeauna am simţit asta. Am simţit-o de copil, când am venit prima dată aici.

— Dar mai există acum aceeaşi pace, aceeaşi seninătate, madame?

— De ce nu?

— O crimă nerăzbunată, spuse Poirot. Vărsare de sânge nevinovat. Până nu se ridică această umbră, nu va fi pace. Cred că ştiţi asta la fel de bine ca mine, madame.

Doamna Folliat nu răspunse. Rămase foarte nemişcată şi Poirot nu avea nici o idee la ce se gândea. Vorbi din nou.

— Madame, dumneavoastră ştiţi multe – probabil totul – despre această crimă. Ştiţi cine a ucis-o pe acea fată, ştiţi şi de ce. Ştiţi cine a ucis-o pe Hattie Stubbs, ştiţi, probabil, unde zace acum cadavrul ei.

Doamna Folliat vorbi. Spuse tare, aproape răguşit:

— Nu ştiu nimic. Nimic.

— Poate că am folosit cuvântul greşit. Nu ştiţi, dar eu cred că aţi ghicit. Sunt foarte sigur că aţi ghicit.

— Scuzaţi-mă că vă spun, dar sunteţi absurd!

— Nu e vorba de ceva absurd, e vorba de ceva total diferit, ceva periculos.

— Periculos? Pentru cine?

— Pentru dumneavoastră, madame. Atâta timp cât ţineţi doar pentru dumneavoastră ceea ce ştiţi, sunteţi în pericol. Eu îi cunosc pe criminali mai bine decât dumneavoastră.

— V-am spus deja, nu ştiu nimic.

— Atunci, aveţi bănuieli…

— N-am nici o bănuială.

— Scuzaţi-mă, madame, asta nu e adevărat.

— Să vorbeşti dintr-o simplă bănuială ar fi greşit, ar fi chiar ticălos.

— La fel de ticălos ca ceea ce s-a făptuit aici în urmă cu o lună?

Doamna Folliat se făcu mică în scaun. Şopti:

— Nu-mi vorbiţi despre asta. Apoi adăugă, cu un oftat prelung: în orice caz, acum s-a terminat. Definitiv.

— Cum puteţi spune asta, madame? Vă spun din proprie experienţă că atunci când e vorba de un criminal nu se termină niciodată.

Ea clătină din cap.

— Nu. Nu, e sfârşitul. Şi, oricum, eu nu pot să fac nimic. Nimic.

Poirot se ridică şi rămase uitându-se la ea. Ea spuse aproape nervoasă:

— Vai, până şi poliţia a renunţat!

— Oh, nu, madame, aici vă înşelaţi. Poliţia nu a renunţat. Şi nici eu nu am renunţat. Ţineţi minte, asta, madame. Eu, Hercule Poirot, nu renunţ.

Era o ieşire din scenă foarte tipică.

Capitolul XVII

După ce plecă de la Nasse, Poirot se duse în sat unde, întrebând diverşi oameni, găsi căsuţa locuită de familia Tucker. Bătu la uşă dar nu primi nici un răspuns. Dinăuntru se auzea glasul ascuţit al doamnei Tucker.

— Şi la ce ţi-o fi gândul, Jim Tucker, de ai intrat cu bocancii ăia pe linoleumul meu curat? Toată dimineaţa am frecat la el, şi acum uită-te cum arată!

Un bombănit uşor trădă reacţia domnului Tucker la aceste remarci. Pe total, era un bombănit împăciuitor.

— N-ai nici un motiv să uiţi. Toată nerăbdarea asta e din cauză că vrei să prinzi ştirile sportive de la radio. Nu-ţi lua nici un minut să-ţi scoţi bocancii. Şi tu, Gary, fii atent ce faci cu acadeaua aia. Să nu văd pe ceainicul meu de argint degete lipicioase. Marilyn, vezi că a bătut cineva la uşă. Du-te şi vezi cine e.

Uşa se deschise şi o fată de unsprezece sau doisprezece ani se uită bănuitoare la Poirot. Un obraz era umflat de o

bomboană. Era o fată grasă, cu ochii mici, albaştri, cu o drăgălăşenie cam ca de purcică.

— E un domn, mamă! strigă ea.

Doamna Tucker îşi dădu la o parte părul de pe faţa încinsă şi veni la uşă.

— Ce e? întrebă ea tăios. Nu avem nevoie… Se opri, parcă amintindu-şi vag de ceva. Ia stai, nu v-am văzut în ziua aia cu poliţia?

— Vai, madame, regret că ţi-am trezit amintiri dureroase, spuse Poirot păşind cu fermitate înăuntru.

Doamna Tucker aruncă o privire chinuită înspre picioarele lui, dar pantofii de piele ai lui Poirot călcaseră numai pe asfalt.

— Vă rog, domnule, intraţi, spuse doamna Tucker deschizând uşa din dreapta ei.

Poirot fu condus într-un salonaş devastator de curat care mirosea a lac de mobilă şi în care se aflau un scrin mare, o masă rotundă cu scaune, două glastre cu muşcate, o galerie sofisticată din alamă şi o varietate de ornamente de porţelan ieftin.

— Luaţi loc, domnule. Nu îmi amintesc numele. Nici nu cred că l-am auzit vreodată.

— Numele meu e Hercule Poirot. M-am pomenit iarăşi prin părţile astea şi m-am gândit să trec pe la dumneata să-ţi ofer condoleanţele mele şi să te întreb ce s-a mai întâmplat. Nutresc convingerea că ucigaşul fiicei dumitale a fost descoperit.

— Nici vorbă! spuse cu amărăciune doamna Tucker. Şi dacă mă întrebaţi pe mine, asta e de-a dreptul o ruşine. Părerea mea e că poliţia nu se deranjează când e vorba de cineva ca noi. Şi, oricum, ce e poliţia? Dacă toţi sunt ca Bob Hoskins, mă mir că toată ţara nu e o masă de crime. Tot ce face Bob Hoskins este să se uite în maşinile parcate pe izlaz.

În acest punct, pe uşă intră domnul Tucker, încălţat doar în şosete. Era un bărbat masiv, roşu la faţă, cu o expresie

paşnică.

— Poliţia e în regulă, spuse el cu un glas înăbuşit. Au şi poliţiştii necazurile lor la fel ca fiecare. Maniacii ăştia nu sunt atât de uşor de găsit. Arată la fel ca dumneavoastră sau ca mine, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Fetiţa care îi deschisese uşa lui Poirot apăru în spatele tatălui ei, iar un băiat de vreo opt ani scoase capul pe după umărul ei. Amândoi se uitau cu viu interes la Poirot.

— Aceasta este fiica mai mică, presupun, spuse Poirot.

— Da, asta-i Marilyn, spuse doamna Tucker. Iar el e Gary. Vino şi dă bună ziua, Gary şi fii atent cum te porţi.

Gary se îndepărtă cu spatele.

— E timid, spuse mama lui.

— Sunteţi foarte amabil, domnule, că aţi venit să întrebaţi de Marlene, spuse domnul Tucker. A fost o poveste îngrozitoare!

— Tocmai am trecut pe la doamna Folliat, spuse Poirot. Şi ea pare să fie foarte afectată.

— Arată tare rău de atunci, spuse doamna Tucker. E o doamnă bătrână şi pentru ea a fost un şoc să se întâmple asta în propria-i casă.

Poirot remarcă o dată în plus că toată lumea considera în mod inconştient că Nasse House îi mai aparţinea doamnei Folliat.

— O face să se simtă răspunzătoare într-un fel, spuse doamna Tucker. Nu că am avea ceva cu ea.

— Cine a sugerat de fapt, ca Marlene să joace rolul victimei? întrebă Poirot.

— Doamna de la Londra care scrie cărţi, răspunse prompt doamna Tucker.

Poirot spuse moale:

— Dar ea era străină aici Nici măcar nu o cunoştea pe Marlene.

— Doamna Masterton a fost cea care a strâns fetele, şi cred că ea a spus să fie Marlene, spuse doamna Tucker. Iar Marlene, trebuie să spun, a fost foarte încântată de idee.

Poirot simţi din nou că se izbea de un perete. Dar acum ştia ce simţea doamna Oliver când îl chemase de la Londra. Cineva lucrase în întuneric, cineva care îşi impusese dorinţele prin intermediul altor persoane. Doamna Oliver, doamna Masterton. Acestea fuseseră marionetele. Spuse:

— Mă întrebam, doamnă Tucker, dacă Marlene îl cunoştea deja pe acest… ăăă… criminal maniac.

— Ea nu avea de unde să cunoască pe cineva de felul ăsta, spuse cu demnitate doamna Tucker.

— Da, dar cum tocmai a remarcat soţul dumitale, aceşti maniaci sunt foarte greu de identificat. Ei arată la fel ca… ăă dumneata şi ca mine. Poate că cineva a vorbit cu Marlene la sărbătoare, sau chiar înainte. S-a împrietenit cu ea într-un mod cu totul inofensiv. Poate i-a dat cadouri.

— Oh, nu, domnule, nici vorbă de aşa ceva. Marlene n-ar fi luat cadouri de la un străin. Am crescut-o bine.

— Dar poate că ea n-a văzut nici un rău în asta, insistă Poirot. Poate că cea care i-a oferit daruri a fost o doamnă cumsecade.

— Vreţi să spuneţi, cineva ca tânăra doamnă Legge de la Mill Cottage?

— Da. Cineva în genul ăsta.

— I-a dat odată un ruj de buze lui Marlene, spuse doamna Tucker. Ce supărată am fost! N-am să-ţi dau voie să-ţi dai cu murdăria aia pe faţă, Marlene, i-am spus. Gândeşte-te ce ar spune tatăl tău. Ei bine, mi-a spus ea, nu e o murdărie din moment ce mi l-a dat doamna aia care stă în vila lui Lawder. Şi mi-a spus că mi se potriveşte. Să nu asculţi ce spun doamnele de la Londra, i-am spus. Ele n-au decât să-şi vopsească feţele şi să-şi înegrească ochii şi toate celelalte. Dar tu eşti o fată decentă, i-am spus, şi ai să te speli pe faţă cu apă şi săpun până când vei fi mare.

— Dar ea n-a fost de acord cu dumneata, bănuiesc, spuse Poirot, zâmbind.

— Eu când spun un lucru, aşa rămâne! spuse doamna Tucker.

Marilyn cea grasă scoase brusc un chicotit amuzat. Poirot îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— I-a mai dat şi altceva doamna Legge lui Marlene? întrebă el.

— Cred că i-a dat şi o eşarfă – una pe care nu o mai folosea. Albastră, dar nu de calitate. Eu recunosc calitatea atunci când o văd. Când eram fată, am lucrat la Nasse House. Pe vremea aceea doamnele purtau lucruri ca lumea. Nu culori ţipătoare şi nylon şi relon; numai mătase veritabilă. Vai, unele din rochiile alea de tafta ar fi stat singure în picioare!

— Fetelor le place să se elegănţească, spuse indulgent domnul Tucker. Eu unul n-am nimic împotriva culorilor vesele, dar mizeria asta de ruj de buze să n-o văd!

— Am fost cam aspră cu ea, spuse doamna Tucker cu ochii brusc împăienjeniţi, şi ea a sfârşit atât de groaznic, sărăcuţa! Pe urmă mi-a părut rău că am vorbit tăios cu ea. Ah, se pare că în ultimul timp sunt numai necazuri şi înmormântări. Se spune că nici un necaz nu vine niciodată singur, şi aşa e.

— Aţi mai avut şi alte pierderi? întrebă de politeţe Poirot.

— Tatăl soţiei, explică domnul Tucker. A venit noaptea târziu de peste râu de la Three Dogs şi trebuie că a călcat alături şi a căzut în apă. Fireşte că la vârsta lui ar fi trebuit să stea liniştit acasă. Dar cu bătrânii nu te înţelegi. Toată ziua îşi găsesc de lucru pe chei.

— Tatei îi plăceau multe bărcile, spuse doamna Tucker. Cu ani şi ani în urmă a avut grijă de bărcile domnului Folliat. Dar moartea tatei n-a fost o mare pierdere, cum s-ar spune. Era trecut de nouăzeci de ani şi obositor în multe privinţe. Totdeauna bălmăjea o prostie sau alta. Era vremea să se ducă. Dar, fireşte, a trebuit să-l înmormântăm ca lumea, şi două înmormântări una după alta costă o groază de bani.

În timp ce aceste reflecţii de ordin economic treceau pe lângă Poirot, în gândurile lui încolţi o uşoară aducere de minte.

— Un bătrân… pe chei? Îmi amintesc că am stat de vorbă cu el. Cum îl chema, oare?

— Merdell, domnule. Ăsta a fost numele meu înainte de a mă mărita.

— Tatăl dumitale, dacă îmi amintesc bine, a fost grădinar şef la Nasse?

— Nu, acela a fost fratele meu cel mai mare. Eu eram cea mai mică din familie – am fost unsprezece fraţi. Adăugă cu o anumită mândrie: Merdell-ii au fost ani de zile la Nasse, dar acum sunt toţi împrăştiaţi. Tata a fost ultimul.

Poirot spuse moale:

— Întotdeauna va exista un Folliat la Nasse House.

— Poftim, domnule?

— Repetam ce mi-a spus pe chei bătrânul dumitale tată.

— Ah, el spunea o groază de prostii. Când şi când trebuia să-l reped ca să tacă.

— Aşadar Marlene era nepoata lui Merdell, spuse Poirot. Da, încep să înţeleg. Rămase tăcut câteva clipe, cuprins de o vie surescitare. Spui că tatăl dumitale s-a înecat în râu?

— Da, domnule. A băut prea mult. Şi de unde a avut bani, nu ştiu. Bineînţeles că din când în când primea bacşişuri pe chei păzind bărcile oamenilor sau parcându-le maşinile. Era foarte şiret când era vorba să ascundă bani de mine. Da, mă tem că a băut prea mult. I-a alunecat piciorul, aş spune, când a ieşit din barcă pe chei. Aşa că a căzut în apă şi s-a înecat. Cadavrul lui a ieşit la mal la Helmmouth în ziua următoare. A fost o minune că nu s-a întâmplat mai devreme, aşa bătrân cum era şi pe jumătate orb.

— Dar realitatea e că nu s-a întâmplat mai devreme…

— Ah, în fine, mai devreme sau mai târziu, accidente se întâmplă…

— Accident, îngână Poirot. Mira-m-aş.

Se ridică, murmurând:

— Trebuia să fi ghicit. Să fi ghicit de mult. Copila practic mi-a spus…

— Poftim, domnule?

— Nimic, spuse Poirot. Încă o dată condoleanţe amândurora atât pentru moartea fiicei cât şi pentru cea a tatălui dumitale.

Dădu mâna cu amândoi şi ieşi din casă. Îşi spuse:

— Am fost prost – foarte prost. Am privit totul dintr-o perspectivă greşită.

— Hei – domnule!

Era o şoaptă precaută. Poirot se uită în jur. Marilyn cea grasă stătea în umbra zidului casei. Îi făcu semn să vină la ea şi vorbi în şoaptă.

— Mama nu ştie tot. Marlene nu avea eşarfa aia de la doamna de la vilă.

— De unde o avea?

— A cumpărat-o în Torquai. A cumpărat şi ruj de buze. Şi nişte parfum. Şi un borcănel cu fond de ten despre care a citit într-o reclamă. Marilyn chicoti. Mama nu ştie. Marlene le-a ascuns în fundul sertarului, sub vestele de iarnă. Se ducea la toaletă în staţia de autobuz şi se aranja când se ducea la film. Marilyn chicoti din nou. Mama nici nu ştia.

— După ce sora ta a murit, mama ta n-a găsit lucrurile astea?

Marilyn clătină din cap.

— Nu. Acum sunt ale mele – le-am pus în sertarul meu. Mama nu ştie.

Poirot o măsură gânditor şi spuse:

— Pari o fată foarte deşteaptă, Marlyn.

Marlyn rânji intimidată.

— Domnişoara Bird spune că nu sunt bună la gramatică.

— Gramatica nu e totul. Ia spune-mi, de unde a avut Marlene bani ca să-şi cumpere lucrurile acelea?

Marilyn se uită cu atenţie la un burlan.

— Nu ştiu, îngână ea.

— Ba eu cred că ştii, spuse Poirot.

Fără ruşine, scoase din buzunar o jumătate de coroană şi adună la ea încă o jumătate de coroană.

— Cred că există o nuanţă nouă, foarte atrăgătoare, de ruj de buze numită „Sărutul carmin”.

— Sună mortal! spuse Marilyn şi întinse mâna spre cei cinci şilingi. Spuse în şoaptă, pe nerăsuflate: Marlene obişnuia să spioneze. Vedea multe lucruri… ştiţi dumneavoastră ce.

Marlene promitea că nu o să spună, şi ei îi dădeau un cadou, înţelegeţi?

Poirot îi dădu banii.

— Înţeleg, spuse el şi se îndepărtă.

Repetă încă o dată în surdină, dar de data asta cu semnificaţie sporită:

— Înţeleg.

Atâtea lucruri se îmbinau acum! Nu toate şi nu limpede încă, dar era pe drumul cel bun. Tot timpul existase o urmă foarte clară, dar el nu avusese înţelepciunea să o vadă. Acea primă conversaţie cu doamna Oliver, câteva vorbe întâmplătoare ale lui Michael Weyman, discuţia semnificativă cu bătrânul Merdell pe chei, o frază lămuritoare a domnişoarei Brewis… sosirea lui Etienne De Sousa.

Lângă oficiul poştal din sat se afla o cabină telefonică. Intră şi formă un număr. Câteva minute mai târziu vorbea cu inspectorul Bland.

— Ei bine, monsieur Poirot, unde sunteţi?

— Sunt aici, în Nassecombe.

— Dar ieri eraţi la Londra.

— Îţi ia doar trei ore şi jumătate să ajungi aici. Am o întrebare pentru dumneata.

— Vă ascult.

— Ce fel de iaht avea Etienne De Sousa?

— Cred ca ştiu la ce vă gândiţi, monsieur Poirot, dar vă asigur că nu a fost nimic de genul ăsta. Nu era potrivit pentru contrabandă, dacă asta vreţi să spuneţi. Nu existau pereţi dubli sau trape secrete. Le-am fi găsit dacă ar fi existat. Nu aveai unde să ascunzi un cadavru.

— Te înşeli, mon ami, nu la asta mă gândeam. Te-am întrebat doar ce fel de iaht era, mare sau mic?
— Oh, era foarte dichisit. Trebuie să fi costat o avere. Totul foarte elegant, proaspăt vopsit, feronerie de lux.
— Exact, spuse Poirot. Părea atât de încântat încât inspectorul Bland fu foarte surprins.
— Unde vreţi să ajungeţi, monsieur Poirot?
— Etienne De Sousa e un om bogat. Lucrul ăsta, prietene, este foarte semnificativ.
— De ce?
— Se potriveşte cu ultima mea idee.
— Aşadar, aveţi o idee?
— Da. În sfârşit am o idee. Până acum am fost foarte prost.
— Vreţi să spuneţi că toţi am fost foarte proşti.
— Nu, mă refer în special la mine. Am avut norocul să mi se prezinte o urmă foarte clară, iar eu n-am văzut-o.
— Dar acum aveţi în mod sigur ceva?
— Aşa cred, da.
— Ascultaţi, monsieur Poirot…
Dar Poirot închise. După ce se căută prin buzunare după mărunţiş, o sună pe doamna Oliver la locuinţa ei din Londra.
— Ce grozav că m-ai sunat! spuse ea. Tocmai ieşeam să ţin o disertaţie pe tema „Cum îmi scriu eu cărţile”. Acum pot să-mi pun secretara să-i sune şi să le spună ca sunt reţinută.
— Dar, madame, nu vreau să vă împiedic…
— Nu e vorba de împiedicat, spuse veselă doamna Oliver. M-aş fi făcut groaznic de râs. Ce poţi spune despre cum îţi scrii cărţile? Trebuie să te gândeşti la ceva, şi după ce te-ai gândit trebuie să te forţezi să te aşezi şi să scrii. Asta e tot. Mi-ar fi luat exact trei minute să explic asta. Şi apoi disertaţia ar fi fost încheiată şi toată lumea ar fi fost sătulă. Nu înţeleg de ce se dau toţi de ceasul morţii să îi audă pe scriitori vorbind despre scris. Aş fi zis că treaba scriitorului este să scrie, nu să vorbească.

— Şi, totuşi, despre cum scrieţi vreau eu să vă întreb.

— Dumneata poţi să întrebi, dar probabil ca n-am să ştiu răspunsul. Adică, pur şi simplu te aşezi şi scrii. Stai o clipă, mi-am pus o pălărie înspăimântător de prostească şi trebuie s-o scot. Mă zgârâie pe frunte. Urmă o pauză şi apoi doamna Oliver spuse cu un oftat de uşurare: De fapt, în ziua de azi pălăriile sunt doar un simbol, nu-i aşa? Adică, nu le mai porţi ca să-ţi ţină de cald, sau să te apere de soare, sau să-ţi ascunzi faţa de cineva cu care nu vrei să te întâlneşti. Scuză-mă, monsieur Poirot, ai spus ceva?

— A fost doar o exclamaţie. Este extraordinar! spuse Poirot, uluit. Întotdeauna îmi daţi idei. La fel îmi dădea şi prietenul meu Hastings pe care nu l-am mai văzut de ani de zile. Acum mi-aţi dat indiciul care să mă ducă la următorul punct al problemei mele. Dar atât despre asta. Daţi-mi voie să vă pun întrebarea. Cunoaşteţi un fizician, madame?

— Dacă cunosc un fizician? întrebă pe un ton mirat doamna Oliver. Nu ştiu. S-ar putea. Adică, cunosc nişte profesori, dar niciodată n-am ştiut precis ce anume fac.

— Şi totuşi unul din suspecţii dumneavoastră din „Găseşte criminalul” era fizician. Sau Savant Atomist, cum l-aţi numit.

— Oh, asta! Asta doar ca să fiu la zi. Când m-am dus de ultimul Crăciun să le cumpăr cadouri nepoţilor mei n-am găsit decât science fiction şi jucării supersonice, aşa ca atunci când am început scenariul la „Găseşte criminalul” mi-am zis: „Ia să pun eu ca suspect principal un Savant Atomist ca să fiu modernă!” în definitiv, dacă aş fi avut nevoie de puţin jargon tehnic pentru treaba asta, l-aş fi putut lua oricând de la Alec Legge.

— Alec Legge – soţul lui Sally Legge? El e fizician?

— Da, este. Undeva în Wales. Cardiff. Sau Bristol? Vilişoara de pe Helm au luat-o doar pentru vacanţă. Da, sigur, uite că într-adevăr cunosc un fizician.

— Şi poate că faptul că l-aţi întâlnit la Nasse House v-a dat ideea unui personaj fizician, nu? Dar soţia lui nu e iugoslavă.

— Oh, nu. Sally este englezoaică get-beget.
— Atunci cum de v-a venit ideea cu soţia iugoslavă?
— Zău că nu ştiu… Refugiaţii, poate? Studenţii? Toate străinele alea care stăteau la cămin şi treceau prin pădure vorbind într-o engleză stricată.
— Înţeleg… Da, acum înţeleg o mulţime de lucruri.
— Cam era timpul, spuse Oliver.
— Pardon?
— Am spus că era timpul să înţelegi. Se pare că până acum n-ai nimic. Glasul doamnei Oliver avea o notă de reproş.
— Nu poţi ajunge în miezul lucrurilor cât ai bate din palme, se apără Poirot. Poliţia e complet buimăcită.
— Oh, poliţia! Dacă în fruntea Scotland Yard-ului ar fi fost o femeie…
Recunoscând binecunoscuta frază, Poirot se grăbi s-o întrerupă.
— Problema este complexă, spuse el. Extrem de complexă. Dar acum, v-o spun cu titlu confidenţial, acum mă apropii de rezolvarea ei.
Doamna Oliver rămase neimpresionată.
— Să zicem; numai că între timp s-au comis două crime.
— Trei, o corectă Poirot.
— Trei crime? Cine e a treia victimă?
— Un bătrân pe nume Merdell, spuse Poirot.
— De ăsta n-am auzit. O să apară în ziare?
— Nu, până acum nimic nu a bănuit că nu a fost un simplu accident.
— Şi n-a fost un accident?
— Nu.
— Ei bine, povesteşte-mi cine a comis crima asta – sau nu poţi la telefon?
— Lucrurile astea nu se spun la telefon, madame.
— Atunci am să închid. Nu suport asta.
— Staţi o clipă, vreau să vă mai întreb ceva. Oare ce era?
— Ăsta-i semn de bătrâneţe, spuse doamna Oliver. Şi mie mi se întâmplă.

— Era ceva… un aspect mărunt, care mă îngrijora. Mă aflam în hangar…

Poirot se duse cu gândul în urmă. Teancul acela de comicsuri. Propoziţiile lui Marlene mâzgălite pe margine. „Albert umblă cu Doreen”. Avusese sentimentul că ceva lipsea… că era ceva despre care trebuia s-o întrebe pe doamna Oliver.

— Mai eşti pe fir, monsieur Poirot? întrebă doamna Oliver.

— Da. E vorba de ceva important. Vă mai amintiţi, madame, jocul dumneavoastră „Găseşte criminalul”?

— Bineînţeles că mi-l amintesc. Practic despre asta discutăm, nu-i aşa?

— Am făcut o gravă greşeală, spuse Poirot. Nu am citit rezumatul pe care l-aţi făcut pentru concurenţi. În gravitatea descoperirii unei crime, părea să nu conteze. M-am înşelat. Conta. Sunteţi o persoană sensibilă, madame. Sunteţi afectată de atmosfera în care vă aflaţi, de personalitatea celor pe care îi întâlniţi. Şi toate acestea se transpun în munca dumneavoastră. Nu atât de recognoscibile, dar ele sunt sursa de inspiraţie a creaţiilor creierului dumneavoastră fertil.

— Ăsta-i un limbaj foarte drăguţ şi cu înfloriturі, dar ce anume vreţi să spuneţi mai exact?

— Că mereu aţi ştiut despre această crimă mai multe decât v-aţi dat seama. Şi-acum vine întrebarea – de fapt, sunt două întrebări, dar prima este foarte importantă. Când aţi început să schiţaţi planul jocului, v-aţi gândit că victima, cadavrul, adică să fie descoperit în hangar?

— Nu.

— Unde aţi vrut să îl amplasaţi?

— În căsuţa aceea de vară înghesuită între rododendroni, în apropiere de casă. Dar pe urmă cineva, nu mai ţin minte cine anume, a început să insiste să fie descoperit în Folíe. Cadavrul, vreau să spun. Bineînţeles că era o idee absurdă! Oricine putea să treacă pe acolo absolut din întâmplare şi

să dea de el fără să urmeze nici măcar un indiciu. Eşti de acord cu asta, nu?

— Aşa că aţi acceptat hangarul?

— Da, exact aşa s-a întâmplat. Nu am nimic împotriva hangarului, deşi încă mai credeam că tot mai bine ar fi fost în căsuţa de vară, conform planului meu iniţial.

— Mai e un lucru. Vă mai amintiţi că mi-aţi spus că există un indiciu final scris pe unul din „conicsurile" date lui Marlene în scopul de a o amuza?

— Da, bineînţeles.

— Spuneţi-mi, era ceva de genul: „Albert umblă cu Doreen; Georgie Porgie sărută autostopistele în pădure. Peter ciupeşte fetele la film"?

— Doamne Sfinte, nu! spuse doamna Oliver cu un glas uşor şocat. Nu era atât de prostesc. Nu, indiciul meu era absolut direct. Îşi coborî vocea şi rosti misterios: „Uită-te în rucsacul excursionistei".

— Epatant! strigă Poirot. Epatant! Fireşte, comicsul cu asta pe el trebuia înlăturat. Ar fi putut să-i dea cuiva idei!

— Rucsacul era pe podea lângă cadavru şi, bineînţeles…

— Ah, dar eu mă gândesc la alt rucsac.

— Mă zăpăceşti cu rucsacurile astea, se plânse doamna Oliver. În scenariul meu există doar unul. Nu vrei să ştii ce era în el?

— Câtuşi de puţin, spuse Poirot. Adică, adăugă el politicos, aş fi încântat să aud, desigur, dar…

Doamna Oliver sări peste „dar".

— Foarte ingenios, după părerea mea, spuse ea cu mândrie de scriitoare. Vezi dumneata, în rucsacul lui Marlene, care trebuia să fie rucsacul soţiei iugoslave, dacă înţelegi ce vreau să spun…

— Da, da, spuse Poirot, pregătindu-se să se piardă în ceaţă o dată în plus.

— Ei bine, în el era sticluţa de medicament conţinând otrava cu care boiernaşul de ţară şi-a omorât soţia. Vezi dumneata, iugoslava fusese infirmieră în casa colonelului

Blunt când acesta îşi omorâse soţia pentru bani. Iar ea, infirmiera pusese mâna pe sticluţă şi plecase, iar apoi s-a întors ca să-l şantajeze. De asta a ucis-o, bineînţeles. Se potriveşte, monsieur Poirot?

— Cu ce să se potrivească?

— Cu ideile dumitale.

— Deloc, spuse Poirot, dar adăugă repede: în tot cazul, felicitările mele, madame. Sunt sigur că jocul dumneavoastră a fost atât de ingenios încât nimeni nu a câştigat premiul.

— Dar a câştigat, spuse doamna Oliver. Foarte târziu, pe la şapte. O bătrână foarte tenace despre care ai fi zis că e dusă rău cu sorcova. Ea a trecut prin toate indiciile şi a ajuns triumfătoare la hangar, dar bineînţeles că acolo era poliţia. Aşa că atunci a auzit de crimă, şi îmi imaginez ca a fost ultima persoană din toată mulţimea adunată la petrecere care a auzit de ea. Oricum, i s-a acordat premiul. Adăugă cu satisfacţie: Tânărul acela oribil cu pistrui care spunea că beau ca un peşte n-a trecut mai departe de grădina cu camelii.

— Într-o bună zi să-mi povestiţi întregul scenariu, madame.

— De fapt, mă gândesc să-l transform într-o carte. Ar fi păcat să se irosească.

Iar aici se poate menţiona că trei ani mai târziu Poirot citi Femeia din pădure de Ariadne Oliver şi se întrebă de ce unele personaje şi incidente i se păreau vag cunoscute.

Capitolul XVIII

Soarele apunea când Poirot ajunse la ceea ce se chema în mod oficial Mill Cottage şi care, pe plan local, era numită Vila Roz. Bătu la uşă şi aceasta îi fu deschisă cu o bruscheţe care îl făcu să dea înapoi. Tânărul cu aspect furios din prag se holbă o clipă la el fără a-l recunoaşte. Apoi scoase un hohot de râs.

— Hei, copoiul! spuse el. Intră, monsieur Poirot. Împachetăm.

Poirot acceptă invitaţia şi intră. Interiorul era anost, destul de sărac mobilat. Obiectele personale ale domnului Legge ocupau în momentul de faţă o mare parte a camerei. Cărţi, hârtii, articole de îmbrăcăminte erau împrăştiate peste tot, iar pe podea zăcea un geamantan deschis.

— Ruptura finală a menajului, spuse Alec Legge. Sally a şters-o. Mă aştept să ştii asta.

— Nu ştiam, nu.

Alec Legge râse scurt.

— Mă bucur că există ceva ce nu ştii. Da, s-a săturat de căsnicie. A plecat să-şi refacă viaţa cu nesăratul ăla de arhitect.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Nu văd de ce ţi-ar părea rău.

Poirot dădu la o parte două cărţi şi o cămaşă şi se aşeză pe colţul canapelei. Spuse:

— Îmi pare rău pentru că nu cred că va fi la fel de fericită cu el cum ar fi cu dumneata.

— În aceste ultime şase luni n-a fost deosebit de fericită cu mine.

— Şase luni nu sunt o viaţă, spuse Poirot. E o perioadă scurtă din ceea ce ar putea fi o căsnicie lungă şi fericită.

— Vorbeşti cam ca un popă, nu-i aşa?

— Posibil. Dă-mi voie să-ţi spun, domnule Legge, că dacă soţia dumitale n-a fost fericită cu dumneata asta e, probabil, mai mult vina dumitale decât a ei.

— În mod categoric ea asta crede. Îmi închipui că totul e din vina mea.

— Nu totul, dar unele lucruri da.

— Dă toată vina pe mine, nici o problemă. M-ai bine m-aş arunca în afurisitul ăla de râu şi aş termina cu toate.

Poirot îl privi gânditor.

— Mă bucur să observ că acum te tulbură mai mult problemele dumitale decât ale lumii.

— Lumea poate să se ducă la dracu'! spuse domnul Legge şi adăugă cu amărăciune: Se pare că m-am făcut de râs pe

toată linia.

— Da, aş spune că purtarea dumitale a fost mai mult de plâns decât de condamnat.

Alec Legge îl privi lung.

— Cine te-a angajat să mă spionezi? Sally?

— De ce ai crede asta?

— Ei bine, oficial nu s-a întâmplat nimic. Aşa că am tras concluzia că trebuie să fi venit aici după mine în calitate de angajat particular.

— Te înşeli, spuse Poirot. Nu te-am spionat nici un moment. Când am venit aici habar n-aveam că existai.

— Atunci de unde ştii că purtarea mea a fost de plâns sau mai ştiu eu cum?

— Ca urmarea a observaţiilor şi reflecţiilor, spuse Poirot. Pot să emit o mică ipoteză şi dumneata să-mi spui dacă am dreptate?

— Poţi să emiţi câte ipoteze vrei. Dar nu te aştepta să-ţi fac jocul.

— Cred că în urmă cu nişte ani ţi-ai exprimat interesul şi simpatia pentru un anumit partid politic. Ca mulţi alţi tineri de formaţiune ştiinţifică. În profesia dumitale, astfel de simpatii şi înclinaţii sunt privite în mod normal cu suspiciune. Nu cred că te-ai angajat vreodată în mod serios să susţii ideologia acelui partid, însă cred că asupra dumitale s-au făcut presiuni să-ţi consolidezi poziţia într-un fel în care nu voiai să ţi-o consolidezi. Ai încercat să te retragi şi te-ai confruntat cu o ameninţare. Ţi s-a fixat o întâlnire cu cineva. Mă îndoiesc că am să cunosc vreodată numele tânărului. Pentru mine el va fi întotdeauna tânărul cu cămaşa cu broaşte ţestoase.

Alec Legge scoase un hohot de râs exploziv.

— Cămaşa aia a fost, presupun, motiv de distracţie. La vremea aceea nu vedeam lucrurile într-o lumină amuzantă.

Poirot continuă.

— Grijile cu privire la soarta lumii şi grijile cu privire la încurcătura în care te aflai au făcut din dumneata, dacă îmi

dai voie să-ţi spun, un om cu care oricărei femei i-ar fi fost aproape imposibil să fie fericită. N-ai avut încredere în soţia dumitale şi ăsta a fost un lucru nefericit, căci soţia dumitale era o femeie loială, aş spune, şi dacă şi-ar fi dat seama cât de nefericit şi disperat erai, ar fi trecut din toată inima de partea dumitale. În loc de asta, ea a început doar să te compare cu un fost prieten al ei, Michael Weyman.

Poirot se ridică.

— Te-aş sfătui, domnule Legge, să termini cât mai repede cu împachetatul, să te duci după soţia dumitale la Londra, să o rogi sa te ierte şi să povesteşti toate prin câte ai trecut.

— Deci ăsta e sfatul dumitale, spuse Alec Legge. Şi ce dracu' ai la afacerea asta?

— Nimic, spuse Hercule Poirot, retrăgându-se spre uşă. Dar eu am întotdeauna dreptate.

Urmă un moment de tăcere. Apoi Alec Legge izbucni într-un râs sălbatic.

— Să ştii că am să-ţi urmez sfatul. Divorţul este al naibii de costisitor. Oricum, dacă ai pus mâna pe femeia pe care o vrei şi apoi nu eşti în stare să o păstrezi, e un pic umilitor, nu crezi? Am să mă duc în apartamentul ei din Chelsea, şi dacă îl găsesc pe Michael acolo am să-l înhaţ de cravata aia fistichie şi am să-l sugrum până îşi dă duhul. O să-mi facă mare plăcere.

Un zâmbet extrem de atrăgător îi lumina faţa.

— Scuze pentru temperamentul meu împuţit, şi mii de mulţumiri.

Îi dădu lui Poirot o palmă pe umăr. Forţa loviturii îl făcu pe acesta să se împleticească, mai să cadă.

Prietenia domnului Legge era în mod categoric mai dureroasă decât animozitatea lui.

— Şi, acum, spuse Poirot părăsind Mill Cottage şi uitându-se la cerul care se întuneca, încotro?

Capitolul XIX

Şeful poliţiei şi inspectorul Bland se uitară la Poirot cu o curiozitate vie când acesta fu introdus în birou. Şeful

poliţiei nu era în toane bune. Doar insistenţa lui Bland îl făcuse să îşi amâne întâlnirea la cină din seara aceea.

— Ştiu, Bland, ştiu, spuse el nervos. O fi fost micul belgian zmeu cândva, dar, omule, i-a trecut vremea. Câţi ani are?

Bland ocoli cu tact răspunsul pe care, de fapt, nu îl ştia. Poirot era mereu reticent pe tema vârstei sale.

— Adevărul e, domnule, că el a fost acolo – la faţa locului. Iar noi nu ajungem nicăieri pe vreo altă cale. Ne izbim de un zid, asta facem.

Şeful poliţiei îşi suflă nervos nasul.

— Ştiu, ştiu. Încep să cred că doamna Masterton s-a transformat într-o ucigaşă. Aş fi folosit chiar şi ogari, dacă aveam unde să-i folosesc.

Ogarii nu pot mirosi o urmă peste apă.

— Da. Ştiu ce ai gândit mereu, Bland. Şi sunt înclinat să fiu de acord cu dumneata. Dar nu există nici un motiv, să ştii. Nici o fărâmă de motiv.

— Motivul poate fi acolo, pe insule.

— Adică Hattie Stubbs ştia ceva despre ce a făcut De Sousa acolo? Cred că e posibil, dată fiind mintea ei. Era săracă cu duhul, toată lumea e de acord cu asta. Putea să spună oricând şi oricui ce ştia. Aşa vezi dumneata problema?

— Ceva în genul ăsta.

— Dacă e aşa, De Sousa a aşteptat mult până să traverseze marea şi să facă ceva în privinţa asta.

— E posibil, domnule, ca el să nu fi ştiut exact ce se întâmplase cu ea. Conform poveştii lui, a citit un articol despre Nasse House şi frumoasa lui „castelană”, şi aşa a aflat ce s-a ales de ea.

— Şi cum a aflat, cum s-a suit pe iaht şi a venit aici să o omoare, zici? E prea forţat, Bland, prea nefiresc.

— Dar e posibil, domnule.

— Şi ce naiba putea să ştie femeia aia?

— Nu uitaţi ce i-a spus soţului ei. El omoară oameni.

— Ţinea minte o crimă? De pe vremea când avea cinsisprezece ani? Şi ce dovadă avea? Numai cuvântul ei? De bună seamă el i-ar fi râs în nas.

— Nu cunoaştem faptele, spuse cu încăpăţânare Bland. Ştiţi şi dumneavoastră, domnule, că o dată ce ştii cine a făcut un lucru, poţi să cauţi dovadă şi să o găseşti.

— H'm. Am făcut cercetări cu privire la De Sousa, în mod discret, pe canalele obişnuite, şi n-am ajuns nicăieri.

— Tocmai de asta, domnule, mă gândesc că poate micul nostru belgian a dat de ceva. El era în casă – ăsta-i un lucru foarte important. Lady Stubbs a stat de vorbă cu el. Poate că unele lucruri pe care ea l-a spus alandala s-au îmbinat în mintea lui şi au căpătat sens.

— Şi te-a sunat să te întrebe ce fel de iaht avea De Sousa?

— Când m-a sunat prima dată, da. A doua oară m-a rugat să aranjez întrevederea asta.

— Ei bine, dacă nu apare în cinci minute…

Dar chiar în acel moment Hercule Poirot intră pe uşă.

Înfăţişarea lui nu era la fel de ireproşabilă ca de obicei. Mustaţa îi era pleoştită, afectată de aerul umed din Devon, pantofii de piele îi erau acoperiţi de noroi, părul răvăşit, şi şchiopăta.

— Aşadar, iată-te, monsieur Poirot, spuse şeful poliţiei dând mâna cu el. Suntem tare nerăbdători să auzim ce ai să ne spui.

Cuvintele erau uşor ironice, dar Hercule Poirot nu le băgă în seamă.

— Nu-mi imaginez cum de n-am văzut mai înainte adevărul, spuse el.

Şeful poliţiei primi cu răceală remarca.

— Să înţelegem că acum vezi adevărul?

— Da, există detalii… dar conturul e limpede.

— Noi vrem mai mult decât un contur, spuse sec şeful poliţiei. Vrem dovezi. Ai dovezi, monsieur Poirot?

— Pot să vă spun unde să găsiţi dovada.

Inspectorul Bland întrebă:

— Ca de pildă?

Poirot se întoarse spre el şi îi puse o întrebare.

— Etienne De Sousa a părăsit ţara?

— Acum două săptămâni, răspunse Bland şi adăugă cu amărăciune: Nu ne va fi uşor să-l aducem înapoi.

— Ar putea fi convins.

— Convins? Deci nu există suficiente dovezi pentru eliberarea unui mandat special de aducere? Sau pentru un ordin de extrădare?

— Nu se pune problema unui ordin de extrădare. Dacă îi sunt prezentate faptele…

— Dar care fapte, monsieur Poirot? Şeful poliţiei vorbea cu o oarecare enervare. Care sunt faptele despre care vorbeşti dumneata cu atâta uşurinţă?

— Faptul că Etienne De Sousa a venit aici pe un iaht de un lux debordând dovedind că familia lui e bogată, faptul că bătrânul Merdell era bunicul lui Marlene Tucker (ceea ce eu n-am ştiut până azi), faptul că lady Stubbs avea o pasiune pentru pălăriile conice de tip chinezesc, faptul că doamna Oliver, în ciuda unei imaginaţii nestrunite, este, fără să-şi dea seama, o femeie care întruneşte foarte bine caracterele, faptul că Marlene Tucker avea rujuri de buze şi sticle de parfum ascunse în fundul sertarului ei, faptul că domnişoara Brewis continuă să susţină că lady Stubbs a fost cea care a rugat-o să-i ducă o tavă cu dulciuri lui Marlene, în hangar.

— Fapte? Dumneata numeşti astea fapte? Dar aici nu-i nimic nou.

— Aţi prefera dovezi – dovezi clare – ca de pildă… cadavrul lui lady Stubbs?

Fu rândul lui Bland să se holbeze la el.

— Aţi găsit cadavrul lui lady Stubbs?

— Nu l-am găsit în realitate… dar ştiu unde este ascuns. Trebuie să vă duceţi la faţa locului, şi după ce îl găsiţi, atunci veţi avea dovada – toate dovezile de care aveţi nevoie. Căci o singură persoană putea să-l ascundă acolo.

— Şi cine e asta?

Hercule Poirot zâmbi – zâmbetul mulţumit al unei pisici care a terminat o farfurioară cu smântână.

— Persoana este, ca de atâtea ori, soţul. Sir George Stubbs şi-a ucis soţia.

— Dar e imposibil, monsieur Poirot! Ştim că e imposibil.

— Oh, nu-i deloc imposibil. Am să vă povestesc.

Capitolul XX

Hercule Poirot se opri o clipă în faţa porţilor mari de fier, şi se uită în lungul aleii din faţa lui. Din copaci cădeau plutind ultimele frunze îngălbenite. Ciclamele se duseseră.

Poirot oftă. Intră pe poartă, coti, şi bătu uşurel în uşa căsuţei albe cu pilaştri.

După câteva momente, auzi înăuntru paşi, paşii aceia înceţi şi ezitanţi. Uşa îi fu deschisă de doamna Folliat. De data asta nu-l mai uimi să vadă cât de bătrână şi firavă arăta.

— Monsieur Poirot? Iarăşi?

— Pot să intru?

— Desigur.

Poirot o urmă.

Ea îi oferi ceai pe care el îl refuză. Apoi ea întrebă cu un glas liniştit:

— De ce aţi venit?

— Cred că puteţi ghici, madame.

Răspunsul ei fu evaziv.

— Sunt foarte obosită.

— Ştiu. Aţi avut aici trei decese – Hattie Stubbs, Marlene Tucker, bătrânul Merdell.

Ea spuse iute:

— Merdell? Acela a fost un accident. A căzut de pe chei. Era foarte bătrân, pe jumătate orb, şi băuse la cârciumă.

— N-a fost un accident. Merdell ştia prea multe.

— Ce ştia?

— A recunoscut o faţă, sau un mers, sau un glas – ceva de genul ăsta. Am vorbit cu el în ziua în care am venit prima

dată aici. Atunci mi-a povestit totul despre familia Folliat – despre socrul şi soţul dumneavoastră, şi fii dumneavoastră care au murit în război. Numai că… nu amândoi au murit, nu-i aşa? Fiul dumneavoastră Henry s-a scufundat cu nava lui, dar celălalt fiu, James, n-a murit pe front. A dezertat. Se poate ca la început să fi fost raportat dispărut, probabil ucis, iar mai târziu dumneavoastră aţi spus tuturor că era mort. Nimeni nu avea interes să pună la îndoială această afirmaţie. De ce ar fi pus-o?

Poirot făcu o pauză, apoi continuă:

— Să nu vă închipuiţi că nu am pic de înţelegere pentru dumneavoastră, madame. Viaţa dumneavoastră a fost grea, ştiu. Poate că nu vă făceaţi iluzii cu privire la fiul dumneavoastră mai mic, dar era fiul dumneavoastră şi îl iubeaţi. Aţi făcut tot ce aţi putut ca să-i oferiţi o viaţă nouă. Aveaţi în grijă o fată, o fată subnormală dar bogată. Oh, da, era bogată. Aţi răspândit zvonul că părinţii ei îşi pierduseră toţi banii, că era săracă, şi că aţi sfătuit-o să se mărite cu un bărbat bogat cu mulţi ani mai în vârstă decât ea. De ce s-ar fi îndoit cineva de povestea dumneavoastră? Iarăşi, nimeni nu avea nici un interes. Părinţii şi rudele ei apropiate muriseră. O firmă de avocaţi din Paris a acţionat conform instrucţiunilor primite de la avocaţii din San Miguel. La căsătoria ei, i-a revenit controlul întregii ei averi. Mi-aţi spus că era docilă, afectuoasă, influenţabilă. Orice îi cerea soţul ei să semneze, semna. Probabil că titlurile de proprietate au fost schimbate şi revândute de multe ori, dar până la urmă s-a obţinut rezultatul financiar dorit. Sir George Stubbs, noua personalitate însuşită de fiul dumneavoastră, a devenit un om bogat, iar soţia lui a devenit pauperă. Un titlu ca acela ce „sir” dă încredere – el sugerează, dacă nu blazonul din naştere, în mod sigur bogăţie. Aşa că bogatul sir George, mai în vârstă şi schimbat ca înfăţişare (şi-a mai lăsat şi barbă, pentru mai multă siguranţă) a cumpărat Nasse House şi a venit să trăiască unde îi era locul, deşi nu mai fusese aici de când

era băiat. După dezastrul provocat de război nu mai rămăsese nimeni care ar fi putut să-l recunoască. Dar bătrânul Merdell l-a recunoscut. A păstrat pentru el ceea ce ştia, dar când mi-a spus şiret că întotdeauna va exista un Folliat la Nasse, se amuza în sinea lui. Aşa că totul a ieşit bine, sau aşa credeaţi dumneavoastră. Planul dumneavoastră, sunt pe deplin convins, s-a oprit aici. Fiul dumneavoastră avea bogăţii, îşi avea căminul strămoşesc, şi cu toate că soţia lui era subnormală, era o fată frumoasă şi docilă şi aţi sperat că el avea să fie bun cu ea şi că ea avea să fie fericită.

Doamna Folliat spuse cu glas scăzut:

— Aşa am crezut că o să fie – că am să am grijă de Hattie şi că am să veghez asupra ei. Nici prin cap nu mi-a trecut…

— Dumneavoastră nu v-a trecut prin cap, iar fiul dumneavoastră a avut grijă să nu vă spună că la vremea căsătoriei lui el era deja însurat. Oh, da, am căutat în arhive ceea ce ştiam că trebuie să existe. Fiul dumneavoastră se însurase cu o fată din Trieste, o fată din lumea interlopă la care se ascunsese după ce a dezertat. Ea n-a avut nimic împotrivă să fie despărţită de el căci, de fapt, el nu avea nici o intenţie să se despartă de ea. A acceptat căsătoria cu Hattie ca mijloc de a se îmbogăţi, dar în mintea lui a ştiut de la început ce urma să facă.

— Nu, nu, nu cred asta! Nu pot s-o cred… A fost vina femeii aceleia – a acelei creaturi ticăloase.

Poirot continuă neîndurător:

— Intenţia lui era crima. Hattie nu avea rude, prieteni foarte puţini. La întoarcerea în Anglia, a adus-o imediat aici. Servitorii abia dacă au văzut-o în acea primă seară, iar femeia pe care au văzut-o în dimineaţa următoare nu era Hattie, ci soţia italiancă machiată ca Hattie şi comportându-se aproximativ ca ea. Şi iarăşi povestea s-ar fi putut sfârşi aici. Falsa Hattie şi-ar fi trăit viaţa drept adevărata Hattie, deşi fără îndoială puterile ei mintale s-ar fi îmbunătăţit în mod neaşteptat graţie a ceea ce ar fi fost vag numit „un nou

tratament”. Secretara, domnişoara Brewis, îşi dăduse deja seama că procesul mental al lui lady Stubbs nu prea era în neregulă. Dar atunci s-a petrecut un lucru total neprevăzut. Un văr al lui Hattie a scris că vine cu iahtul în Anglia într-o croazieră, şi cu toate că nu îşi văzuse verişoara de mulţi ani, era puţin probabil să se lase înşelat de o impostoare… E ciudat că deşi mi-a trecut prin cap că De Sousa s-ar fi putut să nu fie De Sousa, nu m-am gândit o clipă că adevărul stătea invers – altfel spus, că Hattie nu era Hattie… Existau câteva căi de a rezolva situaţia. Lady Stubbs ar fi putut evita întâlnirea sub pretextul că era bolnavă, dar dacă De Sousa rămânea mult în Anglia, cu greu ar fi putut continua să evite să se întâlnească cu el. Şi exista deja o altă complicaţie. Bătrânul Merdell, limbut la vârsta lui înaintată obişnuia să pălăvrăgească cu nepoata lui. Ea era, probabil, singura persoană care catadixea să-l asculte, şi până şi ea nu lua de bună majoritatea spuselor lui pentru că îl considera „ţăcănit”. Cu toate astea, unele lucruri pe care le-a spus el despre faptul că văzuse „cadavrul unei femei în pădure” şi că „sir George Stubbs este în realitate domnul James” au impresionat-o suficient cât să-i bată apropouri lui sir George. Făcând lucrul ăsta, şi-a semnat condamnarea la moarte. Sir George şi soţia lui nu puteau risca să lase să circule poveşti de genul ăsta. Îmi imaginez că el i-a dat în secret mici sume de bani şi a continuat să-şi pună la cale planul. Şi-au elaborat cu mare grijă planul. Ştiau deja data fixată pentru sărbătoare. Şi-au aranjat planul astfel încât moartea lui Marlene şi „dispariţia” lui lady Stubbs să arunce o umbră de suspiciune asupra lui De Sousa. De aici remarcile „e un om ticălos” şi „el ucide oameni”. Lady Stubbs urma să dispară definitiv (probabil un cadavru convenabil de nerecunoscut avea să fie identificat cândva de sir George) şi un nou personaj avea să-i ia locul. De fapt, „Hattie” şi-ar fi reluat propria personalitate italiană. De fapt, nu trebuia decât să joace două roluri ceva mai mult de douăzeci şi patru de ore. Cu complicitatea lui sir George,

asta a fost uşor. În ziua în care am sosit eu, „lady Stubbs” trebuia să rămână în camera ei până la ora ceaiului. Asta trebuia să se creadă. În realitate, ea s-a strecurat afară, a luat un autobuz sau un tren până la Exeter, şi de acolo a călătorit cu prietena care mâncase plăcintă cu carne de viţel alterată. A sosit la cămin, şi-a rezervat camera, şi a plecat „să exploreze”. La ora ceaiului, lady Stubbs este în salon. După cină, lady Stubbs se duce devreme la culcare, dar la scurt timp după aceea domnişoara Brewis o zăreşte strecurându-se din casă. Îşi petrece noaptea la cămin, dar pleacă devreme şi se întoarce la Nasse la micul dejun drept lady Stubbs. Îşi petrece iarăşi o dimineaţă în camera ei cu o „durere de cap”, şi de data asta reuşeşte să îşi ia înfăţişarea unei fete care „încalcă domeniul privat” luată la rost de sir George de la fereastra soţiei sale cu care, chipurile, s-a întors să stea de vorbă. Schimbarea costumaţiei nu a fost grea – pantaloni scurţi şi un tricou pe sub una din rochiile acelea sofisticate pe care le purta lady Stubbs. Un machiaj gros, alb, pentru lady Stubbs şi o pălărie conică, mare, ca să-i ascundă faţa; un batic ţărănesc în culori vii, un ten bronzat şi bucle arămii pentru fata italiancă. Nimănui nu i-ar fi trecut prin cap că erau una şi aceeaşi persoană. Şi astfel s-a pus în scenă drama finală. Chiar înainte de patru lady Stubbs i-a spus domnişoarei Brewis să-i ducă o tavă cu dulciuri lui Marlene. Asta pentru că s-a temut ca o astfel de idee să nu-i vină în mod independent domnişoarei Brewis, şi ar fi fost fatal dacă domnişoara Brewis ar fi apărut într-un moment nepotrivit. Probabil că a simţit şi o plăcere răutăcioasă aranjând ca domnişoara Brewis să fie la locul crimei în jurul orei când a fost comisă. Apoi, alegându-şi momentul, s-a strecurat în cortul de ghicit care era gol, a ieşit prin spate şi a intrat în căsuţa de vară dintre rododendroni unde îşi ţinea rucsacul cu hainele de schimb. S-a strecurat prin pădure, a strigat la Marlene să-i dea drumul înăuntru şi a strangulat-o pe loc. Pălăria mare a aruncat-o în râu, s-a schimbat şi s-a machiat ca

excursionistă, şi-a băgat în rucsac costumaţia de lady Stubbs şi la un moment dat o studentă italiancă s-a alăturat cunoştinţei sale olandeze la concursul de pe peluză, şi a plecat cu ea cu autobuzul local aşa cum era stabilit. Unde este acum, nu ştiu. Bănuiesc că în Soho, unde conaţionalii ei din lumea interlopă îi pot furniza documentele necesare. În orice caz, poliţia nu caută o italiancă, ci pe Hattie Stubbs, o fată redusă mental, exotică… Dar biata Hattie Stubbs e moartă, după cum dumneavoastră, madame, ştiţi prea bine. Aţi arătat că ştiţi acest lucru în ziua sărbătorii când am vorbit cu dumneavoastră în salon. Moartea lui Marlene a fost un mare şoc pentru dumneavoastră – dumneavoastră nu avuseseraţi nici cea mai mică idee de ce se pusese la cale; dar aţi arătat foarte clar, deşi am fost destul de nătâng să n-o înţeleg la vremea aceea, că atunci când vorbeaţi de „Hattie”, vorbeaţi de două persoane diferite – una o femeie care vă displăcea şi care „mai bine să fie moartă” şi despre care m-aţi avertizat „ să nu cred o vorbă din ce spunea”, şi cealaltă o fată despre care vorbeaţi la trecut, şi pe care o apăraţi cu căldură. Eu cred, madame, că aţi ţinut foarte mult la sărmana Hattie Stubbs…

Urmă o pauză lungă.

Doamna Folliat stătea nemişcată în scaun. În cele din urmă se ridică şi vorbi. Glasul ei era rece ca gheaţa.

— Întreaga dumneavoastră poveste este absolut fantastică, monsieur Poirot. Cred că trebuie să fiţi nebun… Toate acestea sunt în mintea dumneavoastră, nu aveţi nici o dovadă.

Poirot se duse la o fereastră şi o deschise.

— Ascultaţi, madame. Ce auziţi?

— Sunt puţin surdă… Ce ar trebui sa aud?

— Lovituri de târnăcop… Se sparge fundaţia de beton a Folíei… Ce loc bun pentru a îngropa un cadavru – un loc unde un copac a fost smuls din rădăcini şi pământul e deja deranjat. Puţin mai târziu, pentru siguranţă, s-a turnat beton peste locul unde zace cadavrul, şi pe beton s-a ridicat

o Folíe… Adăugă cu blândeţe: Folía lui sir George… Folía stăpânului lui Nasse House.

Doamnei Folliat îi scăpă un oftat.

— Un loc atât de frumos! spuse Poirot. Un singur lucru rău… Omul care îl stăpâneşte…

— Ştiu. Cuvântul era răguşit. Am ştiut întotdeauna… Chiar de copil mă înspăimânta… neîndurător… Fără milă… Şi fără conştiinţă… Dar era fiul meu şi îl iubeam… Ar fi trebuit să vorbesc după moartea lui Hattie… Dar era fiul meu. Cum puteam fi eu cea care îl trăda? Şi aşa, din cauza tăcerii mele, biata aceea fată prostuţă a fost omorâtă… Iar după ea, dragul de Merdell… Unde s-ar fi sfârşit?

— Cu o crimă, nu se sfârşeşte, spuse Poirot.

Ea îşi lăsă capul în jos. O clipă sau două rămase aşa, cu mâinile acoperindu-i ochii.

Apoi doamna Folliat de la Nasse House, fiica unui lung şir de bărbaţi viteji, îşi îndreptă spatele. Se uită la Poirot, şi glasul ei era formal şi îndepărtat.

— Vă mulţumesc, monsieur Poirot, că aţi venit să-mi spuneţi personal asta. Vreţi să plecaţi, acum? Există unele lucruri cu care omul trebuie să se confrunte absolut singur…

SFÂRŞIT

1 Air-raid = Raid aerian (din lb. Engleză)